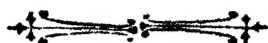


॥ हरि ॐ ॥

શ્રી - હજીર સ્વામી આ મુક્તાનંદની ત્યાગી

પ્રેમરાણી ભજનમાળા.

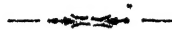
ભાગ. ૧—૨—૩ ને.



આવાચન તથા પ્રિ હ કરનાર.

હરિ ભક્ત જે મનાય પુણ્યપ્રદાન.

જુ. સરસવતી



મનાતન ધર્મની ખોજ કરનાર.

હરીજન સજ્જને ને મારે

પુસ્તક સંપાદી સર્વે હક્ક કર્તાએ પોતાને સ્થાપિત રાખ્યાછે.

નેત્રવિજય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં હવરલાલ કેશવલાલ વકીલ.

તથા

ગુલલાલ માધવજીએ જાપી. ઠે. ઠીકવા રંગી અમદાવાદ.

ચો ગ્રામ્ય પ્રેસમાં શા. મુનીલાલ કાળીદાસે જાપ્યો અમદાવાદ

આવૃત્તિ ૨ જી સુધારા વધારા સાથે

સંવત ૧૯૭૬ પ્રત ૫૦૦ સને ૧૯૨૦

કીમત ૮ આના પાંચેજ પુરુ.

ગુજરાત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૌપીરાઈ-સંગ્રહ
૫૪૬

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૫૪૮ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ જીવનના ૧૦૦ વર્ષો

વિષય ૮-૩૧

हरि ॐ

प्रेमवाणी लज्जनभाषा.

भाग ३ जे.

भंगलायराणु.

ॐ सत्यं ज्ञानमनंतं यन्निष्कलं निष्क्रियं परम् ॥

अद्वितियं निर्विशेषं ब्रह्म तत्समुपास्महे ॥ १ ॥

शंकरं शंकराचार्यं केशवं बादरायणम् ।

सूत्रभाष्यकृतौ वन्दे भगवन्तौ पुनः पुनः ॥ २ ॥

अज्ञानतिमिरांधस्य ज्ञानांजनशलाकया ॥

चक्षुरुन्मिलितं येन तस्मै श्री गुरवे नमः ॥ ३ ॥

ब्रह्मानन्दं परम सुखदं केवलं ज्ञानमूर्तिम् ॥

द्वंद्वातीक्षं गगनसदृशं तत्त्वमस्यादिलक्ष्यम् ॥ ४ ॥

एकं नित्यं विमलमचलं सर्वाधीसाक्षिभूतम् ।

भावातीतं त्रिगुणरहितं सद्गुरुं तं नमामि ॥ ५ ॥

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णु गुरुर्देव महेश्वरः ॥

गुरुरेव परब्रह्म तस्मै श्री गुरवे नमः ॥ ६ ॥

ध्यान मूलं गुरुमूर्ति पूजामूलं गुरु पदम् ॥

मंत्र मूलं गुरु वाक्य, मोक्ष मूलं गुरु कृपा ॥ ७ ॥

॥ ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

હંદ મુજંગ પ્રભાત.

નમો શારદા માત વિદ્યા પ્રદેની ।

કરો મેધ્ય મેધા અથા કં ત્રિવેની ॥

કરો નષ્ટ મોહાદિ શાંત્યાદિ દીજે ।

હરો આપકારી હૃદય ધામ કીજે ॥ ૧ ॥

પદ. ૧ રાગ-બીહાગ.

(નાથ તુમ જનતહો સખ ઘટકી) એ રાગ.

હરી જેમ રાખે તેમ રહીએ,

આપણુ સુખ દુઃખ સઘળું સહીએ.

હરી જેમ. ૧

ગર્ભવાસમાં રક્ષણ કીધું, નામ તેનું લઈએ;

પ્રભુનું ભજન નીશદીન કરતાં, સદ્ગુરૂ શરણે જઈએ. હરી જેમ. ૨

અનેક ભક્તોનાં કારજ સુધાર્યાં, ગોવિંદના ગુણ ગઈએ;

મનુષ્યા દેહ ફરી ફરી નાવે, જન્મ સુધારી લઈએ. હરી જેમ. ૩

કથા કિર્તન ભાવશું કરીએ, સત્સંગતમાં રહીએ;

દુરેજનનાં વચન સાંભળી, ભક્તિ મુકી ન દઈએ. હરી જેમ. ૪

હૃદિયામાં હિમ્મત રાખી, અંતો ભેગા ભળીએ;

કહું સામો પ્રભુ સંકટ હરશે, હરિહરિ સમરણ કરીએ. હરી જેમ. ૫

પદ. ૨—રાગ ઉપરનો.

પ્રભુ ભક્તોનો હિતકારી, વાહારે ચઢશે દેવ મોરારી.

પ્રભુ. ૧

પ્રહ્લાદજીની વાહારે ચઢ્યા, નરસિંહ રૂપ ધારી;

હિરણ્યકશિપુને નખે વધેર્યો, ભક્તવત્સલ વનમારી.

પ્રભુ. ૨

ધ્રુવ બાળકને વનમાં મળિયા, બેઠા ધ્યાનમાં ધારી;

શ્રી કૃષ્ણચંદ્રે દરશન દીધાં, શંખ ચક્ર ગદા ધારી.

પ્રભુ. ૩

વિહિષણુને પોતાનો કાધો, લંકા આપી સારી;
દશ મુસ્તક રાવણનાં હેઠાં, રામા અવતાર ધારી. પ્રભુ ૪
અનેક ભકતોની વાહારે ચઢ્યા, કંઠાસાગર ગિરધારી;
દાસ સોમો કહે કરનેડી, પ્રભુ રાખો ચરણ તુમ્હારી. પ્રભુ ૫

પદ. ૩—રાગ ઉપરનો.

પ્રભુ તેરી માયા અકળિત ભારી,
જન્મે મોહે સખ સંસારી. પ્રભુ તેરી ૧
કાઈ મોહે ધન ધાન્યમેં, કાઈ મોહે પુરૂષ નારી;
કાઈ મોહે ધરમાર પુત્રમેં, કાઈ મોહે નોકરી ભારી. પ્રભુ ૨
કાઈ મોહે રાજપાટ મદમેં, કાઈ મોહે થઈ કારભારી;
કાઈ મોહે રાગ રંગ તાલમેં, કાઈ મોહે સુંદર રૂપ ધારી. પ્રભુ ૩
અનેક જીવ પડ્યા મોહ જાળમેં, અપાર માયા તુમ્હારી;
હરિની કૃપા વિના કાઈ ન છૂટે, ભવબંધન દુઃખ ભારી. પ્રભુ ૪
કહે સોમો પ્રભુ કંઠા કરીને, મોહને નાખો ટારી;
અનેક જન્મ લીયા ભવરણમેં, કરો મુક્ત દેવ મોરારી. પ્રભુ ૫

પદ. ૪—રાગ ઉપરનો.

પ્રભુ હુંતો આયો શરણ તુમ્હારી, અખ રાખો લાજ હમારી. પ્રભુ ૧
તુમ વિના મેરો કાઈ નહિ જગમેં, સ્વાસ્થ્ય કરે યારી;
માત પિતા સુત દારા સહોદર, અંતે ન કાઈ સહાયકારી. પ્રભુ ૨
તુમ પિતા તુમ ભ્રાતા મોરે, તુમ મેરી મહતારી;
તુમ વિના મેરા કાઈ નહિ હે, સુનિયે દેવ મોરારી. પ્રભુ ૩
શરણ પડ્યાની બાંહે પ્રભુ ઝલો, દુઃખ ભંજન સુખ કારી;
ઈતની અરજ સુનિયો મેરી, કંઠા સાગર ગિરધારી. પ્રભુ ૪
તુમ મેરા પિતા મેં હું પુત્ર, જનમોજનમઝી યારી;
પ્રભુ વિના દુઃખ મેરા કાણુ ટારે, સોમાની અરજ ઉર લ્યો ધારી. પ્રભુ ૫

પદ. ૧—રાગ ગઝલ.

(નાવમેં નદીયાં ફૂળાઈ જાય) એ રાગ.

દેના દરશન નંદ કીશોર, આવી દ્વાર ખડે કરજેડ; ટેક.

તુંહે જગતકા પાલન કરતા, સખકા સરજનહાર;

મેંતું બંદા નાથ તુમહારા, ચરણમેં રખ જોડ. દેના દરશન. ૧

નંદકે ઘરમે જન્મ લીયા, અસુર નાંખે મોડ;

જસોમાતાકી ગોંદમેં ખેલે, બંધન નાંખે તોડ. દેના દરશન. ૨

ધનુ ચરાવે બંસી બળવે, બનમેં મચાવે સોર;

બનકુંજનમેં રાસ રમાવે, ગોપીયનકે ચીત્ત ચોર. દેના દરશન. ૩

મારગ બતાં દાણુ માગે, રરતે કરે રંગ રોગ;

મહીયારનકી મહુકી ફાટે, મહીં માંખણુ કે ચોર. દેના દરશન. ૪

ચરિત્ર તુમહારા કિતના કહિયે, હો સખ શિરકે મોર;

બગોતે જસોમતિકે જીવન, ગઘ રજની ભયો ભોર. દેના દરશન. ૫

દાસ સોમા જનહે તેરા, પુરણ કીજે મન કોડ;

ભવરણથી કરદે મુકત, નામ તેરા રણછોડ. દેના દરશન. ૬

પદ. ૨—રાગ ઉપરનો.

હરિકા ભજન કરિ લે લાખ, દુર્લભ માનુષ્ય દેહ તું પાધ. ટેક.

માત પિતા સુત દારા સહોદર, સ્વારથકે સખ લાધ;

અંત સમે કોઈ સાથ ન આવે, એકિલા તું જાઈ. હરિકા. ૧

લક્ષ ચોરાશી ફિરકર આયા, વાઙી ખખર ના પાધ;

અનેક જન્મ લીયા ભવરણમેં, માયામેં લીપટાઈ. હરિકા. ૨

મૃગતૃષ્ણાવત જગત સારા, હે સુપનાકી ન્યાંધ;

અંજલી કરા નીર જેસા, જ્યું બાદલકી છાંધ. હરિકા. ૩

રેતિ કરા ઘર બનાવે, પલ નહિ ઠેર ન પાઈ;

હુમાડીના બાયકો જેવું, સંસાર સુખ દુઃખદાઈ. હરિકા. ૪

ચેત ચેતરે મન મુરખા, અવસર જાત યિતાઈ;
કહે સોમો સદ્ગુર પ્રતાપે, સમરો રામ ગુસાંધ.

હરિકાં ૫

પદ. ૩—રાગ ઉપરનો.

ગુરૂંકે ચરણમે ચિત્ત ધાર, તેરા છુટે જગ જંજળ. ગુરૂંકે ટેક.

સદ્ગુર હે મોક્ષકા દાતા, જનમ મરણુ દે ટાળ;

ભવસાગરસેં પાર ઉતારે, મુકાવે જમના માર.

ગુરૂંકો ૧

તન મન ધન સખ અરપણુ કરિકે, ભાવ ભક્તિ ઉરધાર;

ગુરૂંકે ચરણમે શીર નમાવે, તો હોવે ખેડો પાર;

ગુરૂંકો ૨

લોક લોજ સખ છોડ કરકે, રહે ગુરૂંકી લાહાર;

ખીના દરશન ચેન ના પડે, મીલે સરજનહાર.

ગુરૂંકો ૩

મરણુ આદરી શરણે આવે, હોવે હંસ હમાર;

બ્રહ્મ અગ્નિમેં હોમે વાકુ, કર્મ દે સખ ઝાર.

ગુરૂંકો ૪

અમર રસકા કોઇ જન ભોગી, શુદ્ધ ચિત્તકા અધિકાર;

સદ્ગુર માગે સો દેવે, તખ ખોલે મુક્તિ દાર.

ગુરૂંકો ૫

કહે સોમો સુનો મેરે પ્યારે, આ પદકા કરે વિચાર;

જમરાજાંકો જીત લે, હો કાલપર અસ્વાર.

ગુરૂંકો ૬

પદ. ૪—રાગ ઉપરનો.

મનવા સોહં શબ્દ વિચાર, તેરા ઘટમેં સરજનહાર.

ટેક.

કયા કાશી કયા મથુરાં જાવે, કયા જાવેરે કદાર;

ગંગા જમુનામેં જાકર નહાવે, મનકા નહિ સુધાર;

મનવાં ૧

જટા બદાવે ભસ્મ લગાવે, કરે નહિ અન્ન અહાર;

આસન બાંધે પ્રાણુકો રોધે, નહોવે જ્ઞાન ઉજ્યાર.

માવાં ૨

ભાગવત ગાવે ગીતા ગાવે, ભણે પુરાણુ અદાર;

સદ્ગુરૂંકી સેવા યિના, મિલ ન જગ કિરતાર.

મનવાં ૩

શંતસમાગમ કરલે પ્યારે, મન વિષયથી વાર;

કહે સોમી સદ્ગુર પ્રતાપે, ઉતરે ભવજલ પાર. મનવાં ૪

ભજન ૧—(હમને ખોજ કાચારે) એ રાગ.

ગુરુએ મહા મંત્ર સુનાયારે, મુક્તિકા માર્ગ ખતાયાજી.ટેક.
ચાર અક્ષરકા મંત્ર દીના, વા મેં ચિત્ત પરોવાયારે ભાઈ;
ગુરુ મંત્ર હરદમ સાધતાં, પ્રેમ લેહેર ચઢ આયા. ગુરુએ. ૧
પ્રેમ ભાવ ચોર સચ્ચા દિલસે, એકાંત આસન જમાયારે ભાઈ;
ચિત્ત વૃત્તિ નિરોધ કરકે, સુનમેં ધ્યાન લગાયા. ગુરુએ. ૨
ઝીણા ઝીણા નાદ ઘણેરા, સીંગી નાદ સુણાયારે ભાઈ;
અનહદ વાળાં વાળે ગગનમેં, જળહળ જ્યોત દરસાયા. ગુરુએ. ૩
મહામંત્રસે સખ કાઈ સીધ્યા, જોગી જોગ કમાયારે ભાઈ;
જાની મુની પંડીત પુરાણી, જે મોટા સીધ્ધ કલાયા. ગુરુએ. ૪
જો કુચ્છ હે સખ એહી મંત્રમેં, નિહિ સિદ્ધિ સમાયારે ભાઈ;
જીસને પાયા સોઈ કમાયા, સોહં સેજ ધુન લાયા. ગુરુએ. ૫
જનકે પાયા સ્નકે પાયા, શુકદેવકું સમગ્નયારે ભાઈ;
પ્રહ્લાદ મીરાં મહેતા નરસિંહ, કપ્પાર કમાલે ગાયા. ગુરુએ. ૬
મુસલમાન કલમાકુ પઢતા, મહામંત્ર કલમા કલાયારે ભાઈ,
મહામંત્રકા સખ કાઈ ભોગી, સતગુરુ મિલ્યા સો પાયા. ગુ. ૭
દત્ત ગોરખ ગોપીચંદ ભરથરી, જલંદર જોગી કલાયારે ભાઈ;
બ્રહ્મા વિષ્ણુ કૈલાશપતી, ગગનમંડળ મહ છાયા. ગુરુએ. ૮
રામચંદ્ર લંકામાં જતાં મહામંત્ર પથ્થર પર લખાયારે ભાઈ;
કપી સૈન્યા પાર ઉતારી, રાવણકું જીતકર આયા. ગુરુએ. ૯
મહાદેવજીએ પારવતીકુ, મહામંત્ર પઢાયારે ભાઈ;
હનુમાન મહામંત્ર જપતા, રોમરોમ રામ દરસાયા. ગુરુએ. ૧૦
મહામંત્ર શ્રી કૃષ્ણે ગાયા, મોરલીકી ધુનમે સુનાયારે ભાઈ;
ચાર વેદ ચોર ખટ શાસ્ત્રકા, ગોપીઓકું જ્ઞાન કરાયા. ગુ. ૧૧

મેમ લગનમાં મમ થઈ મહાલી, દેહકા ભાન ભુજાયારે ભાઈ;
 કૃષ્ણ કૃષ્ણ મુખથી બોલી, અવળાં ચીર અંગ ધરાયા. ગું ૧૨
 ચાર વેદ હે મહામંત્રમેં, ઉસમે સખ બેદ સમાયારે ભાઈ;
 ચૌદ ભુવન ઝોર નવખંડમે, મહામંત્ર પસરાયા. ગુરૂએ. ૧૩
 સત્ય જાણ્યા તેણે સખ કહ્યું જાણ્યા, ઝોર જાણુના ન રહ્યારે ભાઈ;
 નામ રૂપ ગુણ નાશ કરકે, આપમેં આપ સમાયા. ગુરૂએ. ૧૪
 મહા મંત્ર જેસા હમમે દુબ્બ, ઝોર મંત્ર ન દિખાયારે ભાઈ;
 જો કુળ હે સો ઝેહી મંત્રમેં, જોને જો માઝ્યા સો પાયા ગું ૧૫
 ઝેંસી શલ્ત્ર પેગમ્પર કહીએ, મુની સલ્ત્ર અઠ્યાશી ગવાયારે ભાઈ;
 નવનાથ શિદ્ધ ચોરાશી, મહામંત્રસે પાર પાયા. ગું ૧૬
 નામસેં ગુરૂ નાનક સીધ્યા, પરચા પ્રત્યક્ષ જતાયારે ભાઈ;
 ક્ષત્ર દેવકુ શંકરાચાર્ય, મહા વાક્ય દદ કરાયા ગુરૂએ. ૧૭
 રામાનંદી નેમાનંદી વલ્લભ, સેવનનંદ સમજાયારે ભાઈ,
 આગપાર પંથ કળીર કલાયા, સો નિરહર મેં સમાયા ગું ૧૮
 નિરહર હે સખકે ઉપર, જગત સખ લખાયારે ભાઈ;
 રંગરૂપ કહ્યું ન દિસે, અકળિત ખેલ રચાયા. ગુરૂએ ૧૯
 મહામંત્રસેં મનકું ધોયા, દિલકા દાગ મીટાયારે ભાઈ;
 ગંગા જમુના સરસ્વતિ, અડસક તિરથ ઘટમેં સમાયા. ગું ૨૦
 પુરણ શ્રદ્ધાસે જો કાઈ સમરે, સો જ્ઞાન સાગમેં નહાયારે ભાઈ;
 ચાર પદારથ ઝેહી પાવે, તેજમેં તેજ સમાયા. ગુરૂએ. ૨૧
 સંત સાધુકા ઝેહીહે રસ્તા, ઝેહીસે સંત કલાયારે ભાઈ;
 આપે આપકુ લેવે પીછાની, નિજનંદ ઉર છાયા. ગુરૂએ. ૨૨
 દોઉ કર જોડી સોમદાસ કહેતા, મેં સંતોકા દાસ કલાયારે ભાઈ;
 સુગુરૂ મુક્તાનંદ મલિયા, અગમ પંથ મેં પાયા. ગુરૂએ. ૨૩

અથ ભક્તિ મહિમા.

પેહુલી શ્રવણ ભક્તિ-રાગ ચોપાઇ.

- પ્રથમ નમુ સદ્ગુરુકે ચરના, જીનકી કૃપાસે ભવસાગર તરના;
સદ્ગુરુ મો પે કીરપા કીજે, હરિગુણ ગાવા બુદ્ધિ દીજે. ૧
- શ્રીમદ્ભાગવત શ્રી મુખ ગાવે, પ્રેમલક્ષણાં ભક્તિ ખતાવે;
દશધા ભક્તિ વેદમેં ગાઇ, શુકદેવ મુનીએ કહી સંભળાઇ. ૨
- સુનત પરિક્ષિત પ્રેમ લાઇ. સાત દિવસમેં પારાંગત પાઇ;
દશધાભક્તિ ભિન્ન ભિન્ન કહું ભાઈ, સુનો હરિજન શુદ્ધ ચિત્ત લાઇ. ૩
- પ્રથમ ભક્તિ શ્રવણ કહાવે, હરિ કથા સુનનકો જાવે;
નાદના મોહા જેમ મૃગ આવે, ચારો પાણી તેને નહિ ભાવે. ૪
- ભેગારે થાય શબ્દના મોહા, એક સુરતાએ કરી ચિત્ત પ્રોયા;
એવા થઇ કથામાં બેસો જાઇ, બીંતપર ચિત્ર ન હાલે ભાઈ. ૫
- શ્રવણ ભક્તિ પરિક્ષિતે માણી, શુકદેવ મુનીની સુણી વાણી;
સોમો કહે પામ્યા સારંગપાણી, જગમાં નથી વાત અજાણી. ૬

બીજી કિર્તન ભક્તિ-રાગ ચોપાઇ

- કિર્તન ભક્તિ સુણજે ભાઈ, પ્રભુને રીઝવો શબ્દ ગુણ ગાઈ;
ફરિ નહિ આવે અવસર આવો, હરિ ગુણ ગાઇને લેવો લહાવો, ૧
- જેર ન પડે જીલને જરીએ, ઉઠત બેઠત રામ સમરીએ;
ગદગદ કંઠે આમું ભરાયે, કૃષ્ણ ગુણ ગાતાં ઊર ઉભરાયે, ૨
- તો જાણો હિરદે ભક્તિ આઈ, કિર્તન ભક્તિકા એ લક્ષણ ભાઈ;
કિર્તન ભક્તિ બુજે વિરલા કાઈ, કહે સોમો જેને હરિ કૃપા હોઈ. ૩

૩ જી રમરણ ભક્તિ-રાગ ચોપાઇ.

- રમરણ ભક્તિ કરે જન કાઈ, જગત આશ જીને દીધી ખોઈ;
મુખથી નામ કરે ઉચ્ચારા, નાલીથી રટે કંઠ દારા. ૧

શ્વાસો શ્વાસમેં રટે ઓહંકારા, ફરી ન આવે તે ગર્ભ દારાં;
 નિશદીન તારે લાગી રહે સોખ, ભવસાગરમેં આવે ન ઓર્ધ. ૨
 જેમ નિર્ધનની ધનમાં પ્રીતિ, જેમ કામીને કામની સંગ રીતિ;
 વન મધ્યે જેમ ધેનુ ચરતી, સુરતા વાછરડામાં રહે ફરતી. ૩
 દોર ઉપર જેમ નટ ચડે છે, સુરતા વરત ઉપર તે ઘરે છે;
 ઉક્ત બેકત સમરો ભાઈ, સોમાએ સમરણ ભક્તિ કલાઈ, ૪

૪ થી પાઠ સેવન ભક્તિ-રાગ ચોપાઈ.

ચોથી ભક્તિ સંતોનીરે સેવા, તા ઘર ગંગા જમુના ને રેવા;
 મન કર્મ વચને કરીએ સેવા, સેવા કરવાથી પામીએ મેવા. ૧
 સંત ચરણમાં છે સુખદાઈ, જન્મ મર્ણુ દુઃખ જન્ય વિસરાઈ;
 ગરજી થઈને રહેવુંરે ભાઈ, આજ્ઞા કરે તે લે શીર ચઢાઈ. ૨
 સંત ચરણમાં નીશદીન રહેવે, સંત વચન માન કરી લેવે;
 યથાશક્તિ અન્ન વસ્ત્ર દેવું, કહે સોમો હોય મોક્ષ પદ લેવું. ૩

૫ થી અર્ચન ભક્તિ-રાગ ચોપાઈ.

પાંચમી ભક્તિ અર્ચન કહાવે, સાચો ભાવ ઉરમાં ને આવે;
 પ્રભુને નિત્ય લાડ લગાવો, ચંદન પુષ્પ ને યાગ ધરાવો. ૧
 ભાવ ધરીને આરતી ઉતારો, કૃષ્ણ મૂરતીને ઉરમાં ધારો;
 પછી કરીએ દંડવત પ્રણામ, એ વિધે રીએ સુંદરસ્યામ. ૨
 ભૂતચૂકની માફીરે માગો, નિષ્કામ કર્મ કરી કૃગ ત્યાગો;
 કહે સોમો હરિ કરણા કરશે, ભવસાગરથી સેહેજે તરશે. ૩

૬ થી દાસત્વ ભક્તિ-રાગ ચોપાઈ.

દાસ ભક્તિ છે કંઠણ ભાઈ, ભક્તિની મુક્તિ લુંડી કલાઈ,
 પુરવ પુન્ય ઉદય જો હોવે, દાસ ભક્તિમાં ચિત્ત ધરાવે. ૧
 હુંપદ ત્યાં લગારે નહિ ચાલે, નિગ્નનંદમાં અહોનીશ મગાલે;
 જ્ઞાન હિમાળે જેનું મન ગળિયું, ભવસટકણુ તેવુંરે ટળિયું. ૨

એવી ક્ષેત્ર લાવે જન કોઈ, દાસ ભક્તિના અધિકારી સોઈ;
દાસ ભક્તિના કોઈ જન ભોગી, કહે સોભો તે નર ખરા નેગી. ૩

૭ મી વંદન ભક્તિ-રાગ ચોપાઈ.

જાનમી ભક્તિ તો વંદન કહાવે, સંત ચરણમાં શીર નમાવે;
તે જન તો અભયપદ પાવે, જનમ ધરણ્યનો ભય મિટાવે. ૧
અમૃતખુંદ અખંડ ધારા વરસે, આત્મ તત્વ તેનેરે દરસે;
આહં મમતાકું દેવે ટારી, કરે કાન્ન પર જાઈ સવારી. ૨
આવાગમન શીર તેને નાહી, સત્ય વચન સુણી હ્યો ભાઈ;
સોભા ને સદ્ગુરૂ મિલ જાવે, કરમ ભરમ સખ દૂર બહાવે. ૩

૮ મી સખા ભક્તિ-રાગ ચોપાઈ.

સખા બક્તિ અખંડમી હ્યો જાણી, પુરણ પ્રીત જે હોય પરમાણી.
જળમાં જેમ રહેરે મીન, એમ હરીમાં રહે તદલીન. ૧
પ્રભુને કરે જે પ્રાણુથી પ્યારા, એક નિમિષ ન મેલીએ ન્યારા;
મીન રહે જેમ જળમાંહી, પણ એક બાહેર આવે નાંહી. ૨
ચક્રાર વ્રતિ ચંદાકે ચરણમેં, અમૃતખુંદકી આશહે મનમેં,
સોભા વંત મિલે સદ્ગુરૂ રામ, સેહેજે થાયે પુરણકામ. ૩

૯ મી નવધા ભક્તિ-રાગ ચોપાઈ.

નવમી ભક્તિ નવધા કહીએ, આત્માનિવેદન તાકુ લહીએ;
નવધા સંસૃતી છોડ કરે, આવાગમનકો સંશય ટળે. ૧
હરિને અરપે તનમન કાય, ભક્તિ વિન પણ ખાલી ન જાય;
અહોનીશ તાણી લાગી રહે, જ્ઞાનાગ્નિમાં કર્મને દહે. ૨
પાપ પરત્ત તેને ન હોઈ, જળ કમળ રહે નીશદીન સોઈ;
એકમેક થઈને રહાવે, સોભા તે અનન્ય ભક્ત કહાવે. ૩

૧૦ મી પ્રેમ લક્ષણા ભક્તિ-રાગ ચોપાઈ.

દશમી પ્રેમ લક્ષણા ભારી, ગોપીઓએ વશ કીધા મોરારી;

- જ્ઞાન ધરખાર દેહનું બૂલી, કૃષ્ણ સંગાથે મનમાં ફૂલી. ૧
- હરે કૃષ્ણ કૃષ્ણ મુખથી ઉચારે, અંગે અવળા પેહેર્યા શણગારે; ૨
- મોરલીની ધુન સુણી ચાલી, કૃષ્ણ ચરણમાં જઈને મલાલી. ૨
- પ્રેમલક્ષણા જેણે ઉરમાં આણી, તે પર રીઝ્યા સારંગપાણી; ૩
- પ્રેમલક્ષણા લક્ષિત જે કરશે, કુળ ઈકોતેર સત્યજ તરશે. ૩
- અડસઠ તીરથનું ફળ પાવે, શ્રીમદ્ભાગવત શ્રીમુખ ગાવે; ૪
- જપતપ તીરથવત કરે જન કોઈ, પ્રેમ લક્ષિત વિન મુક્તિ ન હોઈ. ૪
- દેશમી લક્ષિત સુને અરૂ ગાવે, દુઃખ પાપ તેને નજીક ન આવે; ૫
- દાસ સોમો કહે સ્વર્ગવાસ હોઈ, ભાવથી ગાવે સુનાવે કોઈ. ૫

દુહો.

લક્ષિત પરા તિનકે ઉપરે. મોક્ષકી દાતા જાણ;

સદ્ગુરૂ મુક્તાનંદ કહે, સોમા તે તું માણ. ૧

૧૧ મી પરાલક્ષિત-રાગ ચોપાઈ.

- અગમ દેશ પરાલક્ષિત હોઈ, સત્ગુરૂ સંત અતાવે સોઈ; ૧
- ત્યાં ન પહોંચે વેદની વાણી, ધરણી આકાશ પવન નહી પાણી. ૧
- ચંદા સૂરજ તારાગણ નાંહી, રેન દીન નહી ખૂપ કે જાંહી; ૨
- બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેષ ન હોઈ, દેવી દેવતા નહિ એક ન દોઈ. ૨
- લક્ષ્મી અલક્ષ્મી નહિ કહાવે. જ્ઞાની ધ્યાની નહિ લદાવે; ૩
- ત્યાં નહિ સંશય નહિ અરૂશોકા, ભોક્તા ભોગ નહિ દુઃખ ન ધોખા. ૩
- સત્યવિદ આનંદરૂપ હમારા, ચું સમજે હોય ભવજલ પારા, ૪
- સદ્ગુરૂ મુક્તાનંદ કહાવે, સોમા જ્યું કા ત્યું સમજાવે. ૪

ભજન-રાગ (સૌનું કરો કલ્યાણ દયાળુ પ્રભુ)

- જ્ઞાન કદી ના થાય, ગુરૂ વિના જ્ઞાન કદી ન થાય; ૧
- ચોરાશીમાં ભટકાય, ગુરૂ વિના જ્ઞાન કદી ના થાય. ૧
- હાથે પોથી પુસ્તક વાંચે, મનના સંશય ના જાય. ૩

તીરથ વૃત અપવાસ કરે જો, નિત્ય ગંગામાં નહાય.	ગુરૂં	૩
સેવા પુણ કરે નિત્ય કીરતન, વાસના માંડી બંધાય.	ગુરૂં	૪
કથા સાંકળી કાનજ કુટયા, ટીલુ કરતાં ઉમ્મર ગમાય.	ગુરૂં	૫
દાન પુણ્ય કરે ભલે કોઈ, પ્રેમની પ્રિત્ય ન પળાય.	ગુરૂં	૬
કાગળ માંહિ અગ્નિ લખિયો, કાગળ ના રે બળાય	ગુરૂં	૭
ગુરૂં વિના સાધન શિષ્યો પણ, હુંપદ ઉરમાં ભરાય.	ગુરૂં	૮
ચાર વેદ ભણી કરે જન કંઠે, ઝીણી વસ્તુ ન જણાય.	ગુરૂં	૯
મનમુખી તું હવે સમજને, સેવને સદગુરૂં રાય.	ગુરૂં	૧૦
કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, જ્ઞાન વિના ગોથાં ખાય.	ગુરૂં	૧૧

લજન-રાગ ઉપરનો.

ગુરૂં કરીને હ્યો જ્ઞાન ઓ મન મારા ગુરૂં કરીને હ્યો જ્ઞાન. ટેક.	
પ્રહ્લનિષ્ઠ પ્રહ્લ શ્રીચીય, હોય બે વિશેષણ વાન.	ઓ મન. ૧
વેનો અર્થ જાણે પ્રહ્લનિષ્ઠ, મટાડે દેહાભિમાન.	ઓ મન. ૨
સનગુરૂંના શરણે જઈને, મુકવું, માન ગુમાન.	ઓ મન. ૩
ચરણમાં શિર નમાવી બેસવું, વચન સાંભળવાં કાન.	ઓ મન. ૪
શાન્ત થઈ સેવા કરતામાં, પુણ્ય હું તે ગુરૂં કોણ.	ઓ મન. ૫
હું કોણ હું આગ્યો ક્યાંથી, ગુરૂં તેની કરાવો પિછાણ.	ઓ મન. ૬
દયાળુ ગુરૂં દયા કરીને, છોડાવે ચારાશીની ખાણ.	ઓ મન. ૭
કાઠી જન્મનાં કરમને આજે. આપે ગીતા ભાગવતનું જ્ઞાન.	ઓ ૮
સદગુરૂં મુક્તાનંદે કહ્યું, વેદ વચન પરમાણ.	ઓ મન. ૯
સોમો કહે જમ લાયથી છુટે, જો સમજે ગુરૂંની સાન.	ઓ ૧૦

લજન-(અલખેલી અંબે માત જોવાને જઈએ) એ રાગ.

ભાગવતની સુણજો વાણ, સજ્જન ચિત્ત ધરી;
 જાપીઓને કરાવ્યું જ્ઞાન, કહે શ્રી કૃષ્ણ હરી ટેક
 હું હું પુજમાં તમે છો મુજમાં, તમેથી હું નહિ ભીન્નરે;

હું તું બે એકજ હૈએ, જેમ જળમાં મીન.	કહે શ્રી૦ ૧
નીજ પતીની સેવા કરવી. જો હોય રૂપ કરપરે;	
ગાંધો ઘેલો જો હોય માંદો, તેને માની લેવો ભૂપ.	કહે શ્રી૦ ૨
પોતાના પતીને મેહેલી, અવરને જો ચલાયરે;	
તે નારી હોય બલે ભકતાણી, નિશ્ચે નરકમાં જાય.	કહે શ્રી૦ ૩
પતી સેવામાં તતપર રહેવું, કરવો નહિ કંઠાસરે;	
સાસુ સસરાનું વચન પાળવું, સંપી કરવો સહવાસ.	કહે શ્રી૦ ૪
પરભાતે ઉઠી પતીને પુછવું, શું જમશે હો નાથરે;	
નિત્યતણા નિયમ પ્રમાણે, સેવા કરવી હાથ.	કહે શ્રી૦ ૫
થોડા માંહી કહી સંભળાવ્યું, વિશેષ ન કહેવાયરે	
અભિચારીને રૂચે નહીં, પતિવ્રતાથી પળાય.	કહે શ્રી૦ ૬
પતિવ્રતા ધર્મ પાળ્યા વિના, કલ્યાણ રહ્યું છોટરે;	
બલે ભકતાણી થઈને ભટકે, એમ હરિવર ન ભેટે.	કહે શ્રી૦ ૭
મીરાં ગોપીઓનો વાદ લેશે, તે ચોરાશીમાં જશે રે;	
કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, ભવમાં ગોથાં ખાશે.	કહે શ્રી૦ ૮

ભજન-રાગ બીહાગ.

ગુરૂ પદવીં તેને પાઈ, જગતમેં ગુરૂ પદવી તેને પાઈ;	
માન અપમાન મેલીને સરવે, હરિ સુરતી મન લાઈ.	જગ૦ ટેક.
કામકોષ મદ લોભ અભિમાના, ત્યાગી સરવે પ્રભુતાર્થ;	
પરનિંદા પરદારા ત્યાગી, મનની મીટી કુટલાઈ,	જગતમેં ૦ ૧
આશા તૃષ્ણા દૂર થઈ બેડી, જગ રચના ખિસરાઈ;	
કંચન જાણે ધુળ સમાના, સૂપતે યાદ ન આઈ.	જગતમેં ૦ ૨
શિલ સંતોષ વૈરાગમાં પૂરણ સમદમ સાધન પાઈ;	
તત્વમસિ મહા વાક્ય ઉચારે, વ્રથા બોલે નાંહી.	જગતમેં ૦ ૩
ઓહં સોહં શબ્દ ઉચારે, રાત દીન ધુન લાઈ;	

મુજ્જાનંદં ૨૭ તેજ લગનમેં જ્યોતમેં જ્યોત મિલાઈ. જગતમેં ૪

ભજન-(પદ રાગ કાશી-ઉપદેશી)

જીવ અજ્ઞાની, સાંભળને શીખામણ મુરખ મારી;

કટું હીત કાળે, સત્ય માની અંતરમાં લે તું ધારી. ટેક૦

પ્રભુ ના ભક્ત્યા નર દેહ ધરી, આણી ખોટામાં પતીજ ખરી;

મલા દુઃખ પામીશ તું મુંઢ મરી, જીવ અજ્ઞાની ૧

તારા માનપિતાને સુત કલાવે, તારાં ભેળાં તેનો નહિ આવે;

તોએ મુરખ તારે મન લાવે. જીવ અજ્ઞાની ૨

તું ઘર બાર સાચાં જાણી, તેમાં અંધાણો અતિશે પ્રાણી;

ન ઝાલગ્યા તે સારંગપાણી, જીવ અજ્ઞાની ૩

તાર ધન જોખન સરવે કાચું, જમ પકડી જશે મરડી ડાચું;

કહે મુજ્જાનંદ તું માન સાચું, જીવ અજ્ઞાની ૪

ભજન ૧—રાગ (પરને પીંટ તે આપ પીગશે)

લકિત કર્યાથી પ્રભુ મારો રીઝે; નિશ્ચીન કામ હવે એજ કીજે;

લકિત ૦ ટેક૦

ત્રુવે ધ્યાન પ્રભુનુંરે ધરિયું, ત્યારે કારજ સરવેરે સરિયું;

અવિચળ પદ તો તેને જ મળિયું; લકિત ૦ ૧

પિતાનું વેણ પ્રહલાદે ન પાળ્યું, વિપજ્યે આવીને દુઃખદુરે ટાળ્યું;

ચંભ ફેડીને નરસિંહ રૂપ ધાર્યું. લકિત ૦ ૨

ચંદ્રલાસની સલાયજ કાપી, બાળપણમાં તેની શુદ્ધ લીધી;

વિપ ફેડી વિપયા પરણાવી દાધી; લકિત ૦ ૩

સવાપહોર સેવા સુધન્યા રે કરતો, અશ્વ આન્યો ત્યાં અરજીનનો

ફરતો; શિતળ કાધો તેજ કલા ઉકળતો; લકિત ૦ ૪

અંતરજમી અંતરની જાણ, ભક્તવચ્છળ છે ભગવાન;

કહે સોમો ગાવે વેદ પુરાણ; લકિત ૦ ૫

ભજન ૨—રાગ ઉપરનો.

પ્રેમને વશ થયા મારા વાલા, ખીમ્મ શું જાણે કુબુદ્ધિરે કાલા;

પ્રેમને વશ૦ દેક૦

કૌરવતાં પકવાન ન જમ્યારે જાણી, વિદુરને ઘેર ગયા ભાવ આણી;

ભાજી લુખી ખાધા વાલાએ વખાણી.

પ્રેમને૦

સુદાસાને પોતાનારે કીધા, કંચન થાગમાં ભોજન દીધાં;

તાંદૂલ ઝગપીને પાસેથી લીધા,

પ્રેમને૦

આચારી અચાર કરી કરી મરતા, મેહેતાજીને ભુદર પાણીરે પાતા;

કરમાનો ખીચડો જગજીવન ખાતા,

પ્રેમને૦

કાજી પંડીત પોથીમાં જોતા, વાદવિવાદ કરી આયુષ ખોતા;

હોવનદાર તે સહેજમાં હોતા,

પ્રેમને૦

પ્રેમની પ્રીત પાળેજ ન કાઠ, જેને પ્રભુની કીરપારે હોઠ;

કહે સોમો જગ જીત્યા સોઈ,

પ્રેમને૦

૫ઃ રાગ ગરબી.

સમરણ કરીએ શ્રી ભગવાનનું રે, આગ્યો મનુષ્યા જન્મ અવતારજો.

હરીએ દયા કરી દેહ આપીયોરે, ઓળખવા જગ કીરતાર જો સમ૦ ૧

ખાળપણમાં કાંઈ સમજ્યો નહીરે, જોગનમાં મોહો ધરતી નારજો;

વ્રહ્મપણમાં તૃપ્ણ વધી ઘણીરે, આગ્યું દેહમાં દુઃખ અપારજો. સમ૦ ૨

છોકરાં જોયામાં અજાણે થયોરે, માંડે માંડે કરી મરે ગુન્નરજો;

હરિ ભજવાનું ના સુઝીયુંરે, શિરપર તાડી રહ્યો કાળજો. સમ૦ ૩

માંડે તાંડે કરતાંમાં દેહ પડીરે, કાંઈ લેઈ ચાલ્યો નહિ સાથજો;

લક્ષ ચોરાશીમાં ફરી ગયોરે, ગુરૂ વિના કાણુ ઝાલે હાથજો. સમ૦ ૪

માટે એતી હવે ચાલજોરે, તારો નર દેહ સફળ થાયજો;

કહે સોમો સદ્ગુરૂને સેવતારે, તાંડે જન્મ મરણ દુઃખ જાયજો. સમ૦ ૫

૫૬ રાગ ધોળ.

સખીરે સંતગુરુ સંત ઘેર આવિયા,
 હુંતો લળી લળી લાગુ ગુરુને પાય. આનંદ મારે મન ધણો.
 સખીરે પુરવતાં પુણ્ય મારે જગીયાં,
 દયા કરી છે દીનદયાળ. આણુંદ મારે મન ધણો. ૧
 ગુરુએ સમજવી મુજને સાનમાં;
 નામ આપ્યું નિર્ગુણ સોહં. આણુંદ મારે. ૨
 સખીરે મંત્ર સાધ્યોરે, મારા કાનમાં;
 તત્ત્વમસિ નિર્વાણ પદતે તુંજ. આણુંદ મારે. ૩
 સખીરે સુતી જગી મોહ નિદ્રા થકી;
 માફ ઓળખાયું નીજ સ્વરૂપ આણુંદ મારે. ૪
 સખીરે નીશદીન રહું સોહં ધુન્યમાં;
 મારી સુરતા ચાલી શન્ય માંડય. આણુંદ મારે. ૫
 સખીરે શન્ય મંડળની શોભા ધણી;
 કહેતાં મુખથી તો નારે કહેવાય. આણુંદ મારે. ૬
 સખીરે વાજાં વાગે ને જોત જગમજે;
 રોમ રોમમાં રણકાર થયારે. આણુંદ મારે. ૭
 સખીરે સ્વામીનું રૂપ જોઈ રાયતી,
 મારા પ્રાણ જીવનની સાથ. આણુંદ મારે. ૮
 સખીરે કહે સોમોરે કરજોડીને;
 મારા ગુરુએ કરાવ્યાં દરશન. આણુંદ મારે. ૯

૫૬ રાગ ધોળ.

સખીરે સતગુરુ સંતને સેવતાં,
 દુઃખ જતમ મરણનુ જાય;
 સમાગમ કરીએ સંતનો,

સખીરે મનુષ્યા જનમ મલ્યો પુજને;	
હવે હરિ સંગાથે હેત રાખ.	સમાવ ૨
સખીરે સતગ્રંથ કરતાં સુખ ઉપજે;	
આવે મનમાં શુદ્ધ વીચાર.	સમાવ ૩
સખીરે પાપકર્મને પરહરી;	
પુન્ય કર્મમાં કર નિત પહેલ	સમાવ ૪
સખીરે આવો અવસર ફરી નદી મલે;	
સોહંગ રામ રૂઢીઆમાં સંભાળ.	સમાવ ૫
સખીરે મહા મંત્ર ગુરૂદેવનો;	
હરદમ સાધતાં આનંદ થાય.	સમાવ ૬
સખીરે હરતાં ફરતાં ને જોસતાં;	
શુતાં જાગતાં લે હરિનું નામ.	સમાવ ૭
સખીરે જનમ સફળ થાશે તાલમે;	
અંતે જમણાનું નહીં ચાલે વેર.	સમાવ ૮
સખીરે સંતસમાગમ દુર્લભ દેવનો;	
તારા રૂઢીઆમાં પ્રભુ ઝોળખાય.	સમાવ ૯
સખીરે સતગુરૂની સીખ માનવંત;	
કહે સોમો ઉતરશે ભવ પાર.	સમાવ ૧૦

પદ. ૧ રાગ-ધાળ.

ગુરૂએ બોધ આત્મજ્ઞાન આપીઓ,	
મહારા ઉરમાં ઉપન્યો આનંદ.	અલિહારી ગુરૂદેવને. ૧
ગુરૂએ કહ્યુંનું પુરણ પરમાત્મા;	
સતચિદ આનંદ સ્વરૂપ.	અલિહારી. ૨
મહારૂ અખંડ સ્વરૂપ ઝોળખાવીયું;	
ભાગી અનાદિ કાળની ભુલ.	અલિહારી. ૩

અદિ શ્રદ્ધા ખુમારી ના ઉતરે;	
જાન દીવસ થાય સોદગ જાપ.	અસિદારી. ૪
ગુરુમંત્ર હરદમ સાધતાં;	
તનના ટળ્યા ત્રીવિધી તાપ.	અસિદારી ૫
દુઃખ જન્મ મરણનું મૂળ ગયું;	
અયો જ્ઞાન દિપક પ્રકાશ.	અસિદારી. ૬
ટળ્યું તિમિર સર્વેવ લાગ્યું સુઝવા;	
ત્યાં બેઠું ત્યાં હરિ ભળાય.	અસિદારી. ૭
અજર અમર અભય સુખ આપિયું;	
જોતે વેદ નિરંતર ગાય.	અસિદારી. ૮
મહારા રૂઢિયા માંડી વડાસો વરયા;	
હરિ હરિ રમરણ નિત્ય થાય.	અસિદારી. ૯
હવે ભુલું નહીં નિજ કામને;	
હરતાં ફરતાં લાગ્યું માલાઈ પ્યાન.	અસિદારી. ૧૦
નિશ્ચયે નિશાન પર મન માલાઈ રાંદે;	
વાયસ ઉઠી એસે નાવના થાંભ.	અસિદારી. ૧૧
કાંદે સામે! કૃપા ગુરુરાયની;	
ભવસિંધુ સહેજે તરી જાય.	અસિદારી. ૧૨

પદ. ૨ રાગ—ઉપરનો.

અખીરે શરણે જઈએ ગુરુદેવને,	
જેથી આત્મ રામ ઓળખાય.	સદગુરુને સેવતાં. ૧
અખીરે ભુલ પડી અનાદિ કાળની,	
ભૂલ જાગે છવ દશા જાય	સદગુરુ ૨
અખીરે સંત સમાગમ પારસમણી;	
પારસ પરસતાં લોહું કંચન થાય.	સદગુરુ ૩

સખીરે ભમરો કીટને ટકારતાં;

કિટ મટીને ભમરો થાય.

સદ્ગુરુ ૪

સખીરે કાઠ્ર ચંદનના સંગથી;

ચંદન સુગંધે કાઠ્રમાં ભળાય.

સદ્ગુરુ ૫

સખીરે સતસંગે રંગ લાગે સદી;

અવ દશા ટળીને શિવ થાય

સદ્ગુરુ ૬

સખીરે સંવત વસ્ત્રને રંગ ચરે;

કાળી કામળથી રંગ ખગડી જાય.

સદ્ગુરુ ૭

સખીરે શુદ્ધ ચિત્તે ગુરૂનો ગંગ કરે;

કાંઠે સોમો અવ પ્લવ્લ થાય.

સદ્ગુરુ ૮

પદ. ૩ રાગ-ઉપરનો.

સખીરે મન મરકટને વારીએ;

ખાહુંર ભટકવા ક્યાં જાય.

પ્રભુ છે તારા થટમાં. ૧

સખીરે ગુરૂ જ્ઞાન વિના નહીં જડે;

મૂગ કસ્તુરી શોધવા વન જાય.

પ્રભુ ૨

બૂઝ્યો પડ્યો માયાની મોહ જાળમાં;

તાહારા એકે હરિના ભળાય.

પ્રભુ ૩

લોભી તૃણમાં તણાઈ રહ્યો;

હરિનાં દરશન કેમ કરી થાય.

પ્રભુ ૪

પાપ કર્મ કુટીલતા દે પરહરી;

દયા ખીરજ શાન્તિ હરમાં લાય.

પ્રભુ ૫

વિવેક વિચાર પુરણ વૈરાગ્યથી;

તાહારા રૂઢિયામાં હરિને ગંભાળ.

પ્રભુ ૬

દીક્ષ દર્પણને સાફ કરી દેખજે;

મમતા હુંપદ અભિમાનને કાઢાડ.

પ્રભુ ૭

દર્પા ચોરી ન્તરીને પરનિદા;

પરધન પરદારા ને ત્યાગ.

પ્રભૂ ૮

શુદ્ધ મનથી ને કાયા મંદીરમાં;

હરિ ખેડા પ્રતક્ષ માંય દેખાય.

પ્રભૂ ૯

ગુરુ ગમ લેઇને તું સોધજે;

કહે સોમો પ્રભૂ મલશે પાસ.

પ્રભૂ ૧૦

પદ. ૪ રાગ-ઉપરનો.

હરિ હરિ સ્મરણ કર પ્રાણીઆ,

આગ્યો મનુષ્યા જન્મ અવતાર.

સ્મરણ કર રામનું. ૧

અંતે સગું નથી કાઇ કાઇનું;

નેને વિચારી મન માંય.

સ્મરણ ૨

નેતાં નેતામાં કંઇક જતા રહ્યા;

કાઇ આજને વળી કાલ

સ્મરણ ૩

શહેર ગુજરીની પેઠે સર્વે મજા;

સાંજ પડેને વેરાઈ જાય.

સ્મરણ ૪

મુસાફરી કરવા તું આવીઓ;

આજકાલમાં આક્રમું થાય.

સ્મરણ ૫

પરણાગતે આગ્યો પ્રાણીઆ;

કાયા મુકીને જીવ એકલો જાય.

સ્મરણ ૬

આગ્યો તો લેવાને તું લાભને;

લાભ મુકીને ખાદ ખાય.

સ્મરણ ૭

લાભ ખાદની ખખર ના પડી;

હીરો મુકીને કથીર વહોરી જાય.

સ્મરણ ૮

આવે પુન્ય પાપ તાહારી સાયમાં;

કર્યા કર્મનાં લેખાં લેવાય.

સ્મરણ ૯

ખાંધી રૂંધીને જમણ લેઈ જશે;	
રાગ્નધર્મને ત્યાં લેખા લેવાય.	સ્મરણ ૦ ૧૦
મુખથી જવાળ નદીં આવે જીવણં;	
પ્રભુ વિના કાણુ સાહાય તારી થાય.	સ્મરણ ૦ ૧૧
કહે સોઝો હરિને લજ લાવથી;	
તાહાર જન્મ મરણ દુઃખ જાય.	સ્મરણ ૦ ૧૨

૫૬. ૫ રાગ-લાવણી.

સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાલ લોક સુધી, જુઓ ગુરૂ વીના નહી દાતા;	
ખટશસ્ત્ર શુદ્ધ્યા બહુ કાને, ગુરૂ વીના જીવ વહી જતા.	૧
તિર્થ વૃત કરી બહુ તન તોડ્યાં, સ્થીર વૃત્તી મન નહીં થાતા;	
ચૈતન્ય ગુરૂએ લગાડ્યો ચટકો, પરમ ધામ અપરમ પાતા.	૨
પ્રણવ જપ અજંપા કહીએ, ધ્યાન કરી અર્નથ ધાતા;	
ત્રિપુટીનો શાક્ષિ પોતે, અખંડ આત્મ નિત ગાતા.	૩
અખટ સિદ્ધી નવ નીધી સમાધિ, લાલચમાં વૃત્તિ લાતા;	
સતચિદ્ આણુંદ સદ્ગુરૂ સ્વામી, શિર વીના બ્રહ્મ સુખ સાતા.	૪
નિર્ગુણ નાથ સકલ જગ ભર્યા, ગુરૂગમ જ્ઞાને સમગ્નતા;	
કેવળ બ્રહ્મ અગોચર પાયા, નામ રૂપ ગુણ નહીં થાતા.	૫

૫૬. રાગ-ધોળ.

સતગુરૂ સહાય કરો એકવારરે,	
મારો છે મુરખનો અવતારરે.	૧
પથ્થર કરતાં કંઠણ હૈયું છે માંડરે,	
તેમાં હરી નામ ન બેઠે તમાંડરે.	૨
મારાતો મનની વાતો છે વાંડારે,	
સતગુરૂએ પથ્થર નાખ્યા ટાંડારે.	૩
ટાંડીને મારગ મુક્તા કીધારે,	

સતગુરુએ મંત્ર અનોપમ દીધારે. ૪

આતમ જ્ઞાન વિના ઘટ સુનુરે,

સગપણુ શોધીને કહાડવંત જુનુરે. ૫

તુંતો જીવ જાગીને જંતે વિચારીરે,

મુવા પછી મુક્તિ ક્યાં થશે તારીરે. ૬

એવી છે દાસ હરીની વાણીરે,

પ્રભુને તમે કદાચામાં લેજંત જાણીરે. ૭

ભજન પદ.-રાગ-ગરબી.

હરી વંણ વાય છે રેહો વનમાં, તેનો મોહ લાગ્યો છે મારા તનમાં;
ચીતડામાં ચટપટીરે હો લાગી, જીવણુ જંતવાને હું જાગી. હરી૦ ૧
રસિયાજીનેરે હો રાગે, વ્યાકુળ કાઢ્યાં છે વૈરાગે;

ગતમત બુલીરે હો ઝેહેની, વનમાં અંસી વાગી વેહની. હરી૦ ૨
ધીરજ ધરીયારે હો ધ્યાને, કાકણુને પર પહેચ્યા કાંને;

સંથે કાજળરે હો સાર્યા, ધરનાં આળકને વિસાર્યા. હરી૦ ૩

પ્રીતમ પરવશરે હો કાઢ્યાં, લજ્યા લોખી મન હરી લીધ્યાં;

કંઈ કંઈ વાર્યારે હો કંથે, પ્રભુજીને મળવા ચાહ્યાં પંથે. હરી૦ ૪

ત્રિભોવન નિરખ્યારે હો તમને, અંગમાં આનંદ વાધ્યો અમને;

વાલમ જંત્યારે હો વનમાં, મીરાંઆઈ મહાસુખ પામ્યાં મનમાં. હરી૦ ૫

પદ. ૨ રાગ-ગરબી.

જનમ સુધારારે મારો, વાસો નટવર નંદ દુહારો;

કંઈ આવીરે હો કાઢી, ભવજળ ખૂતાં ઉગારી લીધી. ૧

મુજ પર અટળકરે હો ઢળીયા, કંઈ હરી ઘેર બેઠાં મળિયા;

મન દ્રઢ કર્યુરે હો મે.રારી હવે હું થઈ રહી જગથી ન્યારી. ૨

આનંદ ઉરમાંરે ભારી, શીર પર ગાજે શ્રી ગીરધારી;

નીરભે નોખતરે હો વાગી, આઈ મીરાં કહે મારી ભ્રમણા ભાગી. ૩

પદ. ૩ રાગ-ગરબી.

બ્રમણા ભાગીરે દર્શ્યાની, નથી એ કાને વાત કહ્યાની:
વીતી હોય જોનેરે હો જાણે, અણસમજ્યો મન દર્પો આણે: ૧
જે રસ મુનીવરરે હો માણે, વાલે મારે સુગમ કર્યો આ ટાણે.
ત્રેમીજનનેરે હો પ્યારો, મુજને મળીયો નંદ દુકારો. ૨
મહારસ મુજનેરે હો આપ્યો, સંપય ભ્રમ સમજો કાપ્યો:
મીરાં બાઈનારે હો સ્વામી, હવે હું તે મહાસુખને પામી. ૩

પદ. ૪ રાગ-ગરબી.

મહા સુખ જોનેરે આપ્યું, જોણે સંકટ જનમ દુઃખ કાપ્યું:
પુન્ય પુરવનારે મળીયાં, મળતાં તાપ રૂદેના ટળિયા. મહાસુખ ૧
દરશન દુર્લભરે પામી. હવે મારી સકળ વેદના વામી:
આનંદ ઉરમારે ભારી, હવે હું ના રહુ કાઈની વારી. મહાસુખ ૨
દરીસંગહે તેરે અંધાણી, હવે મુજને નગમે બીજી વાણી:
અખંડ હેવા તણુરે દીધું, બાઈ મીરાંનું કારજ સીધું. મહાસુખ ૩

પદ. ૫ રાગ-ગરબી.

બાંહે ગ્રહી છેરે વાલે, કરૂણા કરી નટવર નંદલાલે:
હવે નદી કાઈનીરે ઓશીઆળી, શીરપર વીકલવર વનમાળી. ૧
ભવ ભ્રમાનારે સ્વામી, મુજને મળીઆ અંતરજમી:
ધેરધેર લોકારે કહે છે, મહેયું નંદકુવરનું દેછે, ૨
લાજ મુકારે હો રાણી, એવું બોલે લોક અજાની:
કાઈ વાતનીરે નદી પામી, બાઈ મીરાંના અંતરજમી. ૩

સજન-રાગ (સૌનું કરો કલ્યાણ દયાળુ પ્રભુ સૌનું કરો

કલ્યાણ) — એ રાગ.

સતસંગત છે સાર, જગતમાં સત સંગત છે સાર;
સતસંગત મુખ રોજમાં આવે, તેના કદી ન નાશ થનાર. ૧

સતસંગતે કરી સંશે બન્યે, મટે મન તણારે વિકાર.	૪૦ ૨
સતસંગત કરી ભૂલજી ભાગે વાસનાનો ક્ષય કરનાર.	૪૦ ૩
સતસંગતે વિવેક વિચાર આવે, જ્ઞાન વૈરાગ લાવનાર.	૪૦ ૪
સતસંગત ગંગાથી અધિક છે, દીલ કેરા ડાઘ ધોનાર.	૪૦ ૫
સતસંગતે પાપ પળમાં પળાએ, ક્ષણ એક લાગે ન વાર.	૪૦ ૬
સતસંગતે પરમાનંદ પામે, વામે દુઃખ અપાર.	૪૦ ૭
મતસંગત કરી જીવ બ્રહ્મ થાય, બેસે કાળપર થઈ સવાર.	૪૦ ૮
સતસંગ વિના સઘળે દુઃખ છે, તેમાં સુખ ન મળે લગાર.	૪૦ ૯
સતસંગ કરશે તે ભવજી તરશે, છુટે જમ કેરા માર.	૪૦ ૧૦
કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, સતસંગથી મોક્ષ દ્વાર.	૪૦ ૧૧

ભજન-રાગ ઉપરનો.

ભકિતહીણનો ભાર, જગતમાં ભકિતહીણનો ભાર. ટેક.	
ભકિત વિના જે નર જીવે, ધિક્ક પડ્યોરે અવતાર,	૪૦ ૧
સેવા પૂજન સ્મરણ ન કરીયું, બે ખાશે જમનો માર,	૪૦ ૨
મન સભામાં કદી ન બેઠો, અધમ બનત અંડાળ.	૪૦ ૩
પરનું રૂકુ દેખી દીલમાં દાઝે, ઘર ખુણે જઈ રાનાર.	૪૦ ૪
સાધુ સંતની નિંદા ભાવે, તૃષ્ણા ઉરમાં અપાર.	૪૦ ૫
વાટે ઘાટે લલતો હીટે, કરી ન બેસે લગાર.	૪૦ ૬
હરીજનનો સંગ ક્યાંથી, દુઃખ આવે તતકાળ.	૪૦ ૭
કહે સોમો ભકિત વિના, પડે નર્ક મોઝાર.	૪૦ ૮

ભજન—(રાગ ઉપરનો)

નામ તણો આધાર, કળિજીગમાં નામતણો આધાર:	
હરિ ભજી ઉતરો પાર, કળિજીગમાં નામ તણો આધાર. ટેક.	
નામ પ્રતાપે પતિત ઉદ્ધારે, જીવન જગદાધાર.	કળિ૦ ૧
નામે અબ્દમેળને વૈમાન આવ્યુ, જમ હાથ લિનો ઊગાર.	કળિ૦ ૨

નામે ગુણકા સ્વધામ પામી, અધમ અતિ અપાર.	કળિ૦ ૩
નામે ગજને હરિએ છોડાવ્યો, ગરૂડ થયા અસવાર.	કળિ૦ ૪
નામે ધ્રુપતીનાં ચીર પુર્યાં, હરી સલા મોઝાર.	કળિ૦ ૫
નામે કોટી અધમ ઉધરીયા, સેજે તર્યારે સંસાર.	કળિ૦ ૬
નામસ્મરણમાં મન રહે લાગ્યું, તેને શુ કરે જમકાર.	કળિ૦ ૭
કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, હરિ ભજ્યેથી બેડો પાર.	કળિ૦ ૮

ચોપાઈ.

ગુરૂ સમ દાતા ન કો મેરે લાઇ, મુક્તિનો મારગ દીઓરે બતાઈ.	
ગુરૂ બિન મિટે નહી આપનારે આપા, જેસે રજજીમે ભાસત સાપા. ૧	
ગુરૂ બિન જ્ઞાન હિરદે નહી આવે, જેસે કસ્તુરી મૃગકુ ભુજાવે;	
ગુરૂ બિન ગજ છાયાસે લડીયા, ગુરૂ બિન કેસરી કુપમે પડીયા. ૨	
ગુરૂ બિન શ્વાન કરત બહુ પેખા, મંદિર એક કાચકારે દેખા;	
ત્યાં જીવે ત્યાંહાં અપનીરે છાયા, ભસત ભસત સારા જનમ ગુમાયા. ૩	
ગુરૂ બિના સુગ પિંજરમે બંધા, ગુરૂ બિના કપિલ ઘટ જીરા ફંદા;	
કલત કબિર ભરમત અંસારા, ગુરૂ બિના કેસે ઉતરોગે ભવપારા. ૪	

ભજન બિલાગ રાગ.

હરિ વિમુખકો અંગ તજ મન, હરિ વિમુખકો સંગ ટેક.	૧
ગાફી સંગતે કુબુદ્ધિ ઉપજત, પાડત ભજનમેં ભંગ;	તજ૦ ૨
શાકુટકું કયા કયા સુનાવે, મુરખ મોડે ન અંગ;	તજ૦ ૩
પાશાણ પાણી બાણ ન ભેદે, નિત્ય કરે સતસંગ;	તજ૦ ૪
કાગકું કયા કપુર ચુગાવત, સ્વાન નાહવત ગંગ;	તજ૦ ૫
ખરકું કયા અગરકો લેપન, મ્રકટ આલુપણ અંગ;	તજ૦ ૬
વસીયલકું પયપાન પીત્રાવન, વિખ ન તજે ભોરીંગ;	તજ૦ ૭
સુર કહે પ્રભુ કાલી કામલીએ, ચડે ન દુજો રંગ;	તજ૦ ૮

ભજન ૧ (જુના ધરમ હ્યો જાણી મારા સંતો જુના.) એ રાગ. તારો ભરોંસો મને ભારે, વિશ્વંભર તારો ભરોંસો મને ભારીરે હેછ; આજ્ય બરા જેને સદ્ગુર મળિયા, ભક્તિ કરેથી બય ટાળી. વિ. ૧

રામ ભજન પ્રલ્લાદજી કરના, પિતાએ દુઃખ દીધું ભારીરે હેછ; બળતા થંભે આથ ભિડારી, પ્રગટયા નરસિંહ રૂપધારી. વિ. ૨

હિરણ્યાકશ્યપને નખે વધેયો, પ્રલ્લાદ લીધો ઉગારીરે હેછ; શરણ પડ્યાને તુંહી બચાવે, દુઃખભંજન સુખધારી. વિ. ૩

નરસિંમહેતાને હારજ આપ્યો, મંડળીકે ડેડા લીધો ન્યારેહેછ; હુંવરઆધનું પુર્યું મામેરું, ભૂધર થયા વહેપારી. વિ. ૪

બાધ મીરાંપર રાણોજી કાપ્યો, નામ જપતાં ગિરધારીરે હેછ; ગિરધરલાલજી વહારે ચઢિયા, રંગભેર રમ્યા મોરારી. વિ. ૫

રોહીદાસની પાત્રી લીધી, નાત જાત ન ભાળીરે હેછ; પ્રેમને વશ તું થયો પાતળિયા, કાજ પંડીત રહ્યા પોકારી. વિ. ૬

કેના ભગતને સનમુખ રહીને, નાઈ થયા વનમાળીરે હેછ; અનેક ભકતોનાં કારજ સુધાર્યા, અકળિતલીલા તારી. વિ. ૭

દાસનો દાસ સોએ કહે, હરી ભજને નરનારીરે હેછ; પ્રિયો જેણે પ્રભુ સાથે જોડી, લાજ જતાં નથી ભાળી. વિ. ૮

ભજન ૨ જુઃ.-રાગ ઉપરનો.

સાચો ભરોંસો મને તારો, હરિવર સાચો ભરોંસો મને તારોરે હેછ; બાનાની જં લાજ જશે તો, કાણુ જપશે જપ થારો. હરિવર. ૧

કાણુ ભાઈએ બાનું લીધું, અધોર પાપ કરનારોરે હેછ; બાનું દેખીને ભુપતિ નમિયો, નમિયો સંગાથ સારો. હરિવર. ૨

અબમેલ હતો મહા પાપી, અંતે નામ ઉચાર્યોરે હેછ; મરતી વેળાએ નારાયણ કહેતાં, જમ લાથથી ઉગાર્યો. હરિવર. ૩

શુણક પોપટને રામનામનો, અભ્યાસ કરાવતી સારોરે હેછ;

કરણી સામું જોયું નહીને, અધમને ઓધારો. હરિવર. ૪

સજ્જના કસાઈને સુખજ આપ્યું, ગર્ભવાસ નિવાર્યોરે હેજ;
નામદેવની ગાય જીવાડી, જગમાં જાહેર થનારો. હરિવર. ૫

ધના ભગતે ધીરજ આણી, હરિ થયા રખવાળોરે હેજ;
મધરાતે છોડાવીને લાગ્યા, મહેતાજનો કેદારો. હરિવર. ૬

ભાવ ધરીને કરમા બાઈનો, આરોગ્યા ખીચડો સારોરે હેજ.
દાસનો દાસ સોમો કહે પ્રભુ, બાનાનું બિરદ સંભારો. હરિવર. ૭

ભજન ૧-(પરને પીડે તે આપ પીડશે. એ રાગ.)

રામકૃષ્ણ રામકૃષ્ણ રામકૃષ્ણ ગાયો,
ફરીફરી નહિ આવે અવસર આવો, રામકૃષ્ણ. ૧

રામનામ પ્રતાપે શિલ્યા જલ તારી, રામનામ ભજ્ને સૌ નરનેનારી;
સુગને પદાવત ગુણકા ઓધારી, રામ. ૨

રામને ભજતાં પ્રલ્લાદ ઉગાર્યો, બળતી જ્વાળાથી બાહેર કાડ્યો;
હિરણ્યાકશ્યપુને નરસિંહે માર્યો, રામ. ૩

રામ નામ નારદ મુનીએ ગાયા, પાર્વતિને માલાદેવે સુણાયા;
રામ મહામંત્ર વાહ્મીકે પાયા, રામ. ૪

નામે શીરગુણ થયા ગીરધારી, ભક્તવત્સલ છે દેવ મોરારી;
ધર્મ રક્ષણ કારણ નર તનુ ધારી, રામ. ૫

યુગયુગમાં પ્રભુલે અવતાર, દુષ્ટ સંહારી ઉતારે ભોમી ભાર.
સંત સાધુ તણા રામ રખવાળ, રામ. ૬

ગીધને દર્શન દઈને ઓધાર્યો, પોતાનો કરી સ્વધામ પોચાડ્યો;
વિભીષણને રાજ્યાસન બેસાડ્યો. રામ. ૭

શવરીને દર્શન દીધારે રામ, સમરણ કરતી આંસોરે જનમ;
એકાં બેર બાધાં શ્રી ધનશ્યામ, રામ. ૮

જનક સનક સૌ નામના ઉપાસી, શેષ અહ્માદેક સમરે અવિનાશી;
દાસ સોમો હરિ નામનો પાસી, રામ. ૯

ભજન ૨-(પરને પીડે તે આપ પીડાશે એ રાગ.)

કળિભુગમાં હરીકીર્તન કરવું, શ્રીકૃષ્ણ ભજીને ભવસાગર તરવું, ટેક.

કળિભુગમાં. ૧

હરીકથા નિત્ય કીર્તન જ્યાં થાય, તે ઘર મંદિર પવિત્ર કહેવાય;

અહસઃ તીરથ ત્યાંહાં સમાય,

કળિભુગ ૨

શ્રીમુખ ભાગવતમાં એમ ગાય, સત સંગતમાં જે નિત્ય જાય;

જીવ મટીને શીવ તે થાય,

કળિભુગ ૩

મનસંગે શુભ વિચાર આવે, જીવન મુક્તિનું તે મુખ પાવે;

આત્મારામ જે હરમાં ભાવે,

કળિભુગ ૪

મનુષ્યા દેહનો એ છેરે ભાવે, સંત સમાગમમાં તમે જાવો;

ગોવીંદ ગુણ અહોનીશ ગાવો,

કળિભુગ ૫

જપતપ તીરથ વૃત્ત જે કહાવે, હરી નામ સમાન તે ન આવે;

ભટકી ભટકીને આયુષ ગમાવે,

કળિભુગ ૬

જે કોઈ હરીનું ભજન કરશે, ભવસાગરથી સહેજે તરશે;

દાસ સામે કહે હરી તેને મળશે,

કળિભુગ ૭

ભજન ૩-(પુરી જેને ગુરૂ સંગાથે પ્રીત) એ રાગ.

જેને કાયા સદ્ગુરૂકા મંગ, તીનકા ભાજ્ય બગાહે;

પૂર્વ પુન્ય ઉદય જે હોવે, તીનકા ગુરૂ સંગ ચિત્ત પ્રાવે;

તન મનકા સંશય સખ ખોવે, કરે કામનાનો ભંગ. તીનકા. ૧

ચતુષ્ઠ સાધન સેજે મિલ આવે, વિવેક વૈરાગ મનમાં ભાવે;

જ્ઞાન હિમાળેમેં ગળિ જાવે, જે હોય નિત્ય સત્સંગ. તીનકા. ૨

ભૂત બીજા ભ્રમણા ભાગે, અખંડ જ્યોત અનુભવ જાગે;

અંતર સેજ સમાધી ભાગે, ઝીતે સત્વર જંગ. તીનકા. ૩

કહો સામે નિત્ય સત્સંગ કરશે, ભવસાગરથી સેજે તરશે;

પરમાનંદ પાસમાંથી મળશે, ભાગે હરિ શું રંગ. તીનકા. ૪

ભાગ ૩ જે.

ભજન ૨-(રાગ ઉપરનો).

શરા હશે કાઠ શિખ્ય, તે પુરા ગુરૂ સેવેગા. ટેક.
 શરા જેમ સંગ્રામ ચઢે છે, શિર પડે પણ ધડ લડે છે;
 ઝટક સામા તે ઝીલે છે, સત્સંગ કરે અહોનીશ. તે પુરાં ૧
 ભાય પ્રતિવ્રતાનો ભારી, અનેકમાં હોય કાઠ એક નારી;
 નીજ પતિવિન અવર ન નિહાળી, એમ નિત્ય પદ પ્રીછ. તે પુરાં ૨
 શરા હોય તે સન્મુખ લડશે, કાયર નર તે પાછા પડશે;
 લક્ષ ચોરાશીમાં તે રડવડશે, કામ ઠરે ન નિમિષ. તે પુરાં ૩
 કહે સોમો પ્રીત ગુરૂ શું કીજે, પ્રેમ સુધારસ સેહેજે પીજે;
 સદ્ગુરૂ મુક્તાનંદ રીજે, ઓળખાયા જુગદીશ. તે પુરાં ૪

ભજન ૩-રાગ (ઉપરનો)

હોય સમદષ્ટિ જે સંત, તેવા સદ્ગુરૂ કરવા; ટેક.
 પ્લહ નિષ્ટ હોય વેદ વક્તા, પરમ વિચાર માન ભવ મુક્તા;
 દયા ક્ષમા સંતોષ સયુક્તા, શાન્તિ પામે જંત, તેવા. ૧
 પાંચ દશ ઈંદ્રિ જેણે જીતી, ચિત્તમાંથી ત્યાગી અનીતિ;
 વિવેક વૈરાગ્ય નિદધ્યાસન પ્રીતિ, તે રવરૂપ છે ભગવંત. તેવા. ૨
 સુખ દુઃખને સમ કરી જાણે, માન અપમાનમાં મનનામાને;
 પક્ષપાત રહિત મત ન તાણે, એ રેણીમાં રહંત. તેવા. ૩
 કહે સોમો એવા સદ્ગુરૂ કીજે, મુક્તાનંદ ચરણમાં રહીજે;
 તનમન ધન ત્યાં અરપિ દીજે, એમ વદે સંત મહંત. તેવા. ૪

પદ. ૧ (હારે ચાલો ગઢારમાં જઈ વશીએ) એ રાગ.

હારે માથે નગારાં મોતનાં વાગે, મુરખ સુતો શું ન જાગેરે. ટેક.
 જોતજોતામાં કંઈક રહ્યા જતા, જોતે તારી નજરે આગેરે. માથે.
 જાયું તેતો સરવે જવાનું, ખોટી આશ ઉગરવાની રાખેરે, માથે.
 દેવ ગાંધર્વ ને રાક્ષસ મુની, જોગી ભોગી સહુ ભાગેરે. માથે.

પ્રેમવાણી ભજનમાળા.

નથી રહ્યું કાઈ નથી રહેવાનું, કાળ સૌનો ભોગ માગેરે. માથે.
અકળિત લીલા અવિનાશીની, જગત બાંધ્યું એક ધાગેરે. માથે.
કહું સોમો આત્મરામ રહેવાના, બીજું અગ્નિમાં લગેરે. માથે.

પદ. ૨-(રાગ ઉપરનો.)

હારે એક રામનામ છે સાચું, બીજું જાણુને સરવે કાચુંરે. ટેક.
રામ નામ જોણે ન લીધું, તેનું જન્મ ભાગશે ડાચુંરે. એક. ૧
નામ નામનો મહિમા મોટો, નિશદીન જે તું રાચુંરે. એક. ૨
રામ નામથી પથ્થર તરિયા, વેદ પુરાણમાં વાંચુંરે. એક. ૩
રામ રીઝશે એણીપેરે સોમા, જે ગુણ ગાર્હ મચુંરે. એક. ૪

પદ. ૩-(રાગ ઉપરનો.)

હારે હરી ભજન કરોને પ્રાણી, આંખે અવસર રૂઠો લે જાણીરે ટેક.
ધન વેદ્યન સુત દારા તારી, એ માયા જાળ બંધાણીરે. હરી. ૧
અંતસમે કોઈ કામ ન આવે, એકલું જાતું છે લે જાણીરે. હરી. ૨
રંગા રંગીને ધન ભેગું કાઢું, એ પાપની પુંજ ભરાણીરે. હરી. ૩
ન ખાધું ન પુણ્યજ કાઢું, મિથ્યા ગર્વ કરે અભિમાનીરે. હરી. ૪
ગતે અલીનું અલીજ રહેશે, સાથે નહિ આવે કાઢી કાણીરે. હરી. ૫
દાસ સોમો કહે રામ રટણ કર, છુટે ગર્ભવાસ ખાણીરે. હરી. ૬

પદ ૪-(રાગ ઉપરનો)

હારે તેં દેહ ધરી છે નર તરવા, હરી ભજને પાર ઉતરવારે, ટેકો
પ્રભુનો ઉપકાર વંતે વિચારી, કેમ રરતે લાગ્યો રમવારે. તેં દેહ.
ચરણ આપ્યા ચાલવા સાર, કર આપ્યા સેવા કરવારે. તેં દેહ.
હરી કથા સાંભળવાને કરણ, રસના આપી રામ રટવારે. તેં દેહ.
પાંચરે આપી છે તુજને બુદ્ધિ, નેણ આપ્યાં સંત નિરખવારે. તેં દેહ.
ઉદક અન્ન ખાવા પ્રાણજ આપ્યો, સુરતાએ પ્રભુ ધ્યાન ધરવારે તેં દેહ.
દાસ સોમાના સ્વામીને, વીસારી કેમ ખેડો ડોઝક ભરવા. તેં દેહ.

૫૬. ૫-(રાગ ઉપરનો)

હારે હરિ ભજન કરને અભાગી, આ અવસરમાં જોને જાગીરે. ટેક.
મિથ્યા સુખ જોઈ મુઠ શું ફૂલે, ભોગ દેખીને થયો રાગીરે. હરિ ૧
કુટુંબ કળિલામાં તું ગુંથાયો, માયા બંધનથી શક્યો ન ભાગીરે. ૨
રાત દિવસ તાંણ્યું ધરનું તરીકું, હરિ નામની લેહ ન લાગીરે. ૩
કાળ આવીને ઝડપ ઝાલશે, હાડ નાખશે તારાં ભાગીરે. હરિ ૪
તે વેળા કોઈ છોડાવવા નાવે, માત પિતા દેશે ત્યાગીરે. હરિ ૫
દાસ સોમો કહે એત મરખા, ભજી લે પરમ સોહાગીરે. હરિ ૬

૫૬. ૧-(ચલો રાગમાં જઈ વશીએ) એ રાગ.

હારે રામકૃષ્ણ ભજે નરનારી, કરો અમરવર સાથે યારીરે. રામકૃષ્ણ ૧
દશ માસ ઉધે મુસ્તક ઝુલ્યો તે દહાડા કેમ દિધા વિસારીરે. રામ ૨
અંદા સૂરજની દીધી સાક્ષી, લીંચી જમે જમાની તારી. રામકૃષ્ણ ૩
માયા આવરણે ગયો તું ભૂતી, દેખી ધામ સુતને નારીરે. રામકૃષ્ણ ૪
દીનાનાથે દયા કરીને, છોડાવી નકેની ક્યારીરે. રામકૃષ્ણ ૫
મોરારીએ મહેર કરીને, આપ્યો મનુષ્યા અવતારીરે. રામકૃષ્ણ ૬
શું બોલ્યો તો ને શું પાળ્યું, હરામી કેમ બેઠાવીસારીરે. રામકૃષ્ણ ૭
અંતે જમડા લઈ જશે, મુદ્દગરના માર મારીરે. રામકૃષ્ણ ૮
રામ ભજે સોમા શ્વાસોશ્વાસે, છુટે કાળની કરાળીરે. રામકૃષ્ણ ૯

૫૬. ૨-(રાગ ઉપરનો)

હારે હજી લાજ તુને ન આઈ, કેટલું કહે સંત સમજાઈરે. હજી ૧
અનેક જન્મ તું ભમ્યો અવનિમાં, તોએ વિપયમાં રહ્યો વિંટાઈરે.
ઝાડ પહાડ જડ રૂપ થયો તું, તારાં કંટ ન જાય કલાઈરે. હજી ૨
ઉટ થઈને ખાધા બહુ કાંટા, અણુતોળ્યા ભાર ઉડાઈરે. હજી ૩
અગ્ન થઈને કસાઈના હાથે, અનેકવાર રહ્યો કપાઈરે. હજી ૪
ખર થઈને બહુ ગુણો ઉપાડી, ડફણાનો માર ખાઈરે. હજી ૫

પેટપુર ખાવા નહિ પામ્યો, કુંભાર કરી લે કમાઈરે. હજી ૬
 સ્વાન થઈને શેરીએ શેરીએ, ચાટ્યો ચાટી ખાઈરે. હજી ૭
 હાડ હાડ કરીને સહુ હાકે, માર મારે લાકડી લાઈરે. હજી ૮
 શુકર થઈને વિષા ખહુ ખાધી, કાચમાં રહ્યો લપટાઈરે. હજી ૯
 લક્ષ ચોરાશી ફર્યો એણી પેરે, તોહે થાક્યો ન દેહ ધરાઈરે. હજી ૧૦
 દાસ સોમાના સ્વામીને ભજી લે, ગર્ભવાસ છુટે જાઈરે. હજી ૧૧

પદ ૩—(રાગ ઉપરનો.)

હારે રામકૃષ્ણ મુખથી કહેવું, બીજું બકવું મુકી દેવુંરે. રામકૃષ્ણ. ૧
 જે કાઈ બોલે વેણુજ કડવાં, દુરિજનનું વચન સહેવુંરે. રામકૃષ્ણ. ૨
 સુખને દુઃખ આવી પડે તો, સમાન કરી લેવુંરે. રામકૃષ્ણ. ૩
 શ્રી રામકૃષ્ણનું ભજન કરીને, આણંદ મમમાં રહેવુંરે. રામકૃષ્ણ. ૪
 ભક્ત ઉધારણ છે શ્રી હરી, દ્રઢ નિશ્ચે કરી લેવુંરે. રામકૃષ્ણ. ૫
 દાસ સોમો કહે પ્રભુને ભજતાં, ના રહે લેવું દેવુંરે. રામકૃષ્ણ. ૬

ભજન ૧—રાગ (દેખાદેખી તમે મત કરો લાઈરે)

ભટકેલ મનવાને કાંઈ પેરે વાડરે, ઠરિ ન બેસે ગુર એક ઠેકાણે;
 અનેક જનમનુંરે એતો છે ભમતું, સંત શબ્દ ન સુણે કાનેજી. ભ૦
 કામ ક્રોધ અને લોભનું ભરિયુંરે, આત્મજ્ઞાન એના હિરદે નાવેજી;
 આશાને તૃણાના પુરમાં વહ્યું જાય, વિપયા ભોગ તેને ખહુ ભાવેજી.
 અમૃત ટોળી એતો વિખડાં પીવેરે, તિરથ વ્રતમાં જઈ ધાવેજી;
 તેને તોરે કાંઈ ભવ દુઃખ ન જાય, ઉલટોરે સંસાર આવેજી. ભટકેલ૦
 ગુર વિના જ્ઞાન હિરદામાં નાવેરે, જે જન અનેક દેવ જઈ પુજેજી;
 સ્વાન કરડે હાડકું ને લોહી ચુશે મુખનું, મુરખને તો કાંઈ ના સુજેજી.
 નિરપ્રહા બે સંતજ મજેરે, અથર મનવાને થીર થાપેજી;
 પદ પરખાવીને બીજક બાજે, જરા મરણનું બંધન કાપેજી, ભ૦
 નિમ્ન વિના તો હરી નહિજ મજેરે, વેદ શ્રુતિ એમ ગાવેજી;
 કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, કાંઈ વિરલા પરમ પદ પાવેજી. ભ૦

ભજન ૧ (ચૈતન દડી રમત હાથ ચઢી) એ રાગ.

હરિજન સમરી હ્યો શ્રીહરી, અવસર આવો નહી આવે ફરી ફરી ટેક.

વિવેક વિચારીને ચાલજેરે, દુરમતી પરહરી;

મિથ્યા કામના ત્યાગ કરીને, અંતર દષ્ટિ હ્યો કરી. હરિ. ૧

અવિનાશીને ઝોળખી લેવા, એ સમજણુ છે ખરી;

રૂઢિયામાંથી અંધકાવ કાઢો, દ્વૈતભાવ દૂર કરી. હરિ. ૨

દેહાન શુદ્ધિ મુકી દઇને, શુદ્ધ ચૈતનમાં ચિત્ત લે ધરી;

અહંકાર અભિમાન વણસાડો, જય કાળનો ભય ટળી. હરિ. ૩

ત્રણ ગુણના પાર જાવું, શું બેઠો આગસ કરી;

ચાંપ કરીને ચેતી હ્યો, કાયા પળમાં જશે પડી. હરિ. ૪

જનમ મરણને ટાળવા, નીજ પુરુષારથ છે બળી;

હું કાણ ને ક્યાંથી આવ્યો, તેની ખોજ લેજો કરી. હરિ. ૫

મનુષ્યા દેહતું એ કર્તવ્ય છે, બીજી સાધના મેલો પરી;

સદ્ગુરૂને શરણે રહોતો, જય સંશય શોક ટળી. હરિ. ૬

સોમાને ગુરૂ મુક્તાનંદ મળિયા, અહં મમતા થઇ પરી;

હરતાં ફરતાં આનંદ ઉપજે, જીવ શીવ ભેદ ગયા ટળી. હરિ. ૭

પદ ૧—(ચાલો ઠાકારમાં જઇ વશીએ) એ રાગ.

હારે હવે કાણ થાએ ખાવા, ઘેર બે ાં મળ્યા માવારે. હવે. ૦ ટેક.

શેરીએ શેરીએ લાકડાં માણી, ધુણીઓને ધીખાવારે. હવે. ૦ ૧

રાખોડી થાએ ઘણેરી ભેગી, લભુતિ અંગ લગાવારે. હવે. ૦ ૨

પ્રભાતે ઉઠીને પેટની ચિંતા, પરાયા દુકડા ખાવારે. હવે. ૦ ૩

જટા વધારિ લંગોટી વાળે, જય ગંગમાં ન્હાવારે. હવે. ૦ ૪

કાણ ગેરનો વેષજ પહેરે, પરાધ આશ ધરાવારે. હવે. ૦ ૫

કહે સોમો શામળીઆના, સંસારમાં રહી ગુણ ગાવારે. હવે. ૦ ૬

પદ ૨-(રાગ ઉપરનો)

હારે અડશઠ તીસ્થ વસે તનમાં, શું શોધે પ્રભુને સદનમાંરે. અડશઠં ૧
 ગંગાને જુમતાં નીશદીન વહે છે, નાહો જ્ઞાન ગોમતીમાંરે. અડશઠં ૧
 મનને વિષયમાંથી વાળીને, રૂચિ કરે હરિ ભજનમાં. અડશઠં ૨
 એસો પદ્માસન વાળીને, સુરતા ધારી શન્યમાંરે. અડશઠં ૩
 પુરક કુંભક રેચક કરીને, રહેવું આનંદ મગનમાંરે. અડશઠં ૪
 વિના વાદળ વરશે વૃષા, વિજળી ચમકે ગગનમાંરે. અડશઠં ૫
 પ્રેમીજન ત્યાં ભેળા થાએ, વિશ્વનાથ દરશનમાંરે. અડશઠં ૬
 કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, રહેવું ગુરના શરણમાંરે. અડશઠં ૭

ભજન-(હારે ચાલો કાકારમાં જઈ વશીએ) એ રાગ.

હારે તારા માથે મરણનો માર છે, હરી ભજે તો બેડા પાર છેરે. ટેક.
 મારી મારી જેને તું કહે છે, એ જુગડવાની નારછેરે, તારાં ૧
 આજ કાલમાં જતી રહેશે, જુવાની દીવસ ચાર છેરે. તારાં ૨
 જશે જુવાનીને જરા આવશે, શીર ઉપર ભમતો કાળછેરે. તારાં ૩
 આખા ઘરમાંથી થયો અજખો, તોએ તૃણા ઉર અપારછેરે. તારાં ૪
 વચેથી મરે તો ઘણું સાડે, એમ કહે કુટુંબ પરીવારછેરે. તારાં ૫
 જુગડનો ભાર ભરીને સુતો, અતે જમડાનો મારછેરે. તારાં ૬
 દાસ સોમના સ્વામીને વિસાર્યા, તેની જનુનીને ધીકારછેરે. તારાં ૭

ભજન ૨-રાગ ઉપરનો.

હારે હરી ભજે તો છે ઘણું સાડે, મુરખા કહ્યું માન તું માડેરે. હરી.
 શાન માડે માડે કરી મરે છે, તલભાર નથી કાંઈ તાડેરે. હરીં ૧
 હાથે અરચ્યું તે સાથે આવે, જે પરમાર્થ ચિત્તમાં ધાડેરે. હરીં ૨
 ઉગરવાનો નથી આરો, ખોળ ખળતામાંથી બાહારે. હરીં ૩
 નાત જાતમાં મોટા થવાને, ધન અરચી નાખ્યું ગાડેરે. હરીં ૪
 પરમારથની પેર ન જાણી, મુરખ ઘટમાં ઘોર અંધારે. હરીં ૫
 સોમના સ્વામીને ભજતાં છુટે, મનથી માયાનું લાડે. હરીં ૬

ધોળ ૧.

સદ્ગુરુએ મુજપર કાધી સહાયરે;	
નામ આપ્યું સોહં ત્રીભુવનરાયરે.	૧
જોને વેદ શાસ્ત્ર પુરાણ નિત્ય ગાયરે;	
રૂપિ મુનિ ધ્યાનમાં અહોનિશ ધાયરે.	૨
એવા છે અક્ષય નિરંજન જગ ઇશરે;	
એાળખાવ્યા પાસમાં જુભદીશરે.	૩
મેહન વરને જાઉં હું બલિહારીરે;	
જ્યાં જોઉં ત્યાં દરસે હવે વનમાળારે,	૪
હરિ વિના ધણે નહિ દીસે ધમરે;	
અર અચરમાં વસિયા આત્મરામરે.	૫
સદ્ગુર તીજ રૂપિયામાંડી રહેજોરે;	
દયા કરીને દરશન મુજને દેજોરે.	૬
એવી છે ધસ સોમાની વિનતિરે;	
સુકાનદે કરાવી પ્રભુ સાથે પ્રીતિરે.	૭

લજન-ગુગ ધોળ.

સદ્ગુરુએ મેહર મુજ ઉપર કાધીરે,	
દયા કરીને સુદી અનોપમ દીધીરે.	૧
જોને નિત્ય પુરાણ વેદ વખાણીરે;	
અનુભવી સંત વિરલ્લ તે બાણીરે.	૨
જનક સનક નારદ શકલ દેવારે,	
સમરણ કરે શેષ માહેશ્વર જોવારે.	૩
એસો માસ રૂદીયા કમળમાં જાણ્યારે,	
સદ્ગિહ આનંદ આત્મ પ્રહ્લ માણ્યારે.	૪
અનેક જનમનું હતું મારે અંધારું.	

અગમ અગોચર ધર લાધ્યું હવે માંડરે. ૫
હવે હુંતો નહિ લુલુ ખીજી બ્રાન્તરે,
આદ અનાદેની ઓળખાવી મારી જતરે. ૬
ગુર મળ્યા તો વસ્તું સાચી સમજણીરે,
પૂરવ જન્મના પુણ્યની એ કમાણીરે. ૭
સદગુરનો મહિમા હું શું વખાણુંરે,
સોમો કે મારે વાયું વિવેકરૂપી વાલાણુંરે. ૮

રાગ પ્રભાત.

પિંડ પ્લહાંડમાં એક તું આત્મા, પરમાત્મા પરબ્રહ્મ નામ તારું;
નિર્ગુણ શિરગુણ તું થયો જાદવા, માંડણી માંડી તેં રમવા સાડ. ૧
નંદ ઘેર જન્મીને ધર્મ સ્થાપન કર્યો, સંત સાધુ તારું કષ્ટ કાળ્યું;
અસુર સંહારીને ભોમિ ભાર ઉતારિને, દેવાદિકને સુખ તેં આપ્યું. ૨
ગોકુળમાં રહી ધેનુ ચારી ઘણી, અંગપર કાળી કામળિ એઠી.
વાલ્મીકી રોકતો વ્રજની નારને, મહીં માંખણુ ખાધાં માટ ફેડી, ૩
મથુરામાં જઈ મામો કંસ મારીયો, માસી પુતનાએ કપટ કાધું;
પયપાન કરતાં હાડ ચુશી શામળા, કુખજનું રૂપ જનાવી દાધું. ૪
ગોવાળ ભેળા રહી ગેડી દડે રમતા, દુલો દોટાવી જમુનામાં નાખ્યો;
કુદકો મારીને માંહે કુદી પડ્યા, પાતાળે જઈ કાળી નાગ નાથ્યો. ૫
વ્રજમાં રહીને લીલા તેં કરી, માત જસોદા બંધનમાં ન આપ્યો;
અનેક રમકિડા ભોગતે ભોગ્યા, તોય ધૃણુ બાળપ્રહ્લચારી કહાવ્યો. ૬
સોળસેં ગોપીની વ્રેહવાળી વીઠલા, ભોગવિલાસ તુને ન ભાવે;
નિરલેપ નિરાકાર અવિનાશી આત્મા, કહે સોમો એમ વેદ ગાવે. ૭

પદ ૧-રાગ કાશી-ધીરાના પદનો.

રણછોડ રણ છોડાવેરે, જે કોઈ આવે શરણે તારા;
બુદ્ધાવતાર ધારીરે, એકો સરજનહારા.

અકળિત લીલા કલ્યામાં ન આવે, તારામાં દિસે નહી ખોડ;

મુનિવ્રત લઈ ખિરાન્યા, નામ ધરાવ્યું રણછોડ.

પ્રેમને વશ થઈનેરે, મહિ માંખણ ખાનારા.

રણછોડ. ૧

ખેડણપર મેહેર કરી, આગ્યા દારકાં છોડી ઝકાર;

સવા વાલ સોનાવાળી ખરાખર, થયા નંદ કીશોર;

ગોમતીમાં રહ્યા છુપીરે, ગુણીને પાછા વાળનારા.

રણછોડ. ૨

જે જન તારે દારે આવે, તેના પુરા કરો છો કોડ;

ભાવના અનુસાર ફળ આપો, ધન પુત્ર આદીની જોડ.

દુઃખ સહનું ભાગોરે, ભકતોની વાહારે ચડનારા.

રણછોડ. ૩

સકળ સામગ્રી છે પ્રભુ તમ તણી, લેઈ અરપે છે સહુ કાય;

માંખણ સાકર મગસ તુળસી, કુલના હાર કહીએ સોય.

તમારું તમને અરપેરે, ક્રિયાનું ફળ દેનારા.

રણછોડ. ૪

દાસ સોમાની અરજ ઉરમાં ધરજો, કરૂણા કરો કિરતાર;

તન મન ધન તમે આગળ છોડી, આગ્યો છું તમ દાર.

હરિ હાથ ઝાલોરે, રીનખંધુ દીન દયાળા,

રણછોડ. ૫

પદ ૨—રાગ ધ્રુવી—ઉપરનો.

અરજ એક મારીરે, સાંભળજો છોગાળા;

શરણે તારે આગ્યો રે, શ્રી રણછોડ રૂપાળા.

ટેક.

દરશનથી તમે દુઃખજ ભાગો, કાપો છો કષ્ટ અનેક;

ત્ર્યંબક અવતાર ધર્યાં અવનિપર, તમે તો એકના એક;

અકળિત તારી લીલારે, મધુરી મોરલી વાળા.

અરજ. ૧

ગોકુળમાં રહી ગાયો આરી, પીધી આહીરની છાશ;

મહિ માંખણનાં ગોરમ દોળ્યાં, માસી પુતનાનો કાધો નાશ;

ગોપીઓને ઘેલી કીધીરે, ખંસરિ જનવનારા.

અરજ. ૨

મોરલીમાં મોહ પમાડી, વજવાસીનાં હરી લીધાં મન;

કામલુગારા કામલું કરીને, ઘેરઘેર ખાધાં મહી માંખણું.

દાસ લીલા રમીયારે, ગોવરધન તોળનારાં.

અરજ, ૩

દ્વિરાજને હરાવી દીધો, સંહાર્યા અસુર અપાર;

મંદધેર બાળક થઇને અર્ધનર્મા, નાવ્યો કાઈ કાળ;

મામા કંસને માર્યોરે, કાળી નાગ નાથનારાં.

અરજ, ૪

અનેક અરિત્ર તમારાં કહિએ, કહેતાં ન આવે પાર;

દાસ સોમો તો શરણે આવ્યો, તેની લેજો સંભાળ;

કર્ણુના સાગરરે, ઉતારોને ભવપારાં.

અરજ, ૫

પદ ૩—રાગ કાશી-ઉપરનો.

હેતે હરી આવોરે, જુઓ વહાલા સામુ ફરી;

દયા દીલે લાવોરે, અરજ લેજો કાને ધરી.

ટક.

મોહન હુંતો તમને ભુલ્યો, ચઢ્યું માયાનું ઘેન;

ધન જોખનને સુત સુંદરીમાં, થઇ રહ્યો તદ્દલેન.

જગીને ન જોયુંરે, ખોયો હીરો હાથે કરી.

હેતે હરી. ૧

ગર્ભવાસમાં કાલ કર્યો છે, જમને આપ્યા છે જમાન;

તે કરાર હું બૂલી ગયો, હવે આવી સમજણને સાન;

કૃતર્કીના સામુરે, જુઓ ભુધર ભાવ ધરી.

હેતે હરી. ૨

દેશ્વર તમો છો દીન દયાળુ, દ્યો સેવકની સંભાળ;

કાળામહ રૂપી ભવસિંધુમાં ખુડ્યો, ઉતારો ભવપાર.

દારૂણ દુઃખ દેખીરે, આવ્યો તમ શરણે હરી

હેતે હરી. ૩

અપરાધીનો કંઈ ફંદ ન જોશો, કીરપા કરો નિધાન;

વિષયમાં મન ભમતું જ રહે છે, તેને પમાડો સ્થાન.

કામ ધણો પીડેરે, ખેસવા ન દે કામ કરી.

હેતે હરી. ૪

કામ ક્રોધ મો લોભ એ, અસુર મહા બળવાંત;

કાયા ઘટ ઘેરી લીધો, ભજા બૂલ્યો ભમવાંત.

ભજન વિના ભવસિંધુરે, જ્વાશે કેમ તરી. હોતે હરી. ૫
હવે તો હરી હાથ ઝાલો, તમે ઉતારો તો ઉતરાય;
હું અનાથ તમે નાથ મારા, મુણો જાદવરાય.
દાસ સોમાનેરે, લ્યો પ્રભુ તમારો કરી. હોતે હરી. ૬

પદ ૪ થું-રાગ- કાશી-ગરબો.

કાયાફી ડગલોરે, પહેરાવ્યો કીરતાર ધણી;
દામોદર દરજીનીરે, કહિયે વીરા અક્કલ ધણી. ૨૬.
ગજ કાતરણી વિના વેત કીધો, સોય ધાગાનું નહી કામ;
હાથ પગ વિનાનો દરજી, ત્રણ લોકમાં જાહેર જેનું નામ;
સાંચા વગર શીવ્યોરે, સરસ કીધી ચાળવણી. કાયાફી. ૧
સાંધો તેનો હાથ ન આવે, નવસે નાડી તાર તણાય;
મુખ ખીસુ અસલ ખનાવ્યું, તેમાં અન્ન ઉદક ભરાય,
કંઠ કલર મુક્યુરે, શોભા પાંચ કાપ તણી કાયાફી. ૨
પચીસ કળાનો ઘેર કીધો, ડબલ ખખીઆ ભરાય;
નખશીખ સુધી પેહેરાવ્યો, અજખ ડગલો સોહાય.
પ્રાણધરી જીવેરે, મારો ડગલો લીધો માની. કાયાફી. ૩
કાયા ડગલો દેખી દેખી, મુરખ મન હરખાય;
તેલ ફુલેલ સુગંધી સારી, નીત્ય અંગ પર લગાય;
આમડાને જોઈ મોહ્યોરે, પળમાં થાશે ધુળધાણી. કાયાફી. ૪
કાયા કુંભમાં નીર ન રહે, તરતજ ફુટી જાય;
જેખન લટકું આર દિવસનું, અંતે ફજોતી ચાય,
મરણુ ધાંટી વસમી રે, કાળ કરાવો તણી. કાયાફી. ૫
હાડ માંસનો કાચ ડગલો, તેનો ન ધરિયે અહંકાર;
તન મન અંતરજીવો ભરખી, ઉતારો કીરનો ભાર,
દાસ સોમે એ એ રે, મુરખ મન હરિ ભણી. કાયા ૬

૫૬ ૫—રાગ કાશી-ઉપરનો

વાહરે મારી ધાન્નેરે હજાર હાથવાળા ધણી;
 માંનાની પત રાખોરે, ભાવે ભાળો ભકતો ભણી. ટેક.
 અનેક દ્વાર છોડીને, હું આવ્યો છું તમારે દ્વાર;
 આંહિં અલ્લાની લાજ રાખો, હરજી દીન દયાળ;
 મુજને એક તમારી રે, અંતરજમી આશ ધણી. વાહરે. ૧
 પ્રહલાદની તમે પ્રતમા પાળી, ધરી નરસિંહ રૂપ;
 થંભ ફેડીને પ્રગટયા નરહરી, થરથર કર્યો ભૂપ.
 હરણાકષ્પને નાખ્યો રે, વાલા મારા હાથે હણી. વાહરે. ૨
 નરસિંહ મેહેતાની હુંડી શીકારી, લેછ શામળશાનું રૂપ;
 એકડા રૂપીઆ ગણીને આપ્યા, તરી અગમ ગતી અનૂપ.
 ચીલ પુરયાં જાદવારે, પ્રતિજ્ઞા પળી ધ્રુપદી તણી. વાહરે. ૩
 સુદામાના તાંદુળ આરોગ્યા ભાવે, મિત્રનું ભાગ્યું દુઃખ;
 ઝૂંપડીને ઠેકાણે મેહેત્ર જનાર્યો, આપ્યું અલૌકીક સુખ;
 દારિદ્ર કાઢી નાંખ્યું રે, દયા જાણી રંકે તણી. વાહરે. ૪
 તા દરખાસમાં ખોટ છે શાની, લક્ષ્મિ તણા ભરથાર;
 મને આપતાં કેમ સંકાય આવે, નાથ શાને લગાડો વાર,
 તણ ભાર દેવું તેમાં, ઢાંગલમલ ધાંગા ધણી. વાહરે. ૫
 તણ લોકનો તું ભૂપ કહાવે, સૌનો પાલણુ હાર;
 મન વાંચીત ફળ સૌને આપે, જીવણુ જગદાધાર;
 દાસ સોમાની અરજરે, જિરમાં લ્યો કીરતાર ધણી. વાહરે. ૬

૫૬ ૬ હું—રાગ કાશી-ઉપરનો.

પ્રિયો તમ સાથેરે, નાથ મારા મને ધણી;
 અવરને છોડીરે, ધાર્યા મેં તો તમને ધણી. ટેક૦
 હું અનાથ તમો નાથ કહાવો, સંભાળજો જદુરાય;

અલ્પજ હું તો કહાવું, તમે સર્વજ હો મહારાય.

હરીવર સામું જીવેરે, વાલા મારા રંક લણી.

પ્રિત્યો ૧

હું તો પતિત તમે, પાવન, ગુણુ બધાં મહારાજ;

અનેક અવગુણ મુજમાં ભરીયા, આપ હો ગરીબનવાજ.

પાપીને કરે પાવનરે મારી, માગું દોષ તણી.

પ્રિત્યો ૨

પાપ કરતાં પાછું ના જોયું, આખો ઉમ્મર ગાળી એમ;

ધ્યાન સમરણ તારું નવ કીધું, હૃદમાં ન વાળ્યો પ્રેમ,

કરણના સાગરરે, ના જોશો મારા કૃત્યો લણી;

પ્રિત્યો ૩

અંતરજમી અલભેલા છેલા, જગત તણા પ્રતિપાળ;

અનેક પાપીને તમે ઓધાર્યા, હરિ મારો હાથ ઝાલ;

સગો તું તો સાચો રે, આશા તારા નામ તણી;

પ્રિત્યો ૪

બરોસો વિશ્વંભર આજ્યો તારો, મને મારા નાથ;

દુઃખ સંકટ ટાળો મારાં, હું છું અપરાધી અનાથ;

લગ્યા મારી રાખેરે, પત જશે યાના તણી.

પ્રિત્યો ૫

યાનાનુ બિરદ સંભારો, નહિ તો જશે તમારી લાજ;

લકત વત્સલ તું કહાવે, અનેક લકતોનાં કીધાં કાજ.

દાસ સોમો કહે છેરે, સંકટ મારા નાખો હણી.

પ્રિત્યો ૬

૫૬ ૭ મું-રાગ કાશી-ઉપરનો.

સરજ મન મારા રે, સમરી લે તું તો શ્રીહરી;

પાઝ્યો મનુષ્યા દેહીરે, આ અવસર નાવે ફરી.

ટેક.

માતપિતા ને કુટુંબ કબીલો, એ સ્વારથનું સૌ કોય;

અંતસમે કોઈ કામ ન આવે, તું વિચારીને મન જોય;

તારે જવું એકલાંરે; માની લેતું વાત ખરી.

સમજ. ૧

ધન જોખન ને સુત સુંદરીમાં, પ્રોવાયું છે તારું ચીત;

કાળના આસમાં સરવે જવાનું, તેને માત્રી એકો તું નિત્ય;

નિત્ય પદ જાણ્યું, મયીક સુખ સાચું કરી. સમજ સમજ. ૨
માયાનું સુખ સરવે કાચું, જેમ વાદળ છાયાનો રંગ;
કાયા કાચો કુંભ છે, ક્ષણમાં થઈ જશે ભંગ.

મમતા દે મેહેલીરે, સતસંગ કર ભાવ ધરી. સમજ. ૩

મંત મળે તો સેજે તારે. ઓળખાવે નીજ સ્વરૂપ;
જ્ઞાન ગરીબાર્થ શીલ સંતોષ આવે, એ ભકિતનું રૂપ.

આપ સહીત દેખારે, સમરાચરમાં હરીરે હરી. સમજ. ૪

સદ્ગુરુ સ્વામી મુકતાનંદ મળીઆ, આપ્યું નીજ જ્ઞાન;
જ્ઞાને ગોવીંદ ઓળખાવ્યા, ટળ્યું દેહાઅભિમાન.

દાસ સોમો કહે છે રે, કિરતારે તો કરણા કરી. સમજ. ૫

પદ ૮ મું-સગ દાસી-ઉપરનો.

હવે તો નહિ મુકુરે, શિર સાટે લીધા શ્રી હરી;
રસઅસ થઈછું રે, રસિઆ સંગાથે રસ ભરી. ટેક.

અગ્નિ સામાં ડગલાં ભરવાં, કેસરિ સાથે ભરવી છે ખાથ;
સિંહણના હૃદયનું પાન કરવું, એવો સદ્ગુરુનો સાથ,
અધિકારી વિનારે, રૂદિયામાં રસ રહે ન ઠરી. હવે તો. ૧

ખરને તો જોઈએ ખડ ખાવા, ખીર તે તો નવ ખાય;
ખગ તો કહીએ મીનનો આહારી, શ્વાનનું હાડકે મન જાય.
હંસની ગતી હંસજરે, ચારો લે મોતીનો ચરિ. હવે તો. ૨

તન મન ધન તુચ્છ કરી જાણ્યાં, એવા શરા સંત જન;
ચાર દિશા ને ચૌદ ભૂવનમાં, વાળી લીધું જોણે મન.
તે કદી ના ડોલેરે, આશા તૃપ્ત્યમાં જરી. હવે તો. ૩

કાયર હતા તે પાછા પડ્યા, સનમુખ થયા સર;
ડરના સામાં ડગલાં ભરી, જાણ્યાં પ્રેમ પ્રેમનાં મૂળ.
કર્મના પાશ કાપ્યારે, મોહ મમતા ગાઢ મરી. હવે તો. ૪

શિરના સાટે મોઢી વરતુ, મરજીવા લે વિચાર;
અમ્મર ખાલો સદગુરુએ પાયો, રામ રામ રણકાર.
દાસ સોમો કહે છેરે, પીધો મેં તો બાવ ધરી.

હવે તો. ૫

૫૬ ૯ મું—રાગ કાશી-ઉપરનો.

મન માઈ માન્યુંરે, નિત્ય સોહં રામ રટે;
હરતાં ને હરતાં રે, પુવારા તો પ્રેમના છુટે.
પુરણ પ્રીત પ્રભુ સાથે જોડી, છોડી જગતની ચાલ;
દેહ સંબંધનો સંગ પરહરી, ધર્યું આત્મ સાથે વહાલ;
પ્રેમની ગાંઠ પડીરે, તોડીએ તો ના તુટે.

૨૬.

મન માઈ. ૧

પુરવ જનમની પ્રિત્યે મળીઆ, લખિઆ અમારા લેખ;
આપ એકલા બહુ નામી, ધર્યાં છે વિધવિધના બેખ.
નૈણાં ભરી નિરખ્યારે, હરિ હિલા વાટે ધાટે.

મન માઈ. ૨

હાલતા ચાલતા રમતા જમતા, જોયા મેં જુગદીશ;
ચૌદ ભુવનમાં છુટા રમેછે, સકળ ઈશનારે ઇશ.
અકળીત બાજી છાછરે, અવિનાશી નટવર નટે.

મન માઈ. ૩

પ્રેમની તો ચઢી ખુમારી, ઉરમાં જાયો ઉમંગ;
રંગ લાગ્યો નીજ નામનો, ન ગમે અવરનો સંગ.
મગ્ન થઈને મહાહુરે, પીઝી પ્રેમરસ છુટે છુટે.

મન માઈ. ૪

પ્રેમના પ્યાસી ભાવના ભોગી, હરી છે હાજર હજુર;
આણ્ણ કામ કાલો ન દીસે, પાલ્લ ભરી રણો ભરપુર;
દાસ સોમો કહે છેરે, જમડા તો હવે ના કુટે.

મન માઈ. ૫

૫૬ ૧૦ મું—રાગ કાશી-ઉપરનો.

દુનિયાં નથી દિવાનીરે પાલાનંદ બસે પુજે;
પુજન કર્યા વિનારે, સરજનકારો તવ મુજે
રામા અવતારમાં રામે કીધું, સ્વેતપંધુ રામેશ્વરનું સ્થાપન;

૨૬.

ચાર ધામ એણીપેરે ખંધાયાં, સૌ કરવા જાય છે દર્શન;
કાશીમાં વિશ્વનાથરે, ડોકારમાં ડોકાર ખિરાજે. દુનિયા. ૧

ગંગા સ્નાન ધશ્વર સ્મરણથી, અનેક પ્રાશ્નિત જાય;
નિસ્કામ કર્મ કર્યાથી, અંતઃકરણનો મળદોષ દુર થાય.
વળાશ્રમમાં રહીનેરે, નિત્ય શુભ કર્મ કરીજે. દુનિયા. ૨

આર્ત અર્થી જીતાસુ જ્ઞાની, ચાર પ્રકારના ભકત કહેવાય;
અધિકાર અનુસાર ઉપદેશ સૌને, શ્રુતિ સ્મૃતિ ગાય.
ત્રણ ઘાંડ રચીયારે ગીતા માંહે કહ્યું છે જે. દુનિયા. ૩

ચળ અચળ બે સ્વરૂપ પ્રભુનાં, મૂરતી અચળ રૂપ કહેવાય;
સંત સાધુ ચળ રૂપ જાણો, એમ કહે શ્રીકૃષ્ણ સમજાય.
અભિમાની નિંદેરે સદ્ગુરુને ના બુજે. દુનિયા. ૪

સદ્ગુરુને સેવ્યા વિના, ન આવે વિવેકને વિચાર;
મહા પુરૂષના શ્રેષ્ઠ આચારને, નિંદતાં ન ડરે લગાર.
સોમા શ્રદ્ધા રાખેરે, હોય સમદ્રષ્ટિ સમજીજે. દુનિયાં. ૫

પદ: ૧૧ મું.—રાગ કાશી-ઉપરનો

વાડા તો છેસારારે, વાડાથી પ્રાણી વશ રહે છે;
આચાર્ય વિનારે, કુકર્મ ધણાં આચરે છે. ટેક.

હરાયા દોર તે રસ્તે ન ચાલે, જૈ ખેતર પરાયાં ખાય;
અભિમાની પાડો મકલાતો હીંડે, વંઠેલો વંડી જાય.
કાટમાં હોય ઉરોરે, તો ડરતો ડરતો હાલે છે. વાડા તો. ૧

કળિંગુગમાં પંથ અનેક થયા છે, બેખધારીના અપાર;
અંધાતાણ મતામતની પેડી, સૌનો એક છે સરજનહાર.
એકને રહેજે વળગીરે, તે સહેજે પાર પડે છે. વાડા તો. ૨

જપતપ તીરથ નિષ્કળ ન કહિયે, તે વડે પૂન્યદાન થાય;
ગંગાસ્નાન હરિ સ્મરણ કરી, સંત સાધુને પોપાય.

ભાવનાનું ફળજરે ઇશ્વર સૌને આપે છે. વાડા તો. ૩
 શુદ્ધ ભાવથી મૂર્તિમાં મન પરાવી, જો કરે નિરંતર સેવ;
 ચૈતન્ય વ્યાપક સચરાચર ભરિયો, ઘટઘટની જાણે છે દેવ;
 મુરતિમાં પ્રભુ વશિયારે, જુઓ થંભમાં પ્રગટયા છે. વાડા તો. ૪
 શુદ્ધ ભાવે પ્રહ્લાદજી રામ ભજતા, દ્રઢ રાખી વિશ્વાસ;
 તાતા થંભે પાથ ભરાવી, મનમાં પામ્યા નહિ ત્રાસ.
 ભકત તો તેને કહિએરે, ભકિત શીર સાટે છે. વાડા તો. ૫
 પ્રેમને વશ છે વિશ્વંભર, ભકતોની અહોનોશ લે સંભાળ;
 હરિને ભજે તે હરિમાં સમાશે, એમ કહ્યું શ્રીકૃષ્ણ કિરતાર.
 સૌ હરિજનનારે, દાસનો દાસ સોમો છે. વાડા તો. ૬

ભજન ૧

નહી આવેરે નહી આવે, હરીની ભકિત વીના પાર નહી આવે,
 ભોક લાજ મરણદા મુકીને, જો નિત્ય ગોવિંદ ગુણ ગાવે. હરીની
 છાપતિલક તુલશીનીરે માળા, હરી પ્રભુને એજ ભાવે હરીની
 કાટમાં માળાને મુખમાં સમરણ, અંતે જમડાનુ જોર ન ફાવે. હરીની
 દયા રાખી આપે ભુખ્યાને ભોજન, પુન્યદાનમાં થીત લાવે. હરીની
 શ્રીરામકૃષ્ણનુ કીરતન કરવું, પરનિંદા તેને ના ભાવે. હરીની
 લોકનિંદે તો નિંદવારે દેજો, જો રૂદિઆમાં હિમ્મત લાવે. હરીની
 સંતોષ ધિરજ જરણા રાખીને, સતસંગમાં જો નિત્ય જાવે હરીની
 ભક્ત વચ્છલ છે પ્રભુ મારો, ભકતોની બીડે વહેલા ધાવે હરીની
 દાસ સોમો કહે ગોવિંદને ભજતાં, જનમ મરણનું દુઃખ જાવે.

ભજન ૨-રાગ ઉપરનો.

નહી આવેરે નહી આવે મનુષ્યા દેહ ફરી ફરી નહી આવે,
 હરી હરી સમરણ જો મુખ ભાવે. મનુષ્યા
 સગા સખંધી તારા સ્વાર્થના ખેલી, અંતે સગે તારી ના થાવે,

પાપ પુન્ય બે કર્મજ તારાં, સાથે લઈ જીવ એકલો જાવે મનુષ્યા
કાલ કરતો તે આજ ઠરી લે, ધડી ધડીમાં આયુષ જાવે મનુષ્યા
પર નિંદાને કુચલી મુકીને, હરી લજનમાં જો મન લાવે. મનુષ્યા
આયુષ થોડુને આશા લાંબી, પલમાં પંડ તારો પડી જાવે. મનુષ્યા
કાળ તારી રહ્યો શીર ઉપર, જેમ મંજરી મુસાને આવે મનુષ્યા
કહે સોમો માની લે સાચુ, લાથ આવી બાજી સીદ ગુમાવે. મનુષ્યા

લજન ૩-રાગ ઉપર.

કાણુ આપેરે કાણુ આપે, સતગુરૂ વીના સુદ્ધિ કાણુ આપે,
જનમ મરણુ દુઃખ કાણુ કાપે. સતગુરૂ વીના
જળકપટ કરીને ધન રળતો, પેટ ભરી ખાતો પાપે. સતગુરૂ વીના
જવાની ના જોરમાં ફરે મદમાતો, તપી રહ્યો ત્રીવિધિ તાપે, સતગુરૂ
સુદ્ધિના હીણા કરણીના કુગ, ભટકેલ મન કેમ થીર થાપે. સતગુરૂ
રાતાં લોચન ક્રોધનો ભરેલો, પાપી જીવના બોલે માપે. સતગુરૂ
માતપીતા ગુરૂને ના માને, મોહ માયા તેને બહુ વાપે. સતગુરૂ વીના
હરીનુ સમરણુ જીભે ના આવે, ડંસ કર્યો વિષય સાપે. સતગુરૂ વીના
વિષય સુખને નિત્ય માણીને, અગ્નિની જીવતો ના ધાપે. સતગુરૂ વીના
કહે સોમો સતગુરૂ સેવ્યા વિના, હુંપછની હોરીમાં તાપે. સતગુરૂ

પદ. ૧-મુખડાની માયા લાગીરે, એ રાગ.

સતગુરૂ સંગ જઈએ, સરણા તીહારાં લઈએ;

મહા પદ સહેજે પઢીએ, પુરણ

અિત્યે ૧

પાંચ દશ જેહ જીતે, વીવેક વધરાગ રીતે;

નિદખ્યાસન હોય નિતેરે, પુરણ

અિત્યે ૨

સતગુરૂ સંગ સોધ, કરે જન જાઈ કાઈ;

કાટનો ભમર હોધરે, પુરણ

અિત્યે ૩

કમળાડી બાસ જાવે, ભમર લોભાઈ આવે;

તને નહીં પ્રાણ જવેરે, પુરણ	મિત્રે ૪
સુધુમણા સહેજે લાવો, શબ્દસે સુરતા મીલાવો;	
પોતાનું સ્વરૂપ પાવેરે, પુરણ	મિત્રે ૫
મોતી ગુરૂ શીખ માની, મલ્યા કાશી ગુરૂ જ્ઞાની;	
અંતે મુક્તિઆદ જાણીરે, પુરણ	મિત્રે ૬

પદ. ૨-રાગ ઉપરનો.

સતગુરૂ સંગ જાતાં, પીવા રામરસ આહતાં;	
પુરણ આનંદ માતારે, પુરણ ભાગ્યે.	૧
જુલી સ્વામી પંથ વિધિ, ચડીહુ દુધધાને નીધિ;	
ગુરૂએ ઉગારી લીધીરે, પુરણ ભાગ્યે.	૨
કાયા માયા જુડી માની, પાંણી પરપોટાનુ જાણી;	
શાંનમાં ગુરૂની જાણીરે, પુરણ ભાગ્યે.	૩
ગુરૂસંમ દત્તા નાહી, શીખ્ય સમ જાતક નાહી;	
વસ્તુ સમ કાઢ નાહીરે, પુરણ ભાગ્યે.	૪
કરમ ભરમ ભેય ભાગી, શબ્દસે સુરત જાગી;	
ચઢી હું ગગને ગાજીરે, પુરણ ભાગ્યે.	૫
મોતી ભર્યું ભાગ્ય મારૂ, ટાલ્યું તિમીર અંધારૂ;	
મલ્યા કાશી ગુરૂ કૃપાલુરે, પુરણ ભાગ્યે.	૬

ગરબો.

ગરબો જ્ઞાન તણો ગઈએ, સતગુરૂ સદણે જઈ રહીએરે	
પરમ પદ પોતાનુ લઈએ—	ગરબો જ્ઞાન તણો ગઈએ.
કારતકે કઠણ હૈયુ મારૂ, ગુરૂ ગમ જ્ઞાન થઈ ગાળુ	
ટાલ્યુ મારે અંતર અંધારૂ—	ગરબો.
માગસરે મોહ માયા મેલી, કરમમેતો લીધાં છ ડેલી	
અની હુંતો સતગુરૂની ચેલી—	ગરબો.

પોષેતે પડદા સહિ મેલ્યા, કેરદીઆના સંધે સૌ છુટ્યા

ટાંકા હવે તૃપ્ત્યાના દુટ્યા—

ગરબો.

મહાએતો મન મારૂ મળીયું, અખંડ એક આત્મ શુભરીયું

લુણુ જેમ પાણીમાં ગળીયું—

ગરબો.

દાગણે ક્રીકર ધણી ભારી, માયાની ફરતી અંધારી

ગુરૂએ મને લીધી છે તારી—

ગરબો.

ચૈતરે ચેતીને ચાહું, પડયુ મેલી માયાનુ લહારૂ

મલીરે હુંતો મહા પદને મહાલુ—

ગરબો.

વૈશાખે વસંત ખિલી વાડો, ઉજડ થઈ અવિદ્યાની ઝાડો

સોહંગ ફુલ ઉતરે છે દહાડો—

ગરબો.

જેઠે ભુક્તિ બની સારી, લાગી મારે ત્રીપુટીમાં તાળી

જોયુ છે મેં નજરે નીહારી—

ગરબો.

અસાહે તો અડસઠ ફળ પામી, દુઃખ સહિ જનમ મરણુ વામી;

મહ્યારે બ્રહ્મ સતગુરૂ સ્વામી—

ગરબો.

શ્રાવણે તો સત સંગની હેલી, બનીરે હું તો જ્ઞાન ગરવ ધેલી;

આદને અંત થકી પહેલી—

ગરબો.

ભાદરવો ભભકી રહ્યો ભાનુ, વહાયુ છે મારે વીવેક રૂપી વહાણુ;

બટયુરે મારે આણુને પીયાણુ—

ગરબો.

આસોએ અજરા અંમર પીધો, પ્યાલો મારા સત ગુરૂએ દીધો

લહાવો મેં તો ગુરૂ ગમતો લીધો—

ગરબો.

અધિકે તો અનુભવથી રાગ્યો, ગરબો શરીર તણો કાગ્યો;

સખદ એક સતગુરૂનો સાગ્યો—

ગરબો.

મોતી કહે શીખામણુ માની, મહ્યારે કાશી ગુરૂ બ્રહ્મ જ્ઞાની,

ગાયો ઉર આણુંદ ને આંણી—

ગરબો.

૫૬. રાગ—ઓધવણના સંદેશાનો.

સદ્ગુરની સંગતરે શોધી તમને નહિં મળે,

પ્રગટે જ્યારે પુર્વ જન્મનાં પુણ્યજો.

બેલડીએ વળગીરે ગુર શું મહાલીએ,

જ્યાં વિચારી વળતાં રહીએ મુન્યજો.

રવિ કીરણો દેખીરે સખી હું સોચતી,

ગુર વિના હું, કોનું નિહાળું મુખજો.

નામ સ્મરણ કરતારે મન માને નહિ,

પ્રગટ દર્શનથી હૈડે, પ્રગટે સુખજો.

ચંદ્ર પ્રગટ વેળારે સખી મુને સાંભરે,

આરતી કરીને કોને નમાવું શીખજો.

અજવાળી રાત્રે રે બેસી ઝુમમાં,

ગુહ્ય વાર્તા કોની સંગે કરીશજો.

મંગળ મુજ થાવારે ગુરને સંધિતી,

ચોદેશ નિહાળી નાખું બહુ નિશ્વાસજો.

બાહેર ને બીતરરે ચેન પડે નહી,

આંસુ ઢાળી નિર્ગમતી, દીનરેનજો.

સદ્ગુરનું સ્મરણરે હું ના વિસર.

તોય પણ નૈશાં ધીરજ ધરે કહો કેમજો:

નરસિંહ ગુર મળવારે સહિને દોહલા,

મળશે જોને પુર્વ જન્મનો પ્રેમજો,

૫૬—રાગ—ધોળ.

આટલો સંદેશો માહારા સદ્ગુરને કહેજોરે,

દાસીના રક્ષિતમાં રહેજો.

દાસીના દેવળ અમને ભાગેછે કાચારે,

સદ્ગુર ૧

સદ્ગુર ૨

સદ્ગુર ૩

સદ્ગુર ૪

સદ્ગુર ૫

સંદેશો ૧

તેની ખખરો અમને કહેન્ને.	સંદેશો ૨
ઢાયારે પાશે હંસા ક્યાં જઈ સમાશેરે;	
તેની લાજવણી અમને દેન્ને.	સંદેશો ૩
અત્ત સ્વરૂપી મહારી નજરોમાં આવેરે;	
હરિ હરિ સ્મરણ દેન્ને.	સંદેશો ૪
અમે મારા ગુરૂ તમે અમારાંરે;	
જન્મો જન્મ પ્રિતી રહેન્ને.	સંદેશો ૫
તન મન અરપી હું તો શરણે તમારીરે;	
ખાંભ અલ્લની લાજ ધરન્ને.	સંદેશો ૬
તમે દયાળુ ગુરૂ ગરિબનિવાજ છોરે;	
મૂલ ચૂક માફ મારી કરન્ને.	સંદેશો ૭
ખાઈ મિરાં કહે પ્રભૂ ગિરધરના ગુણ,	
તાસની અરજ ઉર ધરન્ને.	સંદેશો ૮

૫૬—રાગ ઉપરનો ધ્યાન.

આજ મયાંતાં અમે રામ સભામાંરે;	
પાપલીએ રસ પીધો હરિનો રસ પુરણ પામેરે.	
પહેલો પ્યાલો મારા ગુરૂએ પાથોરે;	
જા જા પ્યાલે ચર્ધછું ઘેલી.	હરિ ૧
ત્રીજા પ્યાલો મારે રામ રામ વ્યાખ્યોરે;	
ચાથે પ્યાલે ચર્ધછું, પહેલી.	હરિ ૨
અગમ અગોચર પ્રભૂને જાહેર મેં જાણ્યોરે;	
મેં જ્ઞાના રૂપિયામાં માણ્યા.	હરિ ૩
નિશદીન રહું છું, હું તો ધ્યાન સ્મરણમાંરે;	
તવ નહીં જીવ જીવ જીવ જાત	હરિ ૪
દિયે વસ્ત્ર મહેતા નરસિંહના સ્વામીરે;	
ગાપીએ આનંદ પામી.	હરિ ૫

પદ—રાગ—સાવણી.

ગુરુ ગામ ગાંજ પીયા પ્રેમસે, નીશા ચઢીરે નિજ નામ તણી.

હિસ અંજેડી ક્યાં કહું તારીફ, હાથ લગીરે એક દિશકણી. ગુરુ ૧

નિન ગુણુડી કરી તમાકુ, પચીસ પાંદડી માંડી ધરી;

ગરજ ગડાકુ ગર્વ ગોળથું, ભાવ ધરી મેતો ભેગી કરી. ગુરુ ૨

શરીર સાધી સાફ ધોઈ પર, ધીરજ રૂપી જલ ધાર કરી.

શીલ સંતોષરા લગ રહ્યા સાચુ, મંત સંગતને હાથ ચઢી ગુરુ ૩

હિસ ગાંજા ડી ગમ નહી હમને, ગુરુએ આપ્યો ધોઈ કરી:

વિવેક વિચારી ધર્યો ચિત્તની ચત્રમમાં. કુચુદી કાચલા ઉપર ધરી; ગુરુ ૪

અર્ધ ઉર્ધ્વ ખીચ હરદમ મારી, પીધો મેતો પ્રેમ કરી;

ઓર નિશા તે ચઢે ન ઉતરે, આતો ઉતરે નહી ફરી. ગુરુ ૫

ગુન ગુન ગુન ગુન હુધ ગરજના. સાદમ જપોત મહીં ભમક રહી:

દાસ મોતીને કાસીગુરુ મળ્યા, આ અવસર ના આવે ફરી. ગુરુ ૬

પદ ૨૨ મું—રાગ કાશી—ઉપરનો.

રણુછોડ તેને કહીએરે, જે ભવરણ છોડાવે;

સદમુર તે સાચારે, અમ્મર વરતુ પરખાવે.

ટેક.

ભવ સંસારનું ભટકણુ ભાગે, કરાવે તૃપણુનો ત્યાગ;

સંસય સમજા છેદન કરે, મટાડે મનના દેવ રાગ.

બેદ જ્ઞાન્તી ભાગેરે, પ્યાલો અદૈત પાવે.

રણુછોડ. ૧

ત્રિવિધિ તનના તાપ યુઝાવે, આપે સોદનીજ નામ;

હરખ શોક ને કામ ન આપે, રમે ચઢને રામ.

દિલની દુમધા ટાળેરે, અંતરના પ્રેમ ઉભરાવે.

રણુછોડ. ૨

સુરતા આત્મ સંગે રહેવે, નિરભે પટા લખાય;

જરા મરણુનો ભય નિવારે, ચંચળ મન સ્થિર થાય.

જીવતાં જીવન મુકિતરે મુકિત કરી સમજાવે.

રણુછોડ. ૩

શાસ્ત્ર મારગની સાન બતાવે, ઉર લાલચ નહીં લગાર;

નિરપેક્ષ પર ઉપકારી મહા અનુલવના લંડાર.

દાસ સોમો કહે છે રે, તે સંત મારે મન લાવે.

રણુછોડ ૪

૫૬ ૧૩ મું-રાગ કાશી.

અંતરમી લેનેરે, અરજ મારી સ્વીકારી;

હું તો એક માગુરે, ભુધર સદા ભક્તિ તારી.

ટેક.

અહ્ય આયુષ્યમાં હું શું માગું, નહિ દેહનો ભંડો લગાર;

રાજ પાટ ને હુકમ ઠકરાઈ, ન માગું હું જગધાર;

રવર્ષ ભોગ ન જોઈએ, ભક્તિની છે બીખ મારી. અંતર. ૧

ધન ધામ સુત દારા ન માગું, ન માગું જગમાં માન;

ચાર લોકને જન્મું નહિ, સુણો કંઈલાસાગર ડાન.

મુક્તિને ન ઇચ્છુરે, એસો છે દાસી તારી.

અંતર. ૨

હીરા પત્તા એતી, જમતમાં જાહેર છે જાણ;

કર્પૂર હું તો જાણું, ન માગું સુવર્ણની ખાણ.

દેવતાનું સુખ ન માગુરે, સંત્ય વચન કહુંછું ઉચ્ચારી.

અંતર. ૩

નવ ખંડે ને ચૌદ પ્રભાંડ, મારે ધન તરણા સમાન;

એટલું માગું હું વાંચા મારા, આપો પ્રેમભક્તિને જ્ઞાન.

દાસ સોમો કહે છે રે, જ્યાં જોયું ત્યાં વનમાળી.

અંતર. ૪

ભજન—રાગ ખીલાગ.

મોક્ષ કદી ન થાય, જ્ઞાન વિના મોક્ષ કદી ન થાય;

જટા વધારી ભજન લગાવે, કંઈ મૂળ જો ખાય.

સાન. ૧

વનમાં જઈને જોગ જો સાધુ, વાસના ઉર ખંધાય.

સાન. ૨

નખ વધારી બાંહે સુકાવે, ધૂણી તાપે અંત જલાય.

સાન. ૩

અન્ન ઉઠક જો દેવે ત્યાગી, મુન્ય વ્રત લે ધરાય;

સાન. ૪

ધર છોડીને જાય જો વનમાં, માયા બાંધી પ્રપટાય.

સાન. ૫

બેજા ધરીને મધુમરી માગે, શિર કેશ મુજ મુકામ. રાત. ૬
મુખ્ય કરી ને જ્ય સ્વર્ગમાં, ક્ષીણ થયે પાણ પડાય. રાત. ૭
કહે સોમો સદ્ગુરુ પ્રણે તો, આત્મદેવ ઓળખાય. રાત. ૮

લગ્ન-પરને પીડે તે આપ પીડાશે) એ રાગ.

લગ્ને મન રામ લગ્ને મન હરી, કળિજીગમાં લવ જાણે તરી. લ. ૨૬
શ્રીરામે કહ્યું શવરીના પ્રત્યે, મમ ભકિત વિના લવ નહિ તરતે.
વારંવાર જનમતે ને મરતે, લગ્ને મન રામ. ૧

કળિજીગમાં સાવન એક સધાયે, જપ તપ કરતાં આયુષ્ય વહી આવે;
જેજ સાધતાં વપુ ક્ષીણ થાયે. લગ્ને મન રામ ૨

વેદશાસ્ત્ર લખતાં પાર ન આવે, અંધ અપાર બુદ્ધિ ભરમાવે;
સારમાં સાર એક રામ નામ ગાવે. લગ્ને મન રામ. ૩

આરત દુઃખ હરે દ્વિત્રયાળ, જગત તણા મુક્ત મતિપાળ;
નિશદીન ધરો ગોવિંદ સાથે વહાવ. લગ્ને મન રામ ૪

નામનો પ્રતાપ એવો છે પ્રાણી, અનેક અધમાલિ. લગ્ને મન રામ ૫
કહે સોમો લગ્ન વિશ્વાસ આણી. લગ્ને મન રામ ૬

લગ્ન-રાગ કશી-ઉપદેશી.

(હરી લગ્ન કરે લવ ભામે જમ દુતનો ભકિત ભાવે એ રાગ.
મારા વાલાજી, અંતે રહેજો સમરણ નાથ તમારું;

હું તો એ માયું, જોશો ના કંઈ કૃત્ય પ્રભુ મારું. ૨૬૦

હું કપડીને લપટ કાઢી, પરપંચી પાખંડી હરામી;

તમે સૌ જાણો અંતરજનમી. મારા વાલાજી. ૧

મેં તો પાપ કર્મ બહુજ કર્યાં, પુણ્ય મારગે આગ પડે દામા;

હાથે દાન કરી ના લીધાં. મારા વાલાજી ૨

અંતે શી થાશે રે ગતી મારી, મરતી વેળાએ લવ ભારી;

તે વેળા લેજો સંભારી. મારા વાલાજી ૩

તમો વિના તે કાણુ છોડાવે, માત પિતા આડે ના આવે;
 જન્મ આગળ તેનું નવ કાવે, મારા વાલાજી ૪
 ગાડો ઘેલો છું દાસ તમારો, ક્ષમા કરજો અપરાધ મારો;
 ગર્ભવાસથી કરો છુટકારો. મારા વાલાજી ૫
 દાસ સોમો કહે છે કરજોડી, મારી તૃપ્તિ નાખજો તોડી;
 કરો મુક્ત ભવ બંધન છોડી. મારા વાલાજી. ૬

વેરાડી પદ ૧ રાગ-આત્મા એક છે રે.

સદગુરુ સેવજોરે, સેવે જરા મરણ દુખ જાયજી;
 સુખ અચળ પાંમશો, તેનો નાશ કદી ના થાય. સદગુરુ ટેક ૧
 ગુરુ કહે તું બ્રહ્મ છે, સદ્વિદ્યા આનંદ રૂપજી;
 આદ અનાદિ આત્મા, નિશ્ચે કર નીજ રૂપ. સદગુરુ ૨
 દેહ ભાવ છોડીને, ઉર આત્મ ભાવ ધારજી.
 હું બ્રહ્મ લક્ષ્ય લહે, તેને શું કરે જન્મ કાળ. સદગુરુ ૩
 વેદનું સિદ્ધાંત ત્રીહીને, જીવતાં લે નિત્ય સુખજી;
 મુલા કેડે મુકિત ન મળે, ના મટે ભવ દુઃખ. સદગુરુ ૪
 મહા પુન્ય હોમ પાછલાં, ત્યારે આવે બ્રહ્મ વિચારજી;
 કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, સહેજે ઉતરે ભવપાર. સદગુરુ ૫

પદ ૨-રાગ ઉપરનો.

આત્મા ઓળખોરે, પાંખો મનુષ્યા દેહ મોક્ષનું દારજી;
 ભટકણુ ભાગે ભવ તથા, ગુરુ સહેજે ઉતારે ભવ પાર. આત્મા. ટેક ૧
 ગુરુ આપે જ્ઞાન શુદ્ધિ, તિમીર ટળા જાયજી;
 હરિ ભાગે સુજવા, ખસકે બ્રહ્મ દરસાય. આત્મા ૨
 ખીલોનાં જન્મ ખાંડનાં, નામ રૂપ કલ્યાયજી,
 ગળતાં એક રસ થાયે, મીસરી તે કહેવાય. આત્મા ૩
 કયમ તથા પાટ અનેક, કહુ કંઠી કહેવાયજી.

ઘાટ ગળતાં નામ ન રહે, સુવર્ણ રદી જાય.	આત્મા ૪
માટી કેરા ઘાટ સર્વ, ઘટ સરાવાદિ કહેવાયજી;	
કારણ જાગે માટી થાયે, કાર્ય ના રહેવાય.	આત્મ ૫
હિંદકનો ખરક થાયે, ને ખરકનો જલ થાયજી.	
વસ્તુ પ્રિયવી બુદ્ધિવડે, આ દ્રષ્ટાંત કેરે ન્યાય.	આત્મા ૬
સંત સમજાવે સાનમાં, મહા વાક્યનું જ્ઞાનજી;	
કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, છુટે દેહાભિમાન.	આત્મા ૧૭
૫૬ ૩-રાગ ઉપરનો.	
જીવ જ્ઞાન એક છે રે, લહો મહા વાક્યનું જ્ઞાનજી;	
તત્વમસિ તે તુંજ છે, સમજ ગુરૂની શાન.	જીવ ૧
એ હક છે તાહરો, ભેદ હ્રદય પ્રાંતીને છેદજી;	
કર્મ બળે ચિર કાળનાં, નિશ્ચે કર નીજ અભેદ,	જીવ ૨
ભેદ બુદ્ધિ બળનો હેતુ, જરા મરણ થાયજી;	
ગિતામાં શ્રી કૃષ્ણે કહ્યું. અર્જુનને સમજોય.	જીવ ૩
હું છું તે તુંજ છે, તુંજ મુજમાં નહી ભેદજી	
હું આત્મ એક અમ્મર જાણી, ઉરથી દુર કર ખેદ.	જીવ ૪
જરા મરણ ધર્મ વપુ કેરો, ક્રુધા પીપાસા પ્રાણજી,	
હરખ શોક ધર્મ મન તણો, પોતે શુદ્ધ ભગવાન	જીવ ૫
આત્મજી ક્ષત્રિય વૈશ્ય નહિ તું, તું નહિ શુદ્ર જાણજી;	
ચાર આશ્રમ નથી તાહરે. તું તેનાથી લિત્ર માન.	જીવ ૬
આજ યૌવન વૃદ્ધ ગૌર કૃષ્ણ, તે નહિ તું પ્રમાણજી;	
એ વિનાશી ધર્મ વિના, ચૈતન્ય વ્યાપક જાણ.	જીવ ૧૭
સ્થુળ સૂક્ષ્મ ને કારણ, મહા કારણ કહેવાયજી;	
જગૃત સ્વપ્ન સુશૃષ્ટિ, તુર્યાંતિત સદાય.	જીવ ૮
અવિનાશી જેમનો તેમ, અરૂપ જ્ઞાન જાણજી.:	
કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, વેદ વચન પ્રમાણ.	જીવ ૯

પ્રેમ-સંગીત લક્ષ્મી-માળા.

પદ ૪-રાગ ઉપરનો,

જગત એવું જાણુને, જેમ મૂળ તૃણાનું જળજી,
સુરજ ઉદય ભાસે ખરું, નહિ પ્યાસ નાશનું બળ. જગં દેક, ૧
મૂળ પિવા ધાય પણ, પ્યાસ ના છીપાયજી;
એમ અજ્ઞાની આથડે, બહાર બોલા જાય. જગતં ૨

છીપેલીમાં રૂપ ભાસે, જેવી માંહી સાપજી;
માંધવ નમ્ર આકાશમાં, બ્રાંતિએ ભુલ્યો આપ. જગતં ૩
વંઝાનો જેમ ઊકરો, પહેરે પુલની માળજી;
મમતાને જેમ શિંગડાં, એવું ખસક વિચાર. જગતં ૪

હોય નહિ ને ભાસ થાયે, બ્રાંતિ એ કહેવાયજી;
બ્રાંતિ ભાગે સદગુર ત્યારે, સુખ શાંતિ થાય. જગતં ૫
મે વિશેષજી વાળા ગુરૂથી, દિલનો ધોખો જાયજી,
અલ્પનિષ્ઠ અલ્પ શ્રોત્રિય, નિઃસદેહ બોધ થાય. જગતં ૬

કહે સોમો ગુરૂ જ્ઞાની કરવા, ઉતરવા ભવ પારજી;
જગે જગત મિથ્યા ભાસે, એક અલ્પ સત્ય સાર. જગતં ૭
પદ-૧ રાગ (આત્મા એક છે રે)-એ રાગ.

પ્રાણી નમે પ્રીતજનરે, આગ્યો મનુષ્યા અવતારજી;
સદગુરને શરણે રહીને, આળખો જગ કીરતાર. પ્રાણી, ૧
શુભશુભ નિજ કર્મે કરી, બધાયો છે પિડજી;
દેવ દાનવ પક્ષ પક્ષી, એમ અભિજ્ઞ અલ્પાંડ. પ્રાણી, ૨

ગુણદુઃખ છે પિડનું, માટે તેનો ન રાખવો રોપજી;
કર્મ કર્મ બોગવવાં, એમાં ઇશ્વરનો શો દોષ, પ્રાણી ૩
સમક્ષિ છે વિભુ તણી, તમે વિચારી જુઓને મનજી;
વરસાદ વરસે સઘળે સરખો, કંઈ પાકે ન પાકે અન્ન. પ્રાણી ૪

બીજ રહું હોય ત્યાં લગી, સેજે ઉગે ને અક્ષપાયજી;
પાવક લાગ્યા વિના તેની, જડ મૂળ ન જાય પ્રાણી ૫
શાસ્ત્ર અનુસાર કરે, જે પુરુષાર્થ પહેલજી;

શુરગમ જ્ઞાન વડે પુર્વે, સચિત્કર્મ ને ઠેલ પ્રાણી ૬
અહંકૃતી ત્યાગી કરે, નિત્ય નૈમિત્તિક કર્મ જતલુ;
કમળને જળ પરસે નહિ, આવે અવિદ્યા કાર્યનો અંત. પ્રાણી ૭
પુરા સદ્ગુણ સત મળે, ત્યારે ઉઘડે અનુભવ આંખલુ;
કહે સોમો ઉડી આકાશ જાવે, આવે જ્ઞાન વૈરાગ્યની પાંખ પ્રાણી ૮

પદ ૩ જી-રાગ ઉપરનો.

નહીં તેને શું નિંદીએ, રહીએ નીજ અનુભવ માંયલુ.
મંદ્ર જાળવત જગતજે, નજરે કરી દેખાય જે કાંય. નહીં. ૧
સ્વન્યામાં જેમ કાશી દરસે, દેવને દવારલુ.
જાગીને જોતાં કાંઈ ન દીસે, કાશીને કેદાર. નહીં. ૨
નજરઅંધી મદારી કરે, તે ચામમાં સાપ દેખાયલુ;
જુજગ દેખી લોક નાસે. જાણે હમણાં ખાવા ધાય. નહીં. ૩
જંજુરાને મન જેવરી. નિત્ય ફરે જોયીનો સંગલુ;
હાથે ઝાલીને કાટે વળગાડે, તેને વિષ ન વ્યાપે અંગ. નહીં. ૪
ડીકરાનો કરે રૂપીઓ, સૌ જુવે નરને નારલુ;
પીકચર નાટકના ખેલ જેવો, આ સધળો છે મંસાર. નહીં. ૫
એકનો અનેક થઇને, માંડી રમત રમવા રામલુ;
આપે સેવક ને આપે સ્વામી, વચે જમત કલપ્યું નામ. નહીં. ૬
સુરજમાં જેમ કિરણો રહે છે, પ્રતિબિંબ પડે જળ માંયલુ;
તેમ ચૈતન્ય મન સૌને વિષે. પદ તંતુથી ન્યારો નોય. નહીં. ૭
બહાર લિતર સધળો સરખો, અલ્પ હાલો નહીં ઠામલુ;
જગત જુગદીશ રૂમ છે, અખંડ પુણ્યનંદનું ધામ. નહીં. ૮
હું તું ને તે તે ટળે, ત્યારે અદૈત થઇ રહેવાયલુ;
કહે સોમો જેમનો તેમ સદા, વાણીથી ન કહેવાય. નહીં. ૯

ભજન ૧

નહી મળે નહી મળે નહી મળે, સદગુરૂ વીનાં પ્રભુ નહી મળે.
 શીદ લડીઓ કાડી કાડી મરે, સદગુરૂ ટેક ૧
 મગ નાભીમાં રહી છે કસ્તુરી. સુગંધી લેવાને વન ફરે. સદગુરૂ ૨
 પોતાની છાયા દેખી ગજ લડતાં, અજ્ઞાની સિંહ કુપમાં પડે. સદગુરૂ ૩
 સ્વાન પેહું કાચના મદિરમાં, સામું કુકર દેખી બસી મરે, સદગુરૂ ૪
 હાથમાં કંકણ ને આહરે દુદે, ભરમણામાં ભટકાઈ મરે. સદગુરૂ ૫
 નવાં નવાં પુસ્તક હાથે વાંચે, ગુરૂગમ વસ્તુ ના જડે. સદગુરૂ ૬
 કહે સોમો સદગુરૂને સેવેતો, તારા પાસમાં પ્રભુ મળે. સદગુરૂ ૭

ભજન ૨-રાગ ઊપરનો.

જો કરે જો કરે જો કરે, સદગુરૂનો સંગ જો તું કરે.
 તારા પિડમાં થી પ્રભુ મળે. સદગુરૂ ૧
 સદગુરૂની સાંનકમાં સમજીને, નીરવાણ પદે જો ચડે. સદગુરૂ ૨
 સદગુરૂના મહા વાક્યથી, તત્ત્વમસિ તે તું ઈરે. સદગુરૂ ૩
 દેહ ત્રણ દશ્ય વિનાશી, તું સાક્ષી ચૈતન્ય ના મરે. સદગુરૂ ૪
 જાગ્રત આદિનો તું દ્રષ્ટા, તુરિયા તિતમાં મન ભજે. સદગુરૂ ૫
 સચરાચર વ્યાપક સૌમાં સરખો, આવાગમન ન મળે: સદગુરૂ ૬
 કહે સોમો તે પદ તું પોતે, શુદ્ધ વિચારે જ્ઞાનમાં ગળે: સદગુરૂ ૭

પદ ૪ શુભરામ ઉપરનો.

સ્વેપદ જાણીયોરે, જોલે જોલણ હારજી;
 અણજતો તે છતો થયો, ન્યારે હુંની કાઠી લાજ. સ્વે૦ ૧
 હું તું ને તે ટળ્યો, હ્યો અદ્વૈત આપો આપજી;
 હું જોવાણો આપમાં, ત્યારે સમજે દેખ્યો વ્યાપ સ્વે૦ ૨
 વાણું જેમ વગાડ્યું વાગે, નાદ પાવળ અનુસાર હોયજી;
 પ્રેરક પ્રેરણા વડે જોલે, જડ વધુ વાણું જોય. સ્વે૦ ૩

અલ્પ સાગર ભરપુર ભયો, તેમાં પરપોટો છે સ્થુલજી; મથન કરતાં હાથ લાખ્યું, રામ રતન અમૂલ્ય. સ્વેં ૪

નિરાકાર નિરલેપ ચૈતન્ય, નિરગુણ નિરાધારજી; તે પદ પોતે પ્રિછતાં, આવન અક્ષરથી બહાર. સ્વેં ૫

મન બુદ્ધિ ચિત્ત અહંકાર તણો, સાક્ષી એ કહેવાયજી; પાંચ કોશ પર આત્મા, અનુભવથી ઝાળખાય. સ્વેં ૬

જગત રાખ્યું સુષુપ્તી, નહિ તુરીયા મુજ માંયજી; તુરીયાતીત નિર્વિકલ્પ સદા, જેમનો તેમ હોય. સ્વેં ૭

વેદ પુરાણ પહોંચે નહિ, પામે મનવાણી વિરામજી; કહે સોમો ન ગ્રહે ન ત્યાગે, સો મોક્ષ પદ ધામ. સ્વેં ૮

૫૬ ૫ મું—રાગ ઉપરનો.

હક્ક છે તુજમાં રે, લાડે શીરના સાટે સ્પર્શજી; અંતરવૃત્તિ કરીજો, સોહં ઉઠે દમપર દમ. હક્ક છે. ૧

તાં સુખ છે તુજમાં, બહાર સુખ લેવા ક્યો ધાયજી; મૃગ તનમાં કસ્તુરી, પણ વનોવન ભટકાય. હક્ક છે. ૨

વિષય વૃત્તિના અંતરે, અવરાયો અનિતજી; પોતાને ગયો વિસરી, જઈ પરશું કીધી પ્રીત. હક્ક છે. ૩

કાચ સદનમાં શ્વાન પેહું, દેખી પોતાની છાંયજી; સામું કુકર દેખીને, બશી થાક્યો તેની માંય. હક્ક છે. ૪

એવું જગત બધું જાણવું, ગુરૂ વિના જ્ઞાન ન થાયજી; નિજ દેહાભિમાને કરીને. ઉપજો ને વણસી જાય. હક્ક છે. ૫

ભેદવાદી ભરવાડે, સિંહ બાળને નાંખ્યો પાસજી; અજ્ઞ મંડે વણમાં પુરતા, પડ્યો અજ્ઞનો અધ્યાસ. હક્ક છે. ૬

મોટા સિંહે સ્વરૂપ લખાવ્યું, ત્યારે આવી મનમાં ધીરજી; અજ્ઞ લાગી નાસવા, ધુમવાદો કીધો સિંહ વીર. હક્ક છે. ૭

વેદ વેત્તા બલનીજ, નિરપૂલ હોમ કોઈ સંતજ;
કહે સોમો તેના સંગથી, સેહેજે થાય શિવ રૂપ જાત. હક છે. ૮
પદ ૬ હું—રાગ ઉપરનો.

મનુષ્યાદેહ આવિયોરે, લાઈએ કરો નિજનો શોધજ;
મત્ય સંગત કરી લેવો સદગુરનો બોધ. મનુષ્યાદેહ. ૧

એક તું છે એક તું છે, એમ વહે સૌ કાયજ;
હું કાણુ હું ક્યાંથી આવ્યો, ક્યાં પિંડ પડે જાવું મોય. મનુષ્યાદેહ. ૨

જાડ કંતે જઈ અહોનિશ જાય, દુઃખ ન જાવે લેશજ;
મન શુદ્ધ નિરાશ થયા વિના, ન મટે ઉરથી કલેશ. મનુષ્યાદેહ. ૩

અડશડ તીરથ વ્રત કરે, મન કરી ન બેસે હામજ;
ગંગા ગોમતીમાં નિત્ય નહાએ, ન મળે શ્રીરામ. મનુષ્યાદેહ. ૪

પાંચ થઈ જપ તપ કરે, કદી અન્ન ઉદક ન ખાયજ;
જુટવા ઉપાસ કરે ઘણેરા, તેમ બેવડા પાશે બંધાય. મનુષ્યાદેહ. ૫

બરનું ઘોર અંધાર, આંદર દીવા કરે ન જાયજ;
કરમાં દીવો લેઈ માંહે પેશીએ, તો તરત અજાયુ થાય. મનુષ્યાદેહ. ૬

દિમાળે જઈ હાડ ગાળે, જે હુંચાવે સઘળા ફેશજ;
જાન વિના મુક્તિ નહિ, લલે ધરે સંન્યાસીનો વેશ. મનુષ્યાદેહ. ૭

શુદ્ધ મતિને શાનકા, મંદ મતિને કહે શું થાયજ;
મરકટને સોમ શીખ દેતાં, સુગ્રીનું ધર જાય. મનુષ્યાદેહ. ૮

પદ ૭ હું—રાગ ઉપરનો.

સંગત કરીએ સંતનીરે, જેથી પાછાં નિજ સ્વરૂપજ;
નાપ બુદ્ધે તનમન તણા, ટળે શોક ભવકુપ. સંગત. ૧

સંગત તો સૌ કાઈ કરે, પણ સંગતે સંગતે ફેરજ;
એક સંગતે ચોરાશીમાં ભમે, એક સંગતે બેસે નીજ ઘેર. સંગત. ૩

નિરપૂલ પરાપકારી, દયાળુ સદગુર દેવજ;

તનમન ચરખી તેહને, જો કરે નીરંતર સેવ.	સંગત. ૩
કંઠી અંધાવીને કાન પુઠાવ્યે, જનમ મરણ ન જાયજી;	
તિલના દોષ ટળ્યા વિના, ભવમાંહો ભટકાય.	સંગત. ૪
ભરમૈ ગયેલું મનકું, ન મુકે પોતાનો મતજી,	
ચરગ ભોગને સત્ય માની, તેની કર્મ ઉપર રત.	સંગત. ૫
વેદ શાસ્ત્ર પુરાણનો, સમજી શક્યો નહી સારજી;	
કર્મ ફળ સુણી રાયતો, મતી વિનાનો ગમાર.	સંગત ૬
ગરવો થઈને ગોવિંદ સમરે, માંહી ધનની ધાંખજી;	
સદ્ગુરને સેવ્યા વિના, ન ઉઘડે અનુભવ આંખ.	સંગત. ૭
પડોળ પરાં થયા વિના, અંધારે અથડાયજી;	
હિલક સદા અધ રહે, તેને રવિ ન દરશાય.	સંગત. ૮
પૂરા સદ્ગુર સંત મજે, તો લાગે રંગનો પાશજી;	
સ્વામી મુક્તાનંદ ચરણે, સાચું કહે સોમદાસ.	સંગત. ૯

પદ ૮ મું.—રાગ ઉપરનો.

પારસ મણી શું કરે રે, જો હોય ભોલામાં કાટજી;	
શુદ્ધ નિરાશ થયા વિના, ન હોવે કંચન પાટ.	પારસમણી. ૧
પટ ઉપર ડાઘ પડ્યા ગળીના, તે કંમે ન જાયજી;	
ભઠ્ઠી માંહી નાખ્યા વિના, શુદ્ધ કણુ ન થાય.	પારસ. ૨
ઘોખી ઉપર સાણુ દઈને, જો નાખે તપ્પણુ નિત્યજી;	
સતસંગ કરતાં જીવ સુધરે, નિરમળ થાયે ચિત્ત.	પારસ. ૩
હરી ભજનમાં કરે કલોલ, નિત્ય આરમ આરા આયજી;	
છેડે પલાળીને કંકર બાંધે, તોએ કારા તે રહી જાય.	પારસ. ૪
સદ્ગુર તેમાં શું કરે, જો હોય પાત્રમાં પાપજી;	
તર્ક મતી ધણા તર્ક ઉઠાવીને, કરે વચનનો ઉથાપ.	પારસ. ૫
મેલું મનકું સમજે નહીં, કરી આજ્ઞા આવી કે બોધજી.	

પૂર્વે પુન્ય ઉદય વિના, ન લહે નીજનો સોધ. પારસ. ૬
 પ્રરણુ શ્રદ્ધા હોય તેના, રૂઢિયામાં લાગે રંબજ;
 સ્વામી મુક્તાનંદના, દાસ સોમને મળ્યો સંગ. પારસ. ૭

પદ ૯ મું—રાગ ઉપરનો.

સ્વપનું સંસાર છે રે, આ માંડણી માંડી તે દેકજ;
 આવીનાશી નીજ આતમા, જાણે જે વિરલા કોક. સ્વપનું. ૧
 દ્રષ્ટીએ કરીને જે દેખીએ, તે સાચું ના કહેવાયજ,
 મન કહ્યે તે સરવે માયા, અંતે વણસી જાય. સ્વપનું. ૨
 નવ ખંડ ને ચૌદ પ્રહાર, ચાર લોક ગવાયજ;
 અથર વિનાશી એહ છે, કાળના આસમાં જાય. સ્વપનું. ૩
 ઉપજે વણસે તેજ માયા, માયામાં શું રહ્યો મોયજ;
 રામ કૃષ્ણે લીલા કરી, એવા સમરથ રહ્યા ન કોય. સ્વપનું. ૪
 મન તું આશા કોતી કરે છે, તૃપ્ણામાં કેમ તણાયજ;
 સાચું કાંઈ રંચ નથી, જગ આનિતથી જણાય, સ્વપનું. ૫
 રાત કેરા રૂપમાં, ભાસે જેવરીમાં ભુજંગજ;
 જેવરી જાણે ભુજંગ નાશે, જો હોય સદ્ગુરુનો સંગ. સ્વપનું. ૬
 સંગે રંગ લાગે સહી, ત્યારે જીતે સત્વર જંગજ;
 વૈરાગ ઉપને સુખ આવે, થાય કામના કેરો ભંગ. સ્વપનું. ૭
 ત્યાગ કર્યા વિના વાસના, ફરે લક્ષ આરાશી ફેરજ;
 સાધન સાધે ન છુટે, ઠરી ખેસે નહિ નિજ ઘેર. સ્વપનું. ૮
 સદ્ગુરુને સેવ્યા વિના, જઈ પુજે ભુતને પ્રેતજ;
 ઉપજે વણસે તેના સાથે, મુઠ મતિએ કાધું હેત. સ્વપનું. ૯
 કાણુ આવી છોડાવે, અંતે કાળ આવીને ખાયજ;
 કહે સોમો પુરા ગુરુ મળે તો, જીવ અમર થઈ જાય. સ્વપનું. ૧૦

પદ ૧૦ મું.—રાગ ઉપરનો.

સદ્ગુરુ સેવ્યા વિનારે, જીવ ફરે ચોરાશીની ખાણુજ;

અંતે જમડા લેઈ જતાં, કરે ખેંચતાણુ.

સદ્ગુરુ. ૧

અનેક સાધન હાથે સાધી, બંધાયો ખેવડે પાશજ;

ઘરમાં રહ્યું ઘોર અંધારું, જ્ઞાનદીપક કીધો નાશ.

સદ્ગુરુ. ૨

માતા સાધી ભૈરવ સાધ્યા, સેવ્યા ભોળાનાથજ;

પોતાને તો ભૂલી ગયો, જઈ ભરી અવર શું ખાય.

સદ્ગુરુ. ૩

નકલને સજ્જ રહ્યું વળગી, અસત્તનો ન કીધો શોષજ;

કામના અંતર સ્વર્ગની, ના લહે ગુરુનો બોધ.

સદ્ગુરુ. ૪

બોધ કેમ કરીને લેવે, કામનામાં ન પડે સજ્જ;

સ્વર્ગ ભોગને સત્ય માને, સમજણુ વિના અભુજ.

સદ્ગુરુ. ૫

ભુચટ તે કાઈ ને ન ભુજે, કરે મનની દોડદોડજ;

ચાર ધામને અડસઠ તીરથ, ક્યોં પિંડ બ્રહ્માંડ.

સદ્ગુરુ. ૬

તોય મન ઉછાળા મારે, કદી ઠરી ન બેઠો કામજ;

વૃક્ષ ફળ દેખી મરકટ ફરે, ડાળે આમથી આમ.

સદ્ગુરુ. ૭

મરકટ મતિ ફળ ખાવામાં, ઝડપ પકડાઈ જાયજ;

મદારી ફાંસો ગળે ધાલી, રમત રમાડી ખાય.

સદ્ગુરુ. ૮

કસાઈ નિજ સ્વાર્થ માટે, અળનો લે છે જીવજ;

કહે સોમો ગુરુ પુરા મળે તો, જીવને થાપે કરી શીવ.

સદ્ગુરુ. ૯

પદ ૧૧ મું.—રાગ ઉપરનો.

ભાવશાર તે ખરારે, જો જડે ભાવશારની જાતજ;

નહિ તો ભાવસાર ન જાણુવો, છે હરિરૂપ સાક્ષાત.

ભાવસાર. ૧

ભાવશાર થઈને ભુલો પડ્યો, હાથે પાડી પોતપર ભાતજ;

છાદરી બંગાણુ કરી છાપતો, ન પડી પોતની પરખ્યાત.

ભાવ. ૨

પોતની પારખ ના પડી, આખી ઉમ્મર તેમાં જાયજ;

- પાત પરખે પદ હાથ લાધે, તો અમૂલ્ય લાલ કમાય. ભાવ. ૩
- પટતંતુનો ખોજ કરે, આ તાર શેમાંથી થાયજી;
- કુણી તપાસે મૂળ જડે, આ તો કપાસ કહેવાય. ભાવશાર. ૪
- પણ કપાસનું ખીજ વિચારે, પટતંતુ ઓળખાયજી;
- ખોજ આઘ ઓંકારમાંથી, નામ રૂપ સૃષ્ટિ થાય. ભાવશાર. ૫
- પ્રજ્ઞાંત સિદ્ધાંત કરી સમજે, તે છુદ્ધિશાળી કહેવાયજી;
- પણ સદ્ગુરને સેવ્યા વિના, જ્ઞાન કણુ ન થાય. ભાવશાર. ૬
- પાત પદ્મી પેર પ્રીછતાં, નામ રૂપ કલ્પિત જણાયજી;
- કપાસ વિના પટતંતુ, ભાત રંગ ન લરાય. ભાવશાર. ૭
- ગૂવન ધરચાળુ હાલ છીદરી, એ વચે મડીયાં નામજી;
- આદ અસ વિચારતી, ઠરી ખેસે નિજ ક્ષમિ. ભાવશાર. ૮
- હાડ માંસ રૂધિર તણો, લયો કાયા ચામનો કુંડજી;
- આરો કરી માની લીધો, તેને દેખી રાચે મતી મૂઢ, ભાવશાર. ૯
- પુરા સદ્ગુર સંત મજે, ત્યારે છીપાપણુ મટી જાયજી;
- કહે સોમો આદ અનાદેની, અસત્ર જાત ઓળખાય. ભાવશાર. ૧૦

પદ ૧૨ મું—રાગ ઉપરનો.

- હશે કાષ્ઠ અનુભવીરે, કરે આત્મ સાથે રનેહજી;
- આપ સદા ન્યારા રહેવે, જાણી મિથ્યા દેહ, હશે ૧
- કૃત્ય સધળાં દેહનાં, તેના સામું તે ન જાયજી;
- ખીજક ખાળે બ્રહ્મ અગ્નિમાં, દૈત ભાવ ન હોય. હશે ૨
- પાપ તેને પરસે નહિ, નિત્ય જ્ઞાન ગંગામાં નહાયજી;
- અહોનીશ કમળ જળમાં રહેતાં, લેપ કણુ ન થાય. હશે ૩
- કુંભાર ઘડો ઉતારી લે, તોય આદ કરે જેમ ફેરજી;
- તીર છુટી ગયું હાથથી, પાણું વાળ્યું ન આવે શેર. હશે ૪

જીવન મુક્તા જગમાં રમે, જેમ અનળ આકાશજી;
ચિત્ત ચૈતન્યમય રહે, દેહ ભોગે સંસાર વિનાસ ૬શે૦ ૫
શેષ પ્રારબ્ધ કર્મ વડે, કરે જમણુ પિંડ બ્રહ્માંડજી;
ક્રિયા કરતાં લોક દેખે, દુરમતિયા મતિમંદ. ૬શે૦ ૬
નિંદા સ્તુતિ જે કરે, તેનાં પુણ્ય પાપ ફળ લેતજી;
રાગ દ્વેષી જન તેને, શુદ્ધ કરી તે દેત. ૬શે૦ ૭
કદાપી ચંડાળ ઘરમાં જો, સંતનો પિંડ પડી જાયજી;
કહો સોમો સદા મુક્ત છે, એમ વેદ શ્રુતિ ગાય. ૬શે૦ ૮

પદ ૨ જી. રાગ ઉપરનો.

ગુર જ્ઞાનિ મળ્યારે, મને આપ્યો આત્મ લક્ષજી;
દેહાભાવ છુટિ ગયો, હવે મટી પક્ષાપક્ષ. ગુર૦ ૧
જળ તરંગ પરપોટા, જળથી ભિન્ન ન જાણજી;
ઉપજે વણુશે જળમાંહી, એમ વસ્તુ લે પીજાન. ગુર૦ ૨
મેઘ વૃષ્ટિએ બીન્દુ કહિયે, ફેરાં તેનું નામજી;
ફેરાં ધ્રુટી જળ થાયે, તેનો ગંગા મધ્યે ઠામ. ગુર૦ ૩
નિરની નવસે નવાણું, નદિ નામ કહેવાયજી;
સમુદ્રમાંહી સમાતાં, નામ નદિ દળિ જાય. ગુર૦ ૪
તલાવ કૃપ વાપી કેર, તે પણ જળ કહેવાયજી;
શુદ્ધ અશુદ્ધ હોય ભલે, જુમનામાં મળી જાય. ગુર૦ ૫
સાગરનું નિર વાદળે ભર્યું, આકાશમાં લેઈ જાયજી;
આવનિ પડતાં વરસાદ કહેવાય, નદિમાં એકતા થાય. ગુર૦ ૬
જગત બુંદબુંદ લેહેરી કહીયે, બ્રહ્મ સાગર સમાનજી;
કહે સોમો મારાપણું મુકી, હરહરજન એક માણુ ગુર૦ ૭

ભજન ૧ રાગ બિહાગ.

ભવસાગર કોણુ તારે, સદગુર વિના, ભવસાગર કોણુ તારે-ટૅક-૧

આશા નદી હે બડી ભારી, બહત જીવ સમજારે;
 નામ નાવ વિના પાર ન પાવે, કુખ મરે જલ ભારે. સદ્ગુરુ ૨
 કાયા નાવ પડ્યું સાગરમાં, કેસે ઉત્તરે પારે;
 ચંચલ ચિત્ત મન પવન વેગ હે, નાવ ન ચાલે એક ધારે. સદ્ગુરુ. ૩
 બનવું છે દુરને રાત અંધારી, નિર ભર્યા હે અપારે;
 કામ ક્રોધ મદ લોભ ખારવા, નાવ સદ ન ચઢારે. સદ્ગુરુ. ૪
 માયા મદિરા પી કરી બેડા, અધ્રમીય જાય કુખારે;
 તૃણા પુરમાં પડે સંસારી, ગ્રાહ બસે બડે ભારે. સદ્ગુરુ. ૫
 ભ્રાંતીના માંધી ભમરા વળત હે, તરંગ ઉડત હે ખોટારે;
 દિપ્તિ માન બગાઇ ભારી, કેસે હોવે કીનારે. સદ્ગુરુ. ૬
 કાયા નાવ ભયા પુરાણા, વિચાર ઉર ના ધારે;
 અખ તો મુરખ ચેત લે મનમાં, ક્યું કુખત જલ ખારે. સદ્ગુરુ. ૭
 ગુરુ ખેવડીઆ મલે જો સાચા, જ્ઞાન બહાજ બેડારે;
 કહે સામો ભવ સીંધુમાંથી, સેહેજો પાર ઉતારે. સદ્ગુરુ. ૮

કીર્તન ૧ રાગ-હારે ચાલો ડાકોરમાં જઈ વશીએ એ રાગ.

જન્ય છે જન્ય છે જન્ય છે રે, તાહારા હરિ ભજ્યાના દીન જન્ય છે,
 તાહારા ઘટમાં બેઠો કાળ ખાય છેરે. તાહારા. ૧
 ગર્ભવાસમાં કોલ કરી આગ્યો, કૃતમ્ની કેમ થાય છેરે. તાહારા. ૨
 બાલકપણો રમતમાં ખોગ્યો, જોખન કામ સતાય છેરે. તાહારા. ૩
 જવાની લટકુ ચાર દીવસનું, વીજળી ચમકારો થાય છે. તાહારા. ૪
 ઉગ્યો તે તો આથમી જવાને, ઝાકળ નિર સુકાય છેરે. તાહારા. ૫
 વૃદ્ધપણમાં રોગે ઘેર્યો, તૃણા નદીમાં તણાય છેરે. તાહારા. ૬
 પ્રભૂ સ્મરણ વિના જીવ અજ્ઞાનિ, ચોરાશીમાં ભટકાય છેરે. તાહારા. ૭
 કહે સામો મુક્તાનંદ ચરણે, હરિભજે હરિમાં સમાય છેરે તાહારા. ૮

કીર્તન ૨ રાગ ઉપરનો.

થાય છે થાય છે થાય છે, સીતારામ ભજ્યેથી સુખ થાય છે.

જન્મ મરણ દુઃખ જાય છે. સીતારામ.

મનુષ્યા દેહ મળ્યો મહા મોંઘો, દેવાદિક જેને ચલાય છે. સીતારામ.

કામ ક્રોધ ને મોહ મમતામાં, અજ્ઞાની ગોથાં ખાયછે. સાતારામ.

ભાવ ભક્તિ દદ કરીને, નિત સત્સંગમાં નાલાય છે. સીતારામ.

દયા ક્ષમા સંતોષ રાખે જે, તે જન રામ રસ પાય છે. સીતારામ.

મંત સમાગમ જેને વાલાલો લાગે, તે માહા રસ મેવા ખાય છે. સીતારામ.

કહે સોમો તે વૈકુંઠના વાસી, એમ વેદ પુરાણ ગાયછે, સીતારામ.

કીર્તન ૩ જુ. રાગ ઉપરનો.

રામ છે રામ છે રામ છે, સાચા સગા તે સીતારામ છે.

માહારો વાલાલો શ્રી ધનશ્યામ છે. સાચા ૧

પ્રત્યંક કરીને ધન ભેગું કીધું, સાથે ન આવે એક દામ છે. સાચા ૨

માતપિતા સુત નારિ તહારી, એ સ્વાર્થયાં તમામ છે. સાચા ૩

માહરૂં તાહરૂં શીદ કરી મરે છે, અહીં રહેવાનું નહી કામ છે. સાચા ૪

જેવો તું આગ્યો તેવો જવાનો, સાથે હરિ પ્રભુનું નામ છે. સાચા ૫

ધર્મ કરેલો તાહારી સગે આવે, એજ ઠરવાનો વિશ્રામ છે. સાચા ૬

કહે સોમો માની લેજો સાચું, જેને હરિ ભજ્યાની હામ છે. સાચા ૭

કીર્તન ૪ જુ. રાગ ઉપરનો.

હારે અંતે બેલી સીતારામ છે, જેની જીભે હરિનું નામ છે-ટેક અંતે.

ધંધો કરીને ધન ભેગુરે કીધું, ખાંધ્યા મોટરા ધામ છે. અંતે. ૨

દયા ધર્મ સંતોષ ના જાણ્યો, તે ઘર ખાળ નકામ છે. અંતે. ૩

અધર્મમાં ધન ખરચી નાંખે, એ અકર્મી અકામ છે. અંતે. ૪

દયા ધર્મ વિના ધન શા અપનું, તેને જાણવું હરામ છે. અંતે. ૫

કહે સોમો જે ધર્મને પાળે, તેનો પરલોકમાં વિશ્રામ છે. અંતે. ૬

કીર્તન ૫ મું. રાગ ઉપરનો.

સાર છે સાર તે સાર છેરે, હરિ રામ ભજનમાં સાર છે,
 જીવ આજ્યો મુસાફરી કરવા. અહી રહેવું દીવસ ચાર છેરે. હરિ રામ. ૧
 મોહ નિંદ્રામાં શું ઉઘે છે, માથે ભમતો કાળ છેરે, હરિ રામ. ૨
 આજ કાલમાં લેછરે જાશે, તેમાં વાર નહી લગાર છેરે. હરિ રામ. ૩
 હરિનું રમરણ કરને પ્રાણી, એ મંતનો વહેપાર છે. રે. હરિ રામ. ૪
 કહે સોમો ચેતીરે લેજો, હીતનાં વચન સુખદાર છેરે. હરિ રામ. ૫

કીર્તન ૬ હું. રાગ ઉપરનો.

સુખ છે સુખ છે સુખ છેરે, નિત્ય હરિ ભજનમાં સુખ છે.
 બીજા બધામાં દુઃખ છેરે, નિત્ય હરિ. ૧
 કામ ક્રોધનો ત્યાગ કરીને, હરિ રમરણ જેના મુખ છેરે. નિત્ય હરિ. ૨
 વિષય સુખને વિષ્ણુ જાણે સતસંગતની ભુખ છેરે. નિત્ય હરિ. ૩
 નિવ વૈરાગ્ય ઉપને જો મનમાં, તેને આઠો જામસુખ છેરે. નિત્ય હરિ. ૪
 કહે સોમો ગોવીંદ ગુણ ગાશે, ધન્ય જનેતાની કુખ છેરે. નિત્ય હરિ. ૫

પદ ૧-રાગ પ્રભાત.

(મુજ અળખાને મોટી મીરાંપાઈ) એ રાગ.

જગોને ઓ પ્રાણી મારા, જગોને ઓ પ્રાણીરે;
 શીરપર કાળની નોખત વાગે, શું સુતો સોડ તાણીરે. જગો. ૧
 અનેક જન્મ તારા ગયા નીંદ્રામાં, તોયે તું ના ધરાણીરે;
 આજસ તજીને ઉઠ અદ્રાગી, અવસર રૂડો લે જાણીરે. જગો. ૨
 આ વેળા છે હરી ભજવાની, મળ્યો મનુષ્યા દેહ મણીરે;
 ચોંપ કરીને ચેતી લેને, આયુષ્ય નદીનું છે પાણીરે. જગો. ૩
 ચઢ્યું પુર તે ઉતરી જશે, જેમ વાદળ વીખરાણીરે;
 ચાર દીવસમાં વહી જશે, જોખન લે તું જાણીરે. જગો. ૪

- જાશે જનાની જસ આવશે, અથર કાયા કંપાણીરે; જાગો. ૫
- જમડા આવી ઝડપ ઝાડે, કુટી મારે જમ દાણીરે. જાગો. ૫
- પાંચ અસુર વસે કાયામાં, તેને વશ થયો અભિમાનીરે; જાગો. ૬
- આત્મ ધ્યાત કરશે તારી, તે ખખર ન જાણીરે. જાગો. ૬
- પાંચ પચીસ ભેગા રહીને, કરે છે ધુલુધાણીરે; જાગો. ૭
- લંપટ સાથે લપટાર્ધ રહ્યો, સમજ્યો ન પામર પ્રાણીરે. જાગો. ૭
- ચાર પહોર પહેવારમાં ગાળી, ચાર પહોર ઉંઘમાં ગમાણીરે; જાગો. ૮
- એક ઘડી સતસંગ ન કીધો, નીવૃત્તિ ન આણીરે. જાગો. ૮
- પહેવારમાં તું વડો કહેવાયો, ઘરનું તરીકું તાણીરે; જાગો. ૯
- છળકપટ કરી ધન હરી લાગ્યો, સર્વે મળીને માયા માણીરે. જાગો. ૯
- તોએ ન સમજ્યો અજ્ઞાની, અંધારી બાંધી તાણીરે; જાગો. ૧૦
- ધાંગી ધરના બળદની પેરે, ફર્યો માયાની ઘાણીરે. જાગો. ૧૦
- લોચામાં તું લુખ્ખાર્ધ રહ્યો, ન લજ્યા સારંગપાણીરે; જાગો. ૧૧
- આઠ પહોર તારા અફળ ગયા, કેમ કરી છુટે ભવ ખાણીરે જાગો. ૧૧
- કહે સોમે! સમજ મન મારા, શીખ સતોની લે માનીરે; જાગો. ૧૨
- હરી ગુરુ મંતને હરખે સેવો, હરી ભળે ભાવ આણીરે. જાગો. ૧૨

પદ ૨—રાગ પ્રભાત-ઉપરનો:

- જાગીને હરી ભળે પ્રાણી, આત્મ અમ્મર હ્યો જાણીરે; જાગી. ૧
- મૃગ તૃપ્તિવાત જગત પીઝાણો, જેમ ઝાકળનું પાણીરે. જાગી. ૧
- ઝાકળ નીર તે પળમાં સુકાશે, રતી ઉગે અલપાણીરે; જાગી. ૨
- ઈંડળ સ્વેદજ ઉફલીજ જરાયું, એ છે ચાર ખાણીરે. જાગી. ૨
- પ્રાણીજ ક્ષત્રિય વૈશ્ય નહિ તું, નહી ગુરુ લે જાણીરે; જાગી. ૩
- તું છે જીવન વિશ્વાધારા, એમ વહે વેદ વાણીરે. જાગી. ૩
- ચાર આશ્રમ નથી તારે, નહિ બાળ વૃદ્ધ કે હાણીરે; જાગી. ૪
- અવસ્થા ચારનો તું સાક્ષી, સન્નિધાનંદ ઉર આણીરે. જાગી. ૪

તુરિયાતિત તુંહી કહાવે, ત્યાં ન પહેંચે મન વાણીરે;
સોમા સો પદ નિશ્ચે જાણો, તો છુટો ગર્ભવાસ આણીરે. જાગી૦ ૫

પદ ૧—પ્રભુપ્રાર્થના—રાગ ચોપાઈ.

ભુદર ભક્તિ તુમારી મેં ભુજ્યો, માતા ઉદરમાં અધોમુખ ઝુડ્યો;
દશ માસ ગર્ભમાં સહ્યાં દુઃખભારી, કહ્યાં ન જાવે રસના હમારી. ૧
ખારા ખાટા માતા જો ખાવે, ઉનસે અધિક દુઃખ મોહે થાવે;
ચરમી કીડા કાટે ઘણેરા, પાયા દુઃખ મેં સાંજ સવેરા. ૨
જઠરા અગન તાપ બહુ ભારી, તમ પ્રભુ પ્રાર્થના કીની તુમારી;
અંદા સુરજડી સાખ કીના, જમરાજકા જામીન લીના. ૩
કાલકરાર કીના હમારા, તખલી ખોલ્યા ગર્ભ દુવારા;
મોહી કાજ પ્રભુ જુક્તિ રચાઈ, હાડ માસમેં દુધ સરજાઈ. ૪
દુધ પાઈ તેં પાવન કીના, બાલપનમેં શુદ્ધ મેરી લીના;
જીવજંતુથી લીયા ખચાઈ, એસી પ્રભુ તુમેં કીની રક્ષાઈ. ૫
પાંચ વરસકી ભઈ ઉમ્મર મારી, ચલતે શીરતે રમત લાગે ખ્યારી;
દસ વરસ બાળક સંગ ખેલ્યા, પીછે પિતાએ પઢ્યા મેલ્યા. ૬
પાંચ વરસ ભણ્યા વિદ્યા સારી, પીછે પિતાએ પરણાવી નારી;
પરણાવી ધરકાજમે લગાડ્યા, ઉદર પોષણ નોકરી વળગાડ્યા, ૭
પડ્યા પરવશ થઈ આધીના, પેટ ખાતર બની રહ્યા દીના;
પીતા કહે મેરા પુત્ર ખ્યારા, સ્વાથંકા હે સખલી સંસારા. ૮
ભાઈ કહે ભાઈકી જોડી બંધાઈ, એની કહે મેરા મા જાયા ભાઈ;
એ સખહે મતલબકે ગરજ, અખ મોહે જન પડી ગઈ હરજ. ૯
સુનો નાથ અરજ એક મોરી, શીર નમાય કહું કરજેરી,
અનેક જન્મ લિયા ભવ માંહિ, ઠામ ઠરી ખેડા કષ્ટ નાંહી. ૧૦
અખ કૃપા કરો દેવ મોરારી, નીજ બાળક જાણી લ્યો ઉગારી;
ચરણ પડ્યાની બાંધ પ્રભુ આલો, માગુ ભક્તિ એક મોયે આલો. ૧૧

છોડ કછોડ કબુ હો જાવે, પિતા ઉરમાં રોષ ન લાવે;
 મેં હું કૃતદંતી નાથ તુંમહારા, લજ્જન લાવ મેં ભુલ્યા સારા. ૧૨
 સાર અસાર ન જોયા વિચારી, માયા દેખી મોહી મતી મારી;
 ન કરો મેલા નાથ ચિત્ત હમારા, મેં હું નક્કટ નિર્જન નકારા. ૧૩
 તુમ હો ગરીબનિવાજ ગુસાર્ધ, મેરી શુદ્ધ મતી કરો રઘુરાધ;
 મેં ગુન્હેગાર હું પ્રભુ તુંમહારા, માફ કરો સખ દોષ હમારા. ૧૪
 તુમ ચરણકી ભક્તિ મોએ દીજો, એહી ચરજ ઉરમેં ધરિ લીજો;
 મોએ ભરોસો નાથ તેરો આયો, આ સંસાર અસાર સમુઝાયો. ૧૫
 સ્વપ્ના તુલ્ય એહી મોહે લાગે, મન માફ માંહેથી પાખુ લાગે;
 ભોગવિલાસ અખ નહિ લાવે, કામકાજમેં ચિત્ત ન જાવે. ૧૬
 આડોળમ ઉદાસ રહે મન મેરા, નામ રટણુ કફ નાથ મેં તેરા;
 જુકી કાયા માયા પસારા, જુઠા હે સખ સકલ સંસારા. ૧૭
 તુચ્છ સુખ વિષયકો માન્યો, પરમાનંદ સુખ નિત્ય જાણ્યો;
 શાસ્ત્રમેં ગાંધર્વ સુખ ગાવે, તે મોએ કીચિત્ત ન લાવે. ૧૮
 સખ દેવનકા ગુરૂ શ્રીહરપતી, ઇંદ્રથી સોગુણા સુખ મંપતી;
 પ્લભાકા સુખ સોગુણા અધિકા, એ સખ મોએ લાગે શીકા. ૧૯
 સોગુણા વિજલુકા સુખ કહિએ, તે સખ મેં કીચિત્ત ન ચહિયે;
 એ સખ મિથ્યા મેંતો જાણ્યો, તીનમેં મેરો મન ન માન્યો. ૨૦
 ભોગ ભોગવી પાછા પડવા, લખચોરાશી ફેરા ફેરવા;
 હું તો મિથ્યા સુખ ના જાયું, સત્ય સુખમાં નિત્ય રાયું. ૨૧
 ફરીથી સ્થુલ દેહ ન બંધાય, ઠામ ઠરી નીજ ઘેર એસાય;
 દાસ સોમો માગે કરજોડી, પ્રભુ સુનો એહ વિનતી મોરી. ૨૨

પદ ૧ રાગ-પ્રથમ ગુફને ગોવિંદ કરી જાણો એ.

અમારા ગુરૂજી લગન લેધને આવ્યા, સોહં વરને શોધીનેરે લાવ્યા;
 સાથે જ્ઞાનદા વૈરાગદા સંતોષદાજી આવ્યા, તો એણી વીધે લગન લખાવીયાંરે.

ફરી ફરી અવસર નહી આવે આવો. શોધી જીવોને વરછે અણુમયો;
ગુરના વચનની તમે ગમ કરી જાણો તો, જાણ્યા એ તો નથી જીવતારે.
મધ્યરે મંડપમાં માંડવડો ધલાવો, ક્ષમાનો ખડીઓ લેખણ લેહેની લાવો,
ચાંપ કરીને ચોરી ચીતરાવો તો, રંગ ચઢ્યા ના ઉતરરે.

પ્રેમ તણાંતો પરણીયારે લાવો, દયા તણી માંહી દીવેટો બનાવો;
જ્ઞાન ધૃત માંહી દીવડા ઉજવાજો તો, અંખડ ઉજ્યાળા હાંધ રહ્યારે,
નિશ્ચય તણી તો નોખત વગડાવો, શ્રુત્ય મંડળથી સોહં વરને લાવો;
ગુર ગમ ઘોડે પલાણ કરાવો, તો સામૈયા શ્વાસોશ્વાસનારે.
સુપ્રમણા સાસુને સેહેજે બોલાવો, સોહં વરનાં પુખણાં પુખાવો;
ચાર સખીમાંહી ધોળ વાળીને લાવો, તો ગીતાં ગવરાવો વૈરાગ્યનારે.
સુરતિ બાને તો સુતાં જગાવો, શીલ તણા સણુગાર સગ્નવો,
વરકન્યાને માંડવડે પધરાવો, તો હંતે હાથે વાજો મેળવારે.
અખંડ હેવાતણુ લગન હું પામી, સુરતિ શગ્દમાંતો એમ વપરાણી;
ગુર કાશિગર કેવળ બ્રહ્મ જ્ઞાની, તો દાસ મોતી ત્યાં દીસે નહીરે.

૫૬-રાગ ધ્યાન.

અરજ કરે છે અધિકારીઓ, સદ્ગુરુજી સ્વામી;
જમવા પધારો ગુર આંગણે, રહ્યાં શિર નામી, અરજ. ૧
ગરજનાં ગોઠડાંને ગાલ મશુરીઆરે;

ધરમ ધોયેલી આદર પાથરી. સદ્ગુરુ. ૨

ગાતાંને વાતાં હરિગુરુ સંત પધારારે;

પરમ હરિ રસ પાજોરે. સદ્ગુરુ. ૩

પ્રેમ રૂપી જલ પવિત્ર ચરણ પર;

ધિરજ ધારી રેડું ધ્યાનથી. સદ્ગુરુ. ૪

ચિત્ત રૂપી ચંદન આશ બુદ્ધિનુંરે;

અનુભવિ આરશીએ ઉતાર્યું. સદ્ગુરુ. ૫

ભાવ રૂપી ભોજન બનાવ્યારે;

વિવેક વિચારની સામગ્રીરે.

સદ્ગુર. ૬

શિલ સંતોષ રૂપી શિરો બનાવ્યોરે;

દ્વિતતાની દ્રાક્ષ નાંખી નેમથી.

સદ્ગુર. ૭

પ્રેમ રૂપી પકવાન બનાવ્યારે;

શાન્તીના પાનાં ચોડ્યાં શોભવા.

સદ્ગુર. ૮

ગૌ દોહવરાની ગુપ્ત દુધ વાળીરે;

શમદમની શાકરો નાંખાવીરે.

સદ્ગુર. ૯

શ્રદ્ધા શમધાન શાક બનાવ્યારે;

તિતિક્ષાના તેલમાં વધાર્યાં.

સદ્ગુર. ૧૦

અતિ હોંશિઆરીવાળાં ઘરનાં અમારાં રે;

અક્ષત બાઇએ સૌ સુધાર્યાં.

સદ્ગુર. ૧૧

કંચન થાળમાં પીરસ્યાં પ્રિત્યેરે;

પામે મુકી ગંગાજળ ઝારીરે.

સદ્ગુર. ૧૨

અડાગ આસન બેસી રહેતી તદ્દપ થઈને;

આહુતી આપો પ્રાણપ્રાણને.

સદ્ગુર. ૧૩

તુટીને પુટીને ક્ષુધાની નિવૃત્તીરે;

પામી મન્ન થઈ મહાહું જ્ઞાનમાં.

સદ્ગુર. ૧૪

પરમ સુખ રૂપી પાનનાં બીડારે;

લક્ષ લવીંગ દીધેલાં આપનાં.

સદ્ગુર. ૧૫

પ્રસન્ન થઈ કરો કૃપા શબ્દ ઉપર;

આશિષ આપો મોક્ષ ધામની.

સદ્ગુર. ૧૬

દાસ તમારાની અરજ ઉરે ધરો;

ખરી ખોટી લેજો સૌ ધ્યાનમાં.

સદ્ગુર. ૧૭

ભવ તરવાનું નાવ તમે છોરે;

આણુંદ લ્યો ગુરૂ ઉછંગમાં. સદ્ગુરૂ. ૧૮

આપને માનીતા શિષ્ય અનેક હશે;

માહારે માનીતા તમે એક છો. સદ્ગુરૂ. ૧૯

કાશિગર ગુરૂ પુરણ મળીઆરે;

દાસ મોતિના ફેરા ફળીઆરે. સદ્ગુરૂ. ૨૦

પદ ૧—રાગ પ્રભાત.

જગ્યા વિના જગત લાસે, ઉદ્ધમાં ભૂપ થયો ભીખારીરે;

ધેર ધેર માગતો ફરિયો, ઉદર ભરવા પ્રાણુ ધારી રે. જગ્યા. ૧

જગ્યના કરતો ચેદેશ લટકતો, દરધાને દવારીરે;

તોએ તેની લુપ્ત ન લાગી, ઉઠ્યો અંગ પસારીરે. જગ્યા. ૨

આંખ ઉઘડી સ્વપ્નું સમાયું, જેમ છે તેમ રાજ રાણીરે;

જગીને ભોગવવા લાગ્યો, સુખેથી રાજધાનીરે. જગ્યા. ૩

જગ્યા તેને ચાર ન લુટે, છુટી જમની જમાનીરે;

જનમ મરણ તે દેહનો માને, મરણવે મોળે માણીરે. જગ્યા. ૪

નવ ત્રીન પાંચ પચીસ કલાવે, પ્રકૃતિ લે તું જાણીરે;

તેમાંથી એકે નથી ટાળવી, જો ઉઘડે અનુભવ આણીરે. જગ્યા. ૫

અનુભવ જાગે બ્રાન્તી લાગે, મટે માયાની એધાણી રે;

જગત સધળું નીજનંદ લાસે, નેરો આત્મ પિછાણીરે. જગ્યા. ૬

સંત તે ભગવંતજ કહીએ, હરિજન હરી લ્યો જાણીરે;

કહો સોમો કર સંત સમાગમ, પ્રેમે ઉલટ આણીરે. જગ્યા. ૭

પદ ૨—પ્રભાત-રાગ ઉપરનો.

પ્રાણી કરો સંત સમાગમ, નીજ આત્મ લાલ લેવારે;

સદ્ગુરૂની કીરપા વડે, પાઓ મોક્ષ પદ મેવારે; પ્રાણી. ૧

પામો મેવા અલંગ દેવા, કરો તનમનથી સેવારે;

અડસડ તીરથ સદ્ગુરૂ ચરણે, ગંગા જીમના રેવારે. પ્રાણી. ૨

પ્રભા વિપ્લુ શિવરૂપ જાણો, ચૈતન સદગુરુ દેવારે;
 ભિન્ન ભાવ રૂઢીચેથી ટાળી, ગુરુ છે ગોવિંદ જોવારે. પ્રાણી. ૩
 દોષ દ્રષ્ટી સ્વપ્ને ન ધરિયે, પ્રેમ જ્ઞાન રસ પીવારે;
 ગુરુ મહિમા અગમ અપારા, વરણી શકાય નહિ તેવારે. પ્રાણી. ૪
 દેવી દેવતા પીર પેગંબર, અંતે ખરે એતો ખેવારે;
 કહે સોમો એક સ ગુરુ સાચા, જગ રંગ પતંગી જોવારે. પ્રાણી. ૫

રાગ માઠ.

ઓ જીવ રાજા હરી શરણે હોજા, કરીને આગ્યો છે તું કાલ;
 કરીને આગ્યો છે તું કાલરે, ઓ જીવ રાજા. ટેક.
 દસ માસ ઉધે મુસ્તક ઝુલ્યો, તેનું લુલ્યો કેમ ભાન;
 પ્રભુ તારું ના ભજન કરું તો, છે જમરાજ જમાનરે. ઓ. ૧
 દીન દયાળે દયા કરીને, આપ્યો છે જન્મ અમુલ્ય;
 બાહર આવી કેમ રમવા લાગ્યો, માયા દેખી ગયો ભુલરે. ઓ. ૨
 તારા કાળે જગના નાથે, ઉપાય શોધ્યો છે શુદ્ધ;
 જનમ્યા પહેલાં માતાના સ્તનમાં, દૈવે સરજ્યું દુધરે. ઓ. ૩
 જળ અગ્નિ જીવ જંતુ આદિથી, બચાવ્યો બાળપણમાંય;
 તારું પ્રભુએ રક્ષણ કીધું, તેને સ્વપ્ને સંભાર્યા નોયરે. ઓ. ૪
 બાળપણમાં બાળક સંગ ખેલ્યો, જવાનીમાં અંધ ગયો હોય;
 કામની સંગે નીશદીન ખેલી, વૃથા આયુષ્ય દીધું ખોયરે. ઓ. ૫
 આગલી વચલી ગદ્ય દીવાનીમાં, ચેત્યો નહી મુઠ ગમાર;
 પાછલી તારી વહી જાય છે, શીરપરતાકી રહ્યો કાળરે. ઓ. ૬
 સગાં સ્નેહી તારાં સ્વારથનાં ખેલી, અંતે અળગાં થાય,
 પુન્ય પાપ તારી સાથે આવે, જીવને જમણ લેછ જાયરે. ઓ. ૭
 જમરાજ તારાં લેખાં લેશે, મુખથી નહી આવે જવાખ;
 ચેતી આલો તો છે ધણું સારું, એમ વદે છે વેદ કીતાબરે. ઓ. ૮

મીયા દેખીને શું ફરે કુલ્યો. જોખન લટકા દહાડા ચાર;
 વાદળ છાયાના રંગ સરીખો, આ સધજો છે સંસારરે. ઓ. ૯
 આજ કાલમાં તારે છે જાનું, દીવસ ખૂટે ખે ને ચાર;
 તે દીવસ પાછો આવશે, જઈ પડશે નરક દારરે. ઓ. ૧૦
 કહે સોમો તું હવે ન બુલીશ, કહ્યું સંતોનું માન્ય;
 સદ્ગુરૂની શરણે રહીને, ધર પ્રભુનું ધ્યાનરે. ઓ. ૧૧

ભજન ૧—પ્રથમ ગુરૂ ને ગોવિંદ કરી જાણે!—એ રાગ.
 હરીને વીસાર્યા કેમ પામર પ્રાણી, સત્ય સુખ માયાનું લીધું તે માની;
 સમજ્યો ન કાંઈ મૂઢ અજ્ઞાની તો, પ્રવૃત્તિના પુરે ચઢ્યોરે ટક. ૧
 નવરો પડે ત્યારે પરનીંદા સુજે, સત્ સંગતમાં ન ખેડો કબુજે;
 ધન પુત્ર દારાને દેખી દેખી રીજે, તો પડાયો માયાની જાળમાંરે. ૨
 માયાની જાળમાં ફરી રહ્યા ફરી, માયા ભોગવી નાખે સાંજ સંવેરી.
 નીકળવાની ન સુજે શેરી તો, કમાડ આડાં કપટ તણારે. ૩
 તાણું આગળ ત્રણ ગુણનું જડીયું, સત્વ રજ તમો ગુણથી ગઢીયું;
 કુંચી વીના કાષ્ઠથી ન ઉઘડીયું, તો જાણી લેને તું જીવડારે. ૪
 ખીન્ન અનેક સાધન કરે ન ખાલે, સદ્ગુરૂ સંત સીકડીગર તોડ;
 શબ્દ છેળી હાથમાં ને લે, તો જ્ઞાન હથોડે કરી ઉઘડેરે. ૫
 જ્ઞાન હથોડે કરી આવરણ ભાગે, અખંડ જ્યોત નિરંતર જાગે;
 સચરાચર હરી સુજવા ભાગે, તો તૃપ્તિ ત્યાગે તન મન તણીયે. ૬
 જીવતાં અવિચળ સુખ ઘેર આવે. પરમાત્મ પુરણ પદ પાવે;
 દાસ સોમો કહે હરિ ગુણ ગાવે તો, ફરીના આવે ગર્ભવાસમાંરે. ૭

ભજન ૨—રાગ ઉપરતો.

જેને ભાવ ભક્તિ ભજન ન ભાવે, દુરમતિયાં આરેવાટ ભટકાવે;
 અંતકાળે જમના હાથમાં જાવે, તો ફરે ચોરાશીના ચાકડેરે. ૧
 પાંચ ભેગા ખેસીને હોડા તકુકે, ગામોરે ગામના ગપાટા હોકે;

ભુંડું ભુંડું મુખમાંથી ભાંખે, તો ભાગદોડ લોંઘાની કરેરે. ૨
 જ્ઞાનહીણા ક્યાં ગઈ મતિ તારી, સાર અસાર ન જોયું વિચારી;
 સારી ઊમર બધી એજે ગાળી, તો પરનીદા કરી પેટ ભર્યુંરે. ૩
 કુખુદ્ધિ સંગે જાય નિત દોડી, પુરણ પ્રિત તેની સાથે જોડી;
 સત સંગત હરિ ભજન છોડી, તો જગરણ કરે આખી રાતનુંરે. ૪
 ભાંડ ભવૈયા જોવામાં પ્રિતી, મદિરા પીને આચરે અનિતી;
 પરધન પરદારા પર પ્રિતી તો. કામી કુકર્મ ધણું કરેરે. ૫
 પ્રભુનો ડર ના દિલમાં રે ધરતો, અહંકાર અભીમાનમાં ફરતો;
 હરાયા દોરતી પેરે રખડતો, તો નિર્જનને કાંઈ લાજ નહી રે. ૬
 જનુનીની કુખમાં આડે શે ન આવ્યો, નવ માસ માતાએ પથરોવીંદાવ્યો;
 કુળ ઇકાતેર પેઢી હુખાવ્યો તો, ન જાણ્યા આત્મરામનેરે. ૭
 ગુરજ્ઞાન વિના સરવસ ખોયું, ખીજ ખાવળીયાતણું રે ખોયું;
 જાગીને મુરખે કાંઈ ના જોયું તો. જોયું વાવે તેવું તે લણેરે. ૮
 આકતુરથી ન આમફળ ઉતરે, ગુલર ફળ ન થાય ધનુંરે;
 ફજોતી થાય ત્યારે ખેસે ચણુતરે, તો પુલેકું ચડે આખા ગામનુંરે. ૯
 હરી રૂઠ્યા તે લેજોરે જાણી, ગુરની શીખ જોણે નવ માની;
 દાસ સોમો કહે પથ્થરપર પાણી, તો ભીંજે ન મુશળધાર પડેરે. ૧૦

ભજન ૩-રાગ ઉપરનો.

હરિજન હરિ ભજો હરતાં ને ફરતાં, દુરિજનિયા છોને દાઝેરે બળતા;
 ભગત જગતને ન આવે બનતા, તો અનાદિનું એમ ચાલ્યું આવેરે. ૧
 પિતાયે પ્રલ્હાદને મહા દુઃખ દીધું, રામ નામને સત્ય માની લીધું;
 વિષ્ણુએ આવીને રક્ષણ કીધું તો, હણ્યો હિરણ્યાકશ્યપ રાચનેરે. ૨
 પાંડવને કૌરવે જુગદું રમાડ્યા, બાર વરસ વનમાંહીરે કાઢ્યા;
 દ્રૌપદિના ચિર ખેચવા માંડ્યાં તો, નવસો નવાણું ચીર પુરીયાંરે. ૩
 ચંદ્રહાસને દુષ્ટ બુદ્ધિ નડીયો, વિષ દેતાંમાં વિષયા પરણીયો;

જમાઇ સાટે પુત્ર ધરણી ઢળીયો, તો દગો કાઢનો સગો ન થયોરે. ૪
 નિરગુણ નાથ કખીરે ગાયાળ. શીરગુણ ગુણ ગઢ મ્હેના થયા રાજ;
 દાઝે બળતા પામર પાછ તો!, ન લાજ્યા લોકડીયાની લાજથીરે. ૫
 મીરાંનું મન મોહનથુંરે માન્યું, સસાર સુખને તુચ્છ કરી જાણ્યું;
 રાણાજનું ધર ન માંડ્યું તો, અણજન્યા ગીરધરવર-ને વરયારે. ૬
 હરિને ભજતાં જો સંકટ આવે, તેમાં મન ધારણા ધીરજ લાવે;
 તેનું તે કાર્ય સીદ્ધજ થાવે તો, બાનાની પ્રત રાખે હરીરે. ૭
 એકલો ભક્ત જગતને નીરમળ પેખે, જગત ભગતના દોષજ દેખે;
 પણ તેનો ગુણ માની લઇયે લેખે તો, પાપ ધોઇને પાવન કરેરે ૮
 હરીને ભજે તે જન બળીયો. સંસાર સાગરમાંથી તે તરીયો;
 ગર્ભવાસમાં ફેરી ન ફરીયો તો દાસ સોમો એમ ઉરમાં ધરેરે ૯

ભજન ૧-રાગ લાવણી.

આજે આનંદ મારા ઉરમાં છાયો, ગુરૂ મળ્યા મને પ્રહ્લ જ્ઞાની;
 શબ્દ સુનાયા ભેદ ઉડાયા, અંતર સુરતા ઠેરાણી. ૧
 શુદ્ધ વિચાર વિવેક કીધા, ઉઘડી મારે અનુભવ ખાણી;
 સત્ય પ્રહ્લ સનાતન ચૈતન, એમ વદે છે વેદ વાણી. ૨
 તત્ત્વમસી પદ કીયા તપાસી, અરથ જથારકુ જાણી,
 હવ ઇશ્વરકી તજ ઉપાધી, અસીપદસે એકતા આણી. ૩
 હુણ જેમ ઉદકમાં ભળિયું, ખરફ ગળી થાય જળ પાણી;
 જેમ સરિતા સિંધુ માંડી, સાગર લેહેરી સમાણી, ૪
 અખ મન મગન ફરે મેરા. નિશદીન આનંદ ઉભરાણી,
 સંશય સકળ મિટયા તનમનકા, હરખ શોક નહિ વૃદ્ધ હાણી. ૫
 એકમાં અનેક અનેકમાં એક હે, અનેક એકમાં સમાણી;
 નિરંજન ન્યારા નહી વારપારા, નિરાધાર નીરવવય જાણી. ૬
 નિરગુણ શીરગુણ પર જાણ્યા, પેહેલ આતમ પરખાણી;

મરજવા કાઠ ગુરુગમ જ્ઞાની, અનુલવી સંતે મોજો માણી. ૭

સાચી ક્ષગન લાગી સદગુરુસે, જ્ઞાન ધ્યાનમાં ઘેરાણી;

કહે સોમો સદગુરુના ધરની, ગુપ્ત વાતો જાહેર જાણી. ૮

ભજન ૨-લાવણી.

સદગુરુ સંત મળ્યારે પ્લહવેતા, દયા કરી પોતાનો જાણી,

મોહ નિંદ્રાથી સૂતો જગાડ્યો, શબ્દ બાણ માર્યા તાણી, ૧

હૃદય ભેદા સંશય છેદા, ઘટ ભીતરમાં ફરે ઘાણી;

હરદમ નામની છુટી હવધ્યો, ખૂપ મચી હે ધમશાણી. ૨

પ્રેમ પલિતા ને જ્ઞાનના ગોળા, છૂટવા લાગ્યા પરમાણી;

ક્ષમા ખડગ ને હાલ ધીરજની, માર હઠાયા ક્રોધ દાણી. ૩

શીલ સંતોષ દયા દિલ ભીતર, વૈરાગ બક્તર પહેર્યું તાણી;

સત્ય ધરમની ધ્વજ ચઢાઈ, તો નિરભે નોખત ઘેરાણી. ૪

નિરભે નિત્ય નિરાધાર ખેલું, આઘ અંતકા ધર જાણી;

કહે સોમો મુક્તાનંદ ચરણે, ઉઘડી મારે અનુલવ ખાણી. ૫

ભજન—૧. (સંતોરે સચિદાનંદ સ્વામી) એ રાગ.

સંતોરે આત્મ દેવ અવિનાશી,

પુરણાનંદ પુરણ પોતે, જળજંતુના વાશી.

સંતોરે ૦ ૧

શેષ મહેષ ને શારદા, સરવે રૂપ એ જાણો;

મન બુદ્ધિ ચિત્ત પરાપરે, સ્વેપદને માણો.

સંતોરે ૦ ૨

ખલક અલખ સ્વરૂપ છે, નિરંજન નિરમજો;

તે પદ પોતે પ્રિછતાં, મટે દ્વૈતનો કમજો.

સંતોરે ૦ ૩

પીળાશ ભાસે કમજા વડે, રવિ જેમનો તેમ;

અંતર પ્રેમ પ્રગટયા વિના, ન જાય મનનો વહેમ.

સંતોરે ૦ ૪

અનુલવી સદગુરુ વૈદ વિના. રોગ મૂળથી ન જાય;

કામના બાંધી બાંધી કર્મ કરે, તેમ જરા મળું થાય.

સંતોરે ૦ ૫

ક્યક વાણી પંડીતની, સુણી જગત ભરમાણુ;
 અણુછતા ભવને માંણુવા, સહે કષ્ટ સાંજ વહાણુ. સંતોરે ૬
 ઉરમાં કામના સ્વર્ગની, વિચારી ના જોયું;
 પોતાને ગયો વિસરી, મનહું માયામાં મોયું. સંતોરે ૭
 તુચ્છ સુખમા રાચી રહ્યો, ન જોઈ નીજ લાભે;
 કહે સોમો ગુરૂ સેવ્યા વિના, ભરી બાથ જઈ આભે. સંતોરે ૮

ભજન—(આજ આણુંદના દીન હમારે)—એ રાગ.

સંત મળ્યા મને સાંન બતાવી , નામઆપ્યા ઓંકારારેણ;
 હરદમ મેંતો હેરી લીધા, બેઠા એકાંતમાં ન્યારારેણ. ૧
 આજસ નીંદ્રા આસન છતી, મન વિષયથી વાળ્યારેણ;
 નાશા અગર પર દ્રષ્ટી ધારી, દરશ્યા નિજ દેદારેણ. ૨
 ત્રિવેણીમાં જ્યોત ઝલકે, બાહેર બીતર અજવાળારેણ;
 રાસમંડળની રચના લાળી, મોહ્યા મનવા મારારેણ. ૩
 સોહં ધુનતી મોરલી વાગે, રોમરોમ રણુંકારારેણ;
 હરતાં ફરતાં સુરતા લાગી, પીયા સંગ હમારારેણ. ૪
 પીયા હમારા પ્રેમકા પ્યાસી. ક્યા જાણે સંસારારેણ;
 પ્રેમ આગળ નેમ નહીં સોમા છુટયા કર્મ પુટારારેણ. ૫

ભજન—રાગ (ગણપતી ધાયા સદાય સુખ પાયા ગુરૂ

મળ્યા ગમ જાળીરે હેણ) એ રાગ.

નમીયા સો નર ભારી, મારા હરીજનો નમીયા સો નર ભારીરે હેણ;
 એવી દશાને જાઉં બલિહારી, મારા હરીજનો નમીયા, ટેક.
 નમીયા સો નર સાહેબને ગમિયા, બેટા શ્રીવનમાળીરે હેણ;
 બીણા થયા તેને જગપતી જોયા, હું પદ દીધું ગાળી. મારા ૧
 વિટંદાવાદ જોના છુટી ગયા, એક અખંડ વરતી ધારીરે હેણ.

આત્મદરશી સમ આતમ દેખે, બેદ બુદ્ધિ દાગી. મારાં ૨
 જીવતાં મુખા તે મુખા કહીએ, અહં મમતા જેણે મારી ર દેછ;
 અપના અનકું દે ઉપદેશા, જગ ઝગડાથી પરવારી. મારાં ૩
 ગુર મળ્યા તે એમ જણાય ને, પસારાય નેણ વાણી મારીર દેછ;
 ચઢી ખુમારી તે ન જિતરે, નીજ નામ લીધા વિચારી માસાં ૪
 હાસ સોમાને ગુર મુક્તાનંદ મળિયા, મારી સખ્દ કટારીર દેછ;
 એ કટારી મારા હસેનમેં લાગી, હો અર્ધ આશંપારી. મારાં ૫

જનન—રાગ (જગમગ જગમગ જ્યોતો જલકે) એ રાગ;
 સતગુર આયા નામ સુનાયા. તો બેદ બરમ કીડાયારેછ;
 નામ સુણુતાં સેજ ધુન લાગી, સોહં સખ્દ રચુદાયારેછ. ૧
 આસોઆસ સમરણ કરતાં, મન પવન પકડાયારેછ;
 ત્રિકુટી મધ્યે તાળી લાગી, તુર નજરે પરતાયારેછ. ૨
 અણી અગરપર ચંદા ઝલકે, ઝગદ દેદાર દેખાયારેછ;
 બ્રહ્મ સાગરમાં અહોતીશ નહાતાં, સ્વાંતિ સીતળ વંસાયારેછ. ૩
 પાંચ દેશપર નિશાન હમારા, નિરાધાર મંડપ ઢાયારેછ;
 વાણી ચાર પાર કીયા વિચારા, સખ્દાતિત બખાયારેછ. ૪
 સખ્દાતિત નિર્ભેં પર જાણ્યા, વાં નહીં દારણ્ય ખાયારેછ;
 હાસ સોમાને ગુર મુક્તાનંદ મળિયા, ગર્હ રજની દીન પાયારેછ. ૫

પદ રાગ કારી (ધીરાના પદને)

રણુછોડછ ગિસન્યારે, દેહરૂપી દેહેરામાં;
 ગુરુએ એળખાવ્યારે. નાચ્યા જ્ઞાન ગોમતીમાં. ૨૬.
 જ્ઞાન ગોમતીનાં મન ધીધું, ત્યારે થયાં ઠાકારનાં દરશન;
 સુરતા તુળસી હરીને ચઢારી, પ્રભુ થયા પરશન;
 તન, મન, મન અરધુરે, સાકર મગસ સાદામાં. રણુછોડછ. ૧

પારણા જળથી ઠાકાર નવરાન્યા, ચિત્તરૂપી કર્યું ચંદન;
 સુકૃત કૃષ્ણને હાર પહેરાવ્યો, રાષ્ટ્રાંસ કર્યો વંદન;
 વદાનાને હૃતો નિરખુંડે, બાહરને બીતરમાં. રણછોડજી. ૨
 આઠે દહાડે શુક્રવારે, વદાલો વશ્યા મારી પાસ;
 હરિ વિના અણ્યું ઠામ નહિ ઠાલો, આત્મ ચૈતન્ય અવિનાશ.
 અંતરની ઉઘડી આંખ્યો રે હરી દીકા પિંડ પ્રહ્લાંડમાં. રણછોડજી. ૩
 માણેકધારીનો જોગજ બાઝ્યો, ગુરૂ કૃપાથી ઠર્યું મન;
 પુનમ કેરો ચંદ્ર ઉગ્યો, ઠાકારને મુગટ ધરાનો દંન.
 મન માંડે મોઢુંરે, જ્ઞાન મુગટ મણીમાં રણછોડજી. ૪
 પુરવનાં સંચિત હોયે ઉજળાં, તેને થાય પ્રભુતાં દરશન;
 સદગુરૂ જ્ઞાની હોય માંથે, પુરૂષાર્થી જો હોય મન.
 ઠાસ સોમો કહેછેરે, આવી જુઓ અનુભવમાં, રણછોડજી. ૫

૫૬ ૨ રાગ ઉપરનો.

પુરણુ નિયમ રાખ્યોરે, સદગુરૂના દરશનનો;
 પુનમ ન જાય બાલીરે, દહ કર્યો નિશ્ચય મનનો. ટેક.
 ગુરૂમતીમાં સ્નાન કાઢું, ટળ્યા ત્રિવિધિ તાપને પાપ;
 દેહ ઇંદ્રિયીપર સમજ્યો, આપે માપ અમાપ.
 પડળ નાખ્યાં કાપીરે, પ્રતાપ જ્ઞાન અંજનનો. પુરણુ. ૧
 હર પુનમે દરશન કરતાં, સદગુરૂ થયા પ્રજ્ઞન;
 સાચું મોતી પાકયું જુદિ છિપમાં, મળ્યાં સાધન સંપન્ન.
 ગુરૂએ મરવસ આપ્યુંરે, ભૂખ્યો ન રહ્યો કસ્યાનો. પુરણુ. ૨
 સદગુરૂ સમાન આ જગમાં, ખીજ સાચા નહિ કો દેવ;
 પ્રત્યક્ષ રૂપ હૃતો પાખ્યો, સર્ગ થઈ મારી સેવ.
 આ ભોક પ્રરલોક સુધર્યોરે, બતાવ્યો મારગ ભક્તિનો. પુરણુ. ૩

સાચું કહેતાં દુનિયાં ન મને, જેતું મન મેલું અહુ હોય;
ખલા આવી કદી તેને સમજવે, સમજે ન કદિએ તોય;
દાસ સોમો કહેછે, હરિ તો મારો સાચાનો.

પુરુષ. ૪

ભજન ૧ રાગ કાશી (ઉપદેશી)

હજી સમજ નાદાન, મુરખતામાં જન્મ શીદ કાઢે;
કુબુદ્ધિ જીવ, પાપ કર્મ તાહારાં આવશે અંતે આડે. ટેક. ૧
ધરખાર ધન જોઈ છડી ગયો, પરમેશ્વરનો પિત્રાઈ થયો;
નિજ કર્તા પ્રમૂને ભુલી ગયો. હજી સમજ. ૨
પણ તાહારું કંઈ કાંઈ નહીં થાયે, અજિમાનમાં તું અકાચે.
માયા મદિરા પીને મકલાયે. હજી સમજ. ૩
અચાનક દેહમાં દુઃખ આવે, તે વેળા તુજથી કાંઈ ન થાવે,
ધણા દીન દુઃખમાં રીખાવે. હજી સમજ. ૪
કર્મ ઓછું તુજથી થતું હોય તો, પ્રભુ મટાડે તો મટે એતો
અજાનિ નથી સમજી લેતો. હજી સમજ. ૫
ગત નથી હરિને વહાલો, કુબુદ્ધિ મંગે તમે ના ચાલો.
સદ્ગુરુ મંતનો માર્ગ જાલો. હજી સમજ. ૬
કુમતિમાં શીદ ભુડે છે, હાથે કરી આંખો મુદે છે.
દાસ સોમો કહે પ્રભુ રહે છે. હજી સમજ. ૭

ભજન ૨. રાગ ઉપરનો.

કુબુદ્ધિ જીવ, દુનીયામાં આવીને તેં શું કીધું.
હરિ ના જણ્યા, જન્મ ધરીને જનતાને દુઃખ દીધું. ટેક. ૧
કુમતિ મંગે નીત જાયે, પાપ કર્મમાં ધન ખરચાયે.
હાથે કરી કર્મ અંધન થાયે. કુબુદ્ધિ જીવ. ૨
વેદશાસ્ત્ર ગુરુ એમ કહે છે, મુરખ શીખ ના માની લે છે.

વર્ણશંકર કાવે તેમ બહે છે.

કુસુમિ છવ. ૩

માતપિનાને મારે પાપિ, મુખથી ગાળો દે મરનદા કાપી;

દુષ્ટ બુદ્ધી રચા દુઃખમાં તાપી.

કુસુમિ છવ. ૪

જમ મારશે થંબે બઝાડી, વહેંચી કરવત મુકી આડી;

તે વખતે રહેશે ઓસો પાડી.

કુસુમિ છવ. ૫

દાર પીનારને બહુજ પીડે, સીસું ગાળીને મુખમાં રેડે.

ગરડ પુરાણમાં એમ વહે.

કુસુમિ છવ. ૬

તું સમજને મન મુખજી, દુરીજ નો મંગ તું દે તજી.

દાસ સોમો કહે લે હરિ ભજી.

કુસુમિ છવ. ૭

ભજન ૩.—રાગ ઉત્તરનો.

પાપ કર્મે કરી, સતસંગત મુરખને ના ગમે.

દુર્મતિ છવ, લાડ ભવૈયા જોવાને નિત્ય ભમે.

ટેક. ૧

હરિ નહિ આવે આ ટાણું, મનુષ્યા દેહ ના મળે ખરચે નાણું;

જુખ્યો હો મુકી ભયું બાણું.

પાપ કર્મે કરી. ૨

હજી માને તો છે ધણું સાર, કેમ યુગી ગયું હૈયું તાહાર

શું ભઈને જશો મુખ કાણું.

પાપ કર્મે કરી. ૩

સાચા ધણીથી કામ કરી આગ્યો, તેનો ગુણ તંતો ના ગાયે;

દુનિયામાં તું થયો ડાહ્યો.

પાપ કર્મે કરી. ૪

ત્યાં ડહાપણ તારું નહીં ચાલે, જમડા કાઢા બાલા પાલે;

મુકયા છે ન્યાયાધીશ હરિ બહાલે.

પાપ કર્મે કરી. ૫

કાંઈ જોપાપાઇનું રાજ નથી, વેદશાસ્ત્ર સંત રચા કથી;

રાઇ રાઇનો જવાળ લેશે મથી.

પાપ કર્મે કરી. ૬

તે વેળા નહીં જવાળ આવે, પ્રભૂની બીજ જો તું ધરાવે;

કહે મો દયાભાવ ઉર ભાવે.

પાપ કર્મે કરી. ૭

ભજન ૪—રાગ ઉપરનો.

શ્રવ અગ્નિ, સાચી શીખામણ કહું તે ઉર ધારે;
 થશે સુખી તમે, સદગુરુ વચનને જો તું પાળે. ટેક. ૧
 તારારાં ભાષણં નથી કોઈ જગમાં, સંગ કરે માયાની ભાલચર્મા;
 બેલી થાય ના કોઈ સંકટમાં. શ્રવ અગ્નિ. ૨
 તારારાં સર્ગા સંબંધી પણ તેવાં, પાકાં સ્વાર્થીયાં જાણી લેવાં.
 સંબંધ રાખે હોય લેવાં દેવાં. શ્રવ અગ્નિ. ૩
 થયો નર્ધન કે પછી પ્રીત છુટી, અંતે પાસે ના આવે દોરી તુટી;
 પાસે ધન હોય તો તને લે છુટી. શ્રવ અગ્નિ. ૪
 સગાની પ્રીત છે સ્વાર્થની, ગુરૂની શીખ નીઃસ્વાર્થની;
 તારારાં અંત સમાના હીતની. શ્રવ અગ્નિ. ૫
 સદગુરુ વિના બેલી કોઈ નથી, વેદશાસ્ત્રમાં મેં જોયું મથી;
 કહે શાસ્ત્રો કટલું કહું કથી. શ્રવ અગ્નિ. ૬

ભજન ૫.—રાગ ઉપરનો.

જન્મતિ શ્રવ, વારંવાર ગુરુ કટલું કહી સમજાવે;
 તારારાં કર્મ નિયમ, તેથી કરીને સમજણ તુજને નાવે. ટેક. ૧
 તારારાં હરિ ભજનમાં ચીત નથી, પ્રભુની સેવામાં કાંઈ પ્રીતિ નથી;
 જ્ઞાન સ્મરણનો નિયમ નથી. જન્મતિ. ૨
 પુન્ય દાન કાંઈ ના તેં કર્યું, તીર્થ યાત્રામાં ના જગલું દીધું;
 પરમાર્થથી મન પાછું લીધું. જન્મતિ. ૩
 નાહવા ધોવાનો નિયમ ના પાળ્યો, ધુપ દીપક ધરમાં ના બાળ્યો;
 પશુની પેરે જન્મ એળે ગાળ્યો. જન્મતિ. ૪
 ધરમાં સુખી કેમ કરી આવે, આચાર પાળે તો ભદ્રમી આવે;
 તારારાં દુઃખ કાંઈ ના જાળવે. જન્મતિ. ૫

આચારવિચારથી સુખી થઇએ, સતસંગતમાં નિત્ય રહીએ;

કુણ્ઠિની સંગે ના જઇએ.

જડમતિ. ૬

સ્વધર્મ અંતે સંગ થાશે, પરલોકમાં સુખ ભોગવાશે;

કહે સોમો આ લોક સુધરી જશે.

જડમતિ. ૭

ભજન ૬—રાગ ઉપરનો.

મન ચેતી લે, મનુષ્યા દેહ તરવાનો આવ્યો આરો;

ગુરુ જ્ઞાન વિચાર, ઘટમાં જો તું બેઠો સરજનહારો.

ટેક. ૧

તું કર્મ કરે તે સૌ પ્રભુ જાણે, પાપ પુન્ય લખે ધર્મને પાને;

હવે ના રહીશ તુંતો અજાણે.

મન. ૨

ધન્ય સમાન દ્રષ્ટીવાળો છે, ઘટઘટની જાણનહારો છે;

ઉત્પતિ પ્રલય કરનારો છે.

મન. ૩

હરિતું સ્મરણ કર્યને જીવ પાપી, તને સુંદર મનુષ્યા દેહ આપી;

મોહ માયા તને કેમ વ્યાપી.

મન. ૪

સતસંગત તે દીધો છોડી, કુમતિ સાથે પ્રીત જોડી;

કુસંગમાં વહેલો જાય દોડી.

મન. ૫

નર દેહ હાથમાં આવ્યો છે, અર્નથમાં તેં ગુમાવ્યો છે;

અંતકાળે બહુ પરતાયો છે.

મન. ૬

અંત સમે માલમ પડશે, જીલ દુંકી થઈ પ્રાણ નીકળશે;

જન્મ બાંધી રૂંધીને લેઈ જશે.

મન. ૭

તે વેળા જોર તાહાઈ નહીં ચાલે, જીવતાં ગમેતેમ તું માહાલે.

તે ત્રાહાડો સોમાને ઉર સાલે.

મન. ૮

ભજન ૭—રાગ ઉપરનો.

પ્રભુ કૃપાનિધી, દયા કરો જગજીવન પ્રાણ આધારા,

હું તો બાળક છું, ના જોશો કાંઈ અપરાધ વહાલામારા. ટેક. ૧

ભાગ ૩ જી.

- અંતકાળે સનમુખ આવી રહેજો, કાંઈ દુઃખ ના પામું એવું કરજો;
ભક્ત વચ્છલ દીનપંથુ' જો. પ્રભુ. ૨
- પ્રભુ શરણાંગતના છો મેલી, કરુણાસાગર દ્યો ખખર વહેલી;
ના દેશો પતીતપાવન મેલી. પ્રભુ. ૩
- અનેક પતીતને તમે તાર્યા, નીજ વૈષ્ણુક ધામ પહોચાડ્યા;
ધણા ભક્ત જનને ઓધાર્યા. પ્રભુ. ૪
- બળવંતા હરિ બહુનામી, સૌના મનના અંતરજામી;
સાચા સગા સદગુરુ સ્વામી. પ્રભુ. ૫
- દુઃખ ભંજન ઈશ્વર સુખ સાતા, પરમેશ્વર વિભુ નીજ બ્રાતા;
પરિશ્રદ્ધ નારાયણ જીવનદાતા. પ્રભુ. ૬
- સૌભાની અરજ સુણી લેજો, અંતકાળે હરિ સમરણ રહેજો;
ચતુર્ભુજ ધારી દરશન દેજો. પ્રભુ. ૭

પદ ૧—રાગ સામેરી.

- બીડે વેહેલા આવોરે, વાહારે મારી વીઠલારે,
નહિ આવો તો જાશે તમારી લાજ;
જગતમાં જાહેરરે કીધો મને શામળારે,
હું તો વાલા તલસું તમારે કાજ. બીડે. ૧
- વિશ્વાસુના સામુંરે જુઓ મારા વાલમારે,
બીડ ભંજન કલાવો છો મારા નાથ;
કૃપાનીધિ કેશવરે વિશ્વંભર વિશ્વનારે,
ભરેસો રાખી ઝાલ્યો તમારો હાથ. બીડે. ૨
- પતિવ્રતાનીરે પત રાખો શ્રી હરીરે,
અવગુણ સામું ન જોશો ગરીબનીવાજ;
તમે વિના કાણ આગળ કરીએ વાતો દુઃખનીરે,

ભીડે વેહેલા ધાઓને મનસજ.

ભીડે. ૩

દુરિજનીઆ નિંદેરે, વાતો દરશે વાટમારે,

મેઢો મહિમા કહેવાય તમારો સ્થાન;

બનેક બકતોનારે કામ પ્રભુ તેં કર્યારે,

જ્યોઈ ધોજો કાચ્યો મારો તું રામ.

ભીડે. ૪

હાસ સોભાનીરે અરજ સુણો શ્રી પ્રભુરે,

અવસરિયે આવી સુધારોને કાજ;

બાનાનું બિરહરે સંભારોને બુધરારે,

જોડીઆને સૌંદ હજાવો મહારાજ.

ભીડ. ૫

પદ ૧—રાગવેળાવર.

મળ્યો મનુષ્યનો દેહ તને પ્રાણી,

શ્રી હરિ તણી બકિત તેં ન જાની.

મળ્યો. ૧

ધર બાર નારી સૂત વીત જોઇ,

મિથ્યા માનમાં મતી તારી મેહી.

મળ્યો. ૨

બાળપણમાં સમજ્યો ના તું કંઈ,

કામાતુરમાં જોખન અવસ્થા જોઇ.

મળ્યો. ૩

જુદપણમાં તુજા વધી બારી,

શિયળ ઘડિયો થઇ, દેહ થયું જારી.

મળ્યો. ૪

તો એ હરી ભજન કાંઈ એ ન કીધું,

અમૃત ઢાળીને વિષ હળાહળ પીધું.

મળ્યો. ૫

જમ લેતા આવ્યા અંતે ગયો મુંઝઇ,

નારી પ્યારી તારી અજગી તો થાઇ.

મળ્યો. ૬

સગાં સંબંધી મળીને ભુડી બીધા;

આજ્યો નહોતો હરિ રામને કુંડી હીધા.

મળ્યો. ૭

ખાર દિવસ રાધ નારી ખુલે રહેતે;
 કરિ ધણી બીજે તુંને વિસારી દેશે. મળ્યો. ૮
 હજી ચેતી ભે તો છે ધણું એ સાઈ;
 દાસ સોમો કહે માન્ય કહ્યું માઈ. મળ્યો. ૯

૫૬ રાગ લાવણી ચાલ લગંદી.

હરી ભજન કરી ભે, ભાવ ધરીને અભાગી;
 તારો અવસર એજો ભય, જોને તું ભગી. ૧
 નવ માસ ઉદરમાં, જઠરામિમાં તું તાપ્યો;
 જમરાજને તેં, કોલ કરાર કરી આપ્યો. ૨
 ત્યારે દિનકાળે, કૃપા તુજ પર કીધી;
 માતાના રતનમાં, કુધની ધારા દીધી. ૩
 તે ઉપકાર કેમ, બૂધ્યો જીવ પાપી;
 ધન ધામ સુત દાસ, જોઇ મમ્મા બ્યાપી. ૪
 મોહ માયાના મહમાં, ભૂલી ગયા શ્રી પ્રભુને,
 અંતકાળે શો જવાળ, દર્શ જમ દુતને. ૫
 પ્રવર્તી પુરમાં, વલો જીવ અણાની;
 ખડી બેસીને ન સમયા, સારંગપાણી. ૬
 જેવો આબ્યો તેવો ગયો, ચોરાશીની ખાણે;
 દાસ સોમો કહે, સત્ય વચન જો માને. ૭

૫૬ રાગ ઉપરનો.

આબ્યો મનુષ્ય દેહ, હવે કર હરિ સાથે દેત,
 વારે વારે કેટલો ઠપકા, હજીએ અચેત. ૧
 મોહ મયાણી જાળમાં, બૂધ્યો તાઈ સ્વરૂપ;
 કરમાં દીવો ભેઈ. પડે કીડ ભવરૂપ. ૨

કામ ક્રોધ મદલોભ ધણો, તને વ્યાખ્યો;	
વિષય ભોગ ભોગવી, કદાપી તું ન ધાખ્યો.	૩
અનેક જન્મ એમ ગયા, જીવ અજ્ઞાની;	
નર પશુ પક્ષી થઈ, ફર્યો ચાર ખાણી.	૪
રાગ રંક લીખારી થયો અહુ ફેરા;	
નારી નપુશકના વેશ લીધા ધણેરા.	૫
થયો ભેંસ પાડો, ગંધવ ગુણ ઉપાડે;	
ઉંટ ગેવ્ર થઈને શકટનો ભાર લાધે.	૬
ધણા અવતાર લઈ ફર્યો જીવ અવનીમાં;	
મંત વચન ન માનેતો, વાંચી જો શાસ્તરમાં.	૭
તેં સતસંગ હરિ ભજનમાં, ભાવ ન કીધો;	
દેવતાને દુર્લભ નરદેહ ગુમાવી દીધો.	૮
દાસ સોમા તણી શીખ લેતું માની;	
હવે ભાવ ધરીને, ભજને સારંગપાણી.	૯

પદ-રાગ લાવણી.

હરિ હરિ સ્મરણુ નિત્ય કરે. તારું જન્મ મરણુ દુઃખ ટળે. ટેક.	
તારી ચિંતા શ્રીરામને, તું ઉદ્ધવેગ જ્ઞાને ધરે;	
નિર્ભય થઈને ગા ગોવિંદગુણુ, નિરધનીયો શીદ ફરે. હરિ હરિ. ૧	
તું આળ્યો છે પ્રભુને ભજના, કાયર પાણું શીદ કરે;	
પરમારથનું કામ કરીલે, જો દયા ઉરમાં ધરે. હરિ હરિ. ૨	
પરોપકાર એ પાકું રતન છે, ધરમ સાચો તે તરે;	
કહે સોમા નિત્ય ધર્મ કરતાં, સત્યના મારગે વરે. હરિ હરિ. ૩	
પદ-રાગ ઉપરનો.	

નિત્ય હરિ ભજનમાં રહે, જીમે રામ રામ કહે; ટેક.

મનુષ્યનો તુને દેહ મળ્યો છે, કાંઈ ધરમ કરીલે;

દુનિયાં ફરી મોજ મજમાં, ઉમર ગુમાવી ન દે. નિત્ય૦૧
 સાધુ સંતની સેવા કરવી, હરીનું જાનું લે;
 અભિમાનનો ત્યાગ કરીને, ભૂખ્યાને ભોજન દે. નિત્ય૦૨
 શિવ સંતોષ ક્ષમા રાખજે, આધિનતામાં રહે;
 ભવ તરવાનો એજ ઉપાય છે, સ્વર્ગનું સુખ લે. નિત્ય૦૩
 બાવથી પ્રભુનું સ્મરણ કરવું, પરપંચ મુકીદે;
 કહે સોમો સત્ય માની લેજો, વેદ શાસ્ત્ર એમ કહે. નિત્ય૦૪

પદ—રાગ (જગમાં ધુરાર્ધ ન લેતા.)

ચેત ચેતરે ચેતીને મનવા ચાલો.
 તમો સત્યનો મારગ ઝાલોરે. ચેત ચેતરે૦૧
 પરપંચ પાપડ દે મુકી, વિષય સુખને દે થુંકી;
 રિઝવો નંદનો ઢાલોરે. ચેત ચેતરે૦૨
 પરધન પરદારા ત્યાગો, નિત્ય સત્યસંગતમાં જગો;
 બજનાનંદમાં મહાલોરે. ચેત ચેતરે૦૩
 તજ માન બહાઈને મમતા, રાખ શિવ સંતોષને સમતા;
 તેથી રાજ છે મારો વાલોરે, ચેત ચેતરે૦૪
 કહે સોમો જે બક્ષિ કરશે, ભવસાગરમાં તે તરશે.
 જે સમજે મનવો ઝાલોરે. ચેત ચેતરે૦૫

પદ ૨—રાગ ઉપરનો.

જગ જગરે જગી મુસાફર જોને;
 તારી ઉંઘ આળસને ખોનેરે. જગ જગરે. ૧
 ઢોઈ નથી અહીંયાં તારૂં, શીદ કરેછે મારૂં મારૂં;
 મુકીદેને આ તનનો રાગ રાગરે, જગી. ૨
 સંગના સાથી ગયા, તારા આપ દાદા ન

માયા બંધનથી છાગ જાગ્યરે. જગી. ૨
 મોહ બંધનનું દુઃખ ભરી, તેમાં મોહીમય મતી તરી;
 તને કરશે વિષય નામ નાગરે. જગી. ૪
 મોહ નિંદ્રામાં શું ધોરે છે, કામ ક્રોધ ધન મેરે છે;
 હજુ રામ ભજનમાં લાગ લાગ રે. જગી. ૫
 દાસ સોમો કહે છે સાચું, જમ લઈ જશે મરડી પ્રયું;
 પ્રભુની ભક્તિ મગ માગરે. જગી. ૬

પદ ૩—રાગ ઉપરના.

રામ રામરે રામગોવિંદને સમરો;
 તારો મટી જાય દેતનો કમગરે. રામ રામરે. ૧
 તારી માત પિતા મુત વામ, તે સ્વાસ્થીયા છે તમામ;
 અંતે નહિ આવે તારે કામ કામરે. રામગોવિંદને. ૨
 ખેલી વાડી ધોડીને મુલામ, માહી તકાવાને ધન ધામ;
 સાથે નહિ આવે કુટી બદામ બદામરે રામગોવિંદને. ૩
 જતીત પાવન હરિનું નામ, આરત દુઃખ હરે બનસ્યામ;
 તેને સમરો આઠો જામ જામરે, રામગોવિંદને. ૪
 સખી હેમા મધે હામ, કહે સોમો ઠરીને હામ;
 અંતે પામીશ વૈકુંઠ ધામ ધામરે, રામગોવિંદને. ૫

પદ ૪—રાગ ઉપરના.

હેત હેતરે હરિ સાથે હેત કર બાવે; (૨)
 ફરી ફરી આ અવસર ન આવેરે હેતહેતરે. ૧
 નવ મસ ઉઠરમાં મુલો, તે દહાડા હવે કેમ બૂલો;
 તારું રક્ષણ કીધું આવેરે. હેત હેતરે. ૨
 કામ કરાર જામને કીધા, તારા જામિન પ્રભુએ લીધા;

- ભારે પ્રસવ મહાર ધાવેરે, હેત હેતરે. ૩
- મહાર પડયો ગર્ભ દારા, માતા સ્તનમાં છુટી દૂધ ધારા;
તે ઉપકાર ભુધી શું જાણેરે. હેત હેતરે. ૪
- માગપંથામાં શુદ્ધિ ન આવી, નારી ત્રેણે જુવાની કુમાવી;
ધેડપણમાં રાગ સતાવેરે, હેત હેતરે. ૫
- કાંઈ પ્રભુ બજનના કીધું, કાથે કામ બગાડી દીધું;
નિંદા કરતાં નવસંધ નાવેરે, હેત હેતરે. ૬
- ચેત ચેતરે જીવ અભાગી, માંથે નોખત મોતની વાગી;
પળમાં પંડ પડી જાવેરે. હેત હેતરે. ૭
- સત સંગતમાં જ બગી, કુશુદ્ધિને શુદ્ધ લે કરી;
નિત્ય ગોવિંદના ગુણ ગાવેરે, હેત હેતરે. ૮
- કહે સોમદેવ બવસિંધુ તરવા, માંથે સતગુરૂ માની કરવા;
બેશી જા હરિનામ નાવેરે, હેત હેતરે. ૯

૫૬—રાગ ગરબી

- સખી આજ નિરંજન એક, મારા સ્વામીરે;
એતો જગતતણા પ્રતિપાળ, છે બહુ નામીરે. ૧
- સખી મળ્યા સતગુરૂ દેવ, કારજ સીધોરે;
મારા કલ્યાણ કરતા એક, મેળાપ કરી દીધોરે. ૨
- સખી અખંડ હરિવરનો, ચુડા પેહેયોરે;
સાચા સદગુરૂ સંતહલાલ, કીધી મેહેયોરે. ૩
- સખી સોહં શબ્દ લેછ સુરતા ચાલીરે;
અહરંધ્રની માંહે, જાંધને મહાલીરે. ૪
- સખી જમમગ જમમગ, હોમ જ્યોતી દરસેરે;
ત્યાં જામૃત બર્ષો અપાર, ગુરૂ વરસેરે. ૫

સખી નિર્ગુણ મારો નાથ, અણુનયોર;

એતો અરૂપ છે અભેદ, વેદે ગાયોર.

એતો કહેવા સરીખો નહાય, જોવા કોવોર;

તેને મળે કાંઈ પ્રેમીજન, પામે મેતોર.

સખી એકવીસ હજાર છસે, દમને સાધેર;

ધીરજ ધારી ધરે ધ્યાન, સુરતા સાંધેર.

સખી ઓઢાં સોઢાંનો તાર, ગાગી ચાલેર;

અખંડ અજંખાખપ, હસો મહાજર.

સખી સદ્ગુરુ ગુફતાનંદે, મુરગી આલીર;

દાસ સોમાની સુરતા, હરિસંગ મહાલીર.

પદ. રાગ—ચાબખાનો.

દુનીયા વહમમાં દુઃખી થઈ, તેને મળ્યા ધુતારા ભાઈ;

વાત્રીનો ભવશાસ રાખે, હરિનો ભરશે નહી;

નવમાસ ગર્ભમાં રક્ષણ કીધું, તેને બેડો વીસારીઈ.

દુનીયા. ૧

પાંચ ભુતનો વળગ્યા તને, તેની તો ખજાર નહી;

એક ભુત કઢાવા જાય ભુતા ઘેર, ધુણી ધુણી ડોક થકાઈ.

દુનીયા. ૨

સાચો સનગુરુ ભુલે મળેતો, પાંચ ભુત છોડાવે ભાઈ,

અનાદીકાળનું દુઃખ મટાડે, વહેમ કાઢે તને ઓગળાઈ.

દુનીયા ૩

કહે સોમો ભ્રમણામાં, અજ્ઞાનિ મરે કુટાઈ;

ગુરુ જ્ઞાન વિન વહેમ ન જાય, મહારે આનંદ વરતાઈ.

દુનીયા. ૪

પદ ૨—રાગ ઉવરનો.

પુન્યમાં પૈશો ના ખરયાશે, તેનું ધન ભુત જતી લઈ જશે.

દોરા ધાગામાં દમડા વાપરે, દાખલાં ધરમાં વસાશે;

મંત્ર જંત્રમાં દુનીયા ભરમાણી, ધુતારા ધુતિ ખાશે.

પુન્યમાં. ૧

મે પૈશાની ગુર સેવા બતાવે, તેનાથી તે ના થાશે;
 પરમાર્થથી પાછો ભાગે, સ્વાર્થમાં જન્ય થાશે. પુન્યમાં. ૨
 પાપીનું ધન એજે જન્ય, અધર્મમાં વપનાશે;
 કહાં કમાયોને પુન્ય શું કાધું, સરવાળો ન કઢાશે. પુન્યમાં. ૩
 અંતનું ભાતું કાંઈ ના બાંધ્યું, અકર્મ જોયાં ખાશે;
 કહે સોમો ધુણી ધુણીને, ભુવાનાં ઘર ભરાશે. પુન્યમાં. ૪

પદ રાગ. ભજન.

આજ આનંદ ઉર વાધ્યો, સમજો ગુરની સાંતળ,
 મને સંત મળ્યા સોહામણા, દીધાં અભય દાનળ. આજ. ૧
 આતમ જન્યા મહાતમ ભાગ્યા, કીધાં પ્રેમ પલાણળ;
 જ્ઞાન ઘોડા ધુમન ભાગ્યા, સુરત ચઢી અસમાનળ. આજ. ૨
 વિના વાદળ વિજ ચમકે, ગડગડે નીશાનળ;
 શબ્દ ભુંદ વરસે અખંડ ધારા, પ્રીતે પીધાં પય પાનળ. આ. ૩
 કોટનકોટી રવિ શશીની શોભા, જ્ઞતાં જન્યો ગુણતાનળ;
 બિના દિપક જ્યોત ઝળકે, ત્યાં લાગ્યું માઈ ધ્યાનળ. આ. ૪
 કહે સોમો ગુર મુક્તાનંદ, મળ્યા તે પરમાણળ;
 અરસપરસ દેદાર દરસ્યા, મટી ખેચ્યા તાણળ. આજ. ૫

પદ-૨ ભજન-રાગ સામેરી.

હરી હરી મરતારે, હરિમાં સમાધ રહ્યા રે,
 જ્ઞેતાં ન જડે ન મને રૂપ;
 વિચારીને જ્ઞેતાંરે, સત ગુરજાનમારે;
 પોને છે અન્તિ ભાતી પ્રય રૂપ. હરી હરી. ૧
 આનંદતી ઝાલ્યો રે ઉડે છે અનંત ગણીરે,
 કહેતાં તો મુખથી તવ કહેવાય;

મુઝે સાકર ખાધીરે સ્વાદ કાને કહેરે,

હારે એતો સમજ સમજ મુસકાય.

હરી હરી. ૨

દુથ્ય ફરિ પુતળીરે ઉદ્ધમાં જાઈ મગીરે;

થામ ભેતા ધઈ મઈ રૂપ સ્વરૂપ;

ખોળીતા ખોવાણીરે તદરૂપ ધઈ રહિરે,

નીજ આત્મ છે અદ્વૈત અરૂપ.

હરી હરી. ૩

નિદુ વેદુ કાનેરે, કતા હવે ગીતા ગમયેરે,

આપે હરી વિલસ્યા પોતાનીરે મોજ;

એકથી અનેકરે રમવા બાજી રમીરે;

ધરીયા છે વિધવિધનારે સોજ.

હરી હરી. ૪

ખીજ માંહી વટરે વટમાંહી ખીજ રહેરે,

થડ થકી ડાળા ફળ પુલ થાય;

વેદ એમ વદેરે, સ્મૃતિ સાખ દેરે

સોમા સ્મરિતા બ્રહ્મ સાગરમાં સમાય.

હરી હરી. ૫

થક-૧-હોારો-(ભક્તારે દેખો નાથને ધુમ મચાઈ) એ રાગ.

જાખીરે દેખો શ્રીકૃષ્ણ ખેલત હોરી,

૨૪૦

માથે ગુગદ જરકસી જમો, બાલમે લીલક કયોરી.

હરી. (૨)

કાને કુંડલ કર કડા સાંકળા, કંઠમાં હાર ધયોરી;

સંગ હે રાધિકા ગોરી.

દેખો શ્રી કૃષ્ણ. ૧

મુખ મોરલી મધુરી સોહે, બાજ રહી હે ઘેરી.

હરી. (૨)

વજ્રવાણીકા મન હરી લીના, ઘેલી કાધી ગોખી નારી;

મોરલીમાં મોહ ભયોરી.

:દેખો શ્રી કૃષ્ણ. ૨

ધરમ રક્ષણ કારણ હરીએ, નંદ પર જન્મ ધયોરી.

હરી. (૨)

નિર્ગુણ શીરગુણ શ્રીકૃષ્ણ કહાવે, અસુરમ નાશ કયોરી;

દેવાદિકો સુખ દિયોરી.

દેખો શ્રી કૃષ્ણ ૩

મથુરામાં જઈ મામા કંસને, હાથે હરિયે લખ્યોરી. હરી ૦ (૨)

પયપાન કરતાં પુતના મારી, કુચગ્રહો રૂપ દિયોરી;

એસો પ્રભુ અગ્નિ પ્રાપ્યોરી. દેખો શ્રી કૃષ્ણ ૪

ગોકુળમાં રહી ઘેનો ચારી, ગોપીની મદુદી દારી. હરી ૦ (૨)

આદીર બરતી હાશજ પીધી; મહીં માંખણ પાયાં ચોરી,

ગોવંધન કર્યે ખર્ચોરી. દેખો શ્રી કૃષ્ણ ૫

દાસ સોમો ગુણ ગાવા રાજી, આશા પુરણ કરોરી, હરી ૦ (૨)

અંતરજની અંતરની જાગો, લાજ રાખ્ય પ્રભુ મોરી;

મેંતો પડ્યો શરણે તોરી. દેખો શ્રી કૃષ્ણ ૬

પદ ૨.—દોરી. (બ્રહ્મ લહે બિન જનમ ગમાયો.) એ રાગ.

બસારે ગુરુગમ જ્ઞાનસે ખેલું મેં દોરી.

૨૧૦

ઓહંસોહંકી બરી પીચકારી, રંગ ગુરુ ગમ ઘોરી; હરીદરી. લાન્ના(૨)

સ્વાસોસ્વાસ દાગમેં ખેલું, તરવેણીમાં તાલ મન્યોરી;

બાજ રહી મોરવા મધુરી, ગુરુગમ જ્ઞાનસે. ૧

અનહદ વાજાં વાજે ગગનમાં, નોખત વાજે ઘેરી. હરી ૦ (૨)

ગોપિકા સરવે આનંદ પામે, લાન દેહકા બુલોરી;

દેવાદીક ધીર લયોરી. ગુરુગમ જ્ઞાનસે ૦ (૨)

જ્ઞાન ગુલાલ ઉડતે લાગ્યા, અગ્નિ સંતોર લયોરી. હરી ૦ (૨)

પ્રેમ દેખડાસે રામ, સંજોગ મનકા રમ મડકોરી;

તનમનકા મોહ મેંતો. ગુરુગમ જ્ઞાનસે ૩

આહો જનમ રાય, રંગ જ્ઞાન. સુરસાગર પુરવ મેરી. હરી ૦ (૨)

અજર કલકા પીધા પ્યાલા. વિષવા વિષકું દોરી;

નીનનંદ ઉર લયોરી. ગુરુગમ જ્ઞાનસે ૪

ગુરુચરનમે' વિશ્વાસ ધારી, કાયામે' જોજ કરોરી; હરી૦ (૨)

મન મંદિરિયામે' દેખો તપાસી, હરિહે હાજર હજુરી;

સોખા ક્યું બાહેર બઝકારી.

ગુરુગમ જ્ઞાનસે૦ ૫

પદ ૧—રાગ-સંતોરે સોહંપદ તે સાચુ.

સંતોરે ખાલો પ્રેમનો મેં પીધો,

લેહે લગન ત્યારે ઉપની, લ્હાવો ગુરુ સાથે લીધો. સંતોરે૦ ૧૬૦

બાધરે ગંગા જીમનાં ને સરસ્વતી, કાયા ઘટમાં રહે છે;

જ્ઞાન ગોમતી ઘાટમાં, સંત જન સ્નાન કરે છે.

સંતોરે૦ ૧

મન તો રે નિરમળ થયું નુર નજરોમાં આવે;

ખીજ સાધન તે થું કરે, તાજા હરીસાથે લાવે.

સંતોરે૦ ૨

હરીજન હોય તે તો એમ ખેલે, દુરિજન દુર ધાવે;

સદગુરુને સેવ્યા વિના, હરી નેરા ન દરસાવે.

સંતોરે૦ ૩

સુરતા હોય હરી મગવા તણી, તો સતસંગમાં ધાવો,

વેગે મનુષ્યા જન્મ વહી જશે, પાછા થશે પસ્તાવો.

સંતોરે૦ ૪

જગકર્તા ઈશ્વરતણું, નથી કાંઈ અજાણ્યું;

મિશ્રીત કર્મનું ફળ આપશે, સુખ સ્વર્ગજતણું.

સંતોરે૦ ૫

પુન્યનો ભોગવટો જ્યારે પુરો થશે, પાછા ફરવું પડશે;

મૃત્યુ લોકમાં રહેશે બટકતા, ચોરાશીનું લગકું ચઢશે.

સંતોરે૦ ૬

બાધરે ગીતામાં શ્રી કૃષ્ણે કહ્યું, તે વચનને પરમાણો;

મનના પ્રપંચ મુકી દેઈ, સત્ય વસ્તુને જાણો.

સંતોરે૦ ૭

લાલચ મુકી હરીને લજે, કાયા કલેશ ન વાધે;

મુક્તાનંદ ચરણે સોખો ભણે, મોક્ષ પદ લાધે.

સંતોરે૦ ૮

પદ ૨—રાગ બિહાગ.

નાથ ફેરી સુરદાસકો કર સદાયો, તુમ અંતરજામી કહાયો નાથ ફેરો. ૧૬૦

નિજ ભક્તને કારણુ વિષુ ઝડપદ ઉઠકે ધાયો;

કુપમે' ગીરત ઉગારી લીનો, લાડી પકડે હઠાયો. નાથ ૦ ૧

રકઝક બહોતેરી કીના, ના ના મુખસે. કહાયો; નાથ ૦ ૨

ચરિત બરે હો પ્રભુ મેરે, તુંહી મેરે મન બાયો. નાથ ૦ ૨

અખ કહાં જાઓ મેરા પ્યારા, હુંડત હુંડત હાથ આયો; નાથ ૦ ૩

છાંડુ નાંહી પ્રાણુ જાવે તખ, હરી હરસ દિખાયો. નાથ ૦ ૩

સાથ લે ગયે નીજ ધામ પદ, રચનેકા અરંભ કરાયો; નાથ ૦ ૪

રચતે રચતે શરીર છુટયો, પીછે સુરશ્યામ કહાયો નાથ ૦ ૪

પહેલાં જિગડયા સોહિ સુધયાં, હરિમંગ ચિત જોડાયો; નાથ ૦ ૫

કહે સોમો પ્રભુ તુમહારે ચરણકા, મોહે ભરાસો આયો. નાથ ૦ ૫

પદ—રાગ ખિહાગ.

નાથ તેરી માયા કે વશ પ્રાણી, માયા દેખી જગ ભરમાણી. નાથ ૦ ૧

ધન પુત્ર દારા કે કારણ, સાધે ભૈરવને ભવાની; નાથ ૦ ૧

જન્મ મંત્ર તંત્ર કરાવે, ત્રિવિધિ તાપે તપાણી. નાથ ૦ ૧

બાધા આખડી ધણેરી રાખે, દેવને દેવાળિયા માની; નાથ ૦ ૨

કામના પુરયા પછી કથા કરાવે પોતાને શાહુકારી જાણી. નાથ ૦ ૨

દેવને છેતરવા બેઠો, મેવા ખતાવી કલ્હી લે તાણી; નાથ ૦ ૩

દેવ કાંઈના છેતરયામાં નાવે, સમજ્યો ન મૂઢ અજ્ઞાની. નાથ ૦ ૩

માયા મિલે તો ધર્મ દે ત્યાગી, ભક્તિ જાંચે બાંધે તાણી; નાથ ૦ ૪

નીજ સ્વાર્થ માટે હિંસા કરાવે, દયા ઉરમાં ન આણી નાથ ૦ ૪

એમ કરતાં જો બાળક ન થાય, પછી વહેમમાં વેચાણી; નાથ ૦ ૫

જૂત દહાવા જાય ભુવા ઘેર, ઘુણી ઘુણી ડાક યકણી. નાથ ૦ ૫

ક્યાંથી જૂત પેહું ક્યાં થઇને ગયું. તેની ખબર ના જાણી; નાથ ૦ ૬

ગાંઠનું નાણું ગુમાવી બેઠો, નર નારીનું કહેવું માની. નાથ ૦ ૬

તોજો કાંઈ કાર્ય સરયું નહિ, ત્યારે પાછળથી પરતાણી; નાથ ૦ ૬

હવે તો કામ કાણેજ કરશે, એમ ઉઝર આપી ગમાણી. નાથ૦ ૭
 નાથનું નીરમેલું શકશે નહીં સમજ, આપ મન આગળ તાણું;
 વિશ્વાસ વિના અથગઈ મરે, અધી દુનીયાં અગાણી. નાથ૦ ૮
 માત ઉદરમાં રક્ષણ કીધું, કાગઈ ગર્ભવાસ ખાણી;
 કહે સોમો પ્રભુને વિચારી; અવરસે જઈ પાણી. નાથ૦ ૯

લજન ૧ — (ગુર પાંચ તત્વ મિલકેછ,) એ રાગ.

ગુર તન તંબુરા મન મંજરે, તારમાં તાર મિલાયા રે. ગૃ૦ ૧
 ગાળ પીધા ગુર ગમકા, આપમાં આપ દરસાયારે. ગુર૦ ૨
 અગમ નીગમ સુજવા લાગ્યા, ભેદ ભરમ ઉડાયારે;
 ઓહંસોહં દો એકતા મિલકે, પ્રેમ લજન ધુન લાયા. ગુર૦ ૩
 સત્ય શબ્દ પ્રમાણા લેકે, હજુરી પટા લખાયારે;
 ખરાની સમશેર કરમાં ઝાઝા, સુરતી સાંખ ગવાયા. ગુર૦ ૪
 ખાવન અક્ષર બહાર ખોલે, રૂપરંગ નહિ કાયાર;
 નવ ત્રીન પાંચ પચીસ પર, આત્મ અમર રખાયા. ગુર૦ ૫
 તન મનકા નેહ છુટ્યા, જગકા જાન બુલાયારે;
 જ્યાં હેખુ વાં સાહેબ દરસે, દરિયા લંહર સમાયા. ગુર૦ ૬
 ગુર શિષ્યકી ગમ નાંદે મોએ, બ્યાતા બ્યાન બિસરાયારે;
 શબ્દ ઉચારે નહિ વેદ વિચારે, સો અનુભવ ઉર આયા. ગુર૦ ૭
 સખ કહ્યું કરતા તોએ અ કરતા, જલકમળ ન પરનાયારે;
 સોમો કહે ગુર પુરા મળિયા, ભેદ ખોલ બતાયારે. ગુર૦ ૮

લજન ૨ — (તને લેને લહાય જીવને જેતાં નહીં જડે) એ રાગ.

જે અંતરમાં આત્મરામ, બહાર ભીતર સમજે;
 બાહર ભીતર, સખજે, બુલ્યા લમતા ફરે. અંતરમાં૦ ૧
 શરણ શરણે ગયા વિના, જે હાથે સાધન ફરે;

અત્રાની આફળે ધણું, સદનામાં નેતા કરે.	અંતરમાં ૨
આપની ઉરમી ગળે નહી, ને પરને બોધ કરે;	
પ્રભુને પરોક્ષ જાણી, નિરથોમાં અથડાઈ મરે.	અંતરમાં ૩
વિના વૈરાગે ચાણી કથે, આપોયું ન ગળે;	
અધુરીઆ આથડે ધણું, અતિ આશ વિપયની કરે.	અંતરમાં ૪
જ્ઞાન વિના શબ્દ ગુણ ગાયે, ગુરૂની ગમ ન મળે;	
તાર બળની લોક રીઝવે, તેમાં કારજ શું સરે.	અંતરમાં ૫
પુરણ ભાગ્યે સદગુરૂ બેઠે, તેનું ભાગ્યજ લળે;	
સોહં શબ્દને ગ્રહણ કરી લે, તો પાસમાં પ્રભુ મળે.	અંતરમાં ૬
ગુરૂ મુક્તાનંદ પ્રતાપે, દાસ સોમો એમ ઉર ધરે;	
સદગુરૂ સાને જે જન વર્યા, તે સત્ય સ્વરૂપે લળે.	અંતરમાં ૭

પદ ૨.—રાગ ઉપરનો.

મને સદગુરૂ કેરી સાનમાં તો, સોહં છુટી જડી;	
સોહં છુટી જડી મારી સુરતા હરિસંગ વરી.	મને સદગુરૂ ૧
સોહં છુટી ચૌદ ભુવન, પૈકુંકમાં પ્રસરી.	
અણુંકામ દાલો ન દિસે, જ્યાં નેકે ત્યાં હરી હરી.	મને ૨
દેવ દાનવને નાગ મુનીમાં, સોહંપરામ રજ્યા રમી;	
વેદ ધૃતિ શાખ વદે, બોલે તે બીજો નાંદે હરી.	મને ૩
કૈત ભાવના છુટી હમારી એક અદૈતની પારખ કરી,	
તન મનની તૃણા ત્યાગી, મોહ મમતા થઈ પરી.	મને ૪
તોડી પાડ્યો કાટ કુશુદ્ધિ, કર્મ લર્મ ગયા બે ટળી;	
શબ્દસે સુરતા જાગી, અત્માનંદમાં લળી.	મને ૫
દોહ કરજોડી દાસ સોમો કહે છે કરગરી;	
સદગુરૂ મુક્તાનંદ મળ્યા, તો આથ મુક્તિ મળ્યા.	મને ૬

પદ ૩ જી—રાગ ઉપરનો.

સમર સમર હરિ નામ, અવસર આવો નહિ મળે;	
આવો નહિ મળે, ફેરા લક્ષ ચોરાશી ટળે.	સમર૦ ૧
અવર ઉપાસના કર્યાંથી, કાંઈ કારણ નહિ સરે;	
આકાંક્ષાના વૃક્ષથી, અંજ ફળ ના ઉતરે.	સમર૦ ૨
કલ્પ વૃક્ષ છોડી જઈ, ખેડો બાવળીયા તળે;	
ઉપર ફેરા જળથી કાંઈ, પ્યાસ પુરી ના ધરે.	સમર૦ ૩
નીજ કરતા પ્રભુ વિસારી, દેવીદેવતાનું સમરણ કરે;	
ઠાણુ આવી છોડાવે, અંતે જમના હાથે ચડે.	સમર૦ ૪
જ્ઞાન હથેલાને ગમ ન પડી, માયા અંધારી વડે;	
તુચ્છ સુખને સત્ય માની, હાથે ફસો બાદપો ગળે.	સમર૦ ૫
કાષ્ટ નાવમાં ખેડા વિના, ખેડો તરવા પથ્થરવડે;	
પાર તો પહોંચે નહીં, કીનારે જુડી મરે.	સમર૦ ૬
ચેતન પુરૂષને સેવે તો, ભવસાગર સેહેજ તરે;	
સૌભદ્રા સદયુર પ્રનાયે, પાછો ફેર ના ફરે.	સમર૦ ૭

પદ ૪ થી—રાગ ઉપરનો.

હરીનું લેતાં નામ, જીવડા આળસ તું કેમ કરે;	
આળસ તું કેમ કરે, શીરપર કાળનું ચક્ર ફરે.	હરીનું. ૧
જેમ તેતરને પકડવા બાજ, ફેરી કર્યાં કરે;	
નાસતાં કુદતાં મંજારી, મુપાના પ્રાણજ હરે.	હરીનું. ૨
પાણીનો પરપોટો કાપા, પળમાં તે તો પડે;	
માફ માફ કરી, મિથ્યા, અભિમાનમાં મરે.	હરીનું. ૩
તાફ તેમાં કાંઈ નથી, તું જોને વિચારી ખરે;	
જ્ઞામથી સૌ હરીતણી, તેમાં ધણીઆપું શીદ ધરે.	હરીનું. ૪

ભાગ ૩ જો.

તાઈ ધાર્યું થાયો નહી, અણુધાયું આગળ પડે;
ધણનો ધાયો મનસુખો હર પ્રજાથી ન ફરે.

હરીનું ૫

હું માઈ હરીને અરપી, જો જ્ઞાન નિરંતર ધરે;
સોમદાસ—સદગુર પ્રતાપે, ભવસાગર સેજે તરે.

હરીનું ૬

ભજન—મહીના—આત્મ જ્ઞાનના-

(સુખી પડવે તે પંથે સીધાબ્યારે.) એ રાગ.

કારતક માસે કઠણ મારગ કાપ્યોરે, સત્ય શબ્દ ગુરુજીએ આપ્યોરે;
તે રસ રામ રામમાં વાળ્યો, હરીરસ પ્રેમથી મેં તો પીધો રે.

મામલર માસે મરજવા થઈનેરે, સતગુરના શરણમાં રહીને રે;
કર્મ ધોયાં જ્ઞાન ગંગામાં નાહીને. હરીરસ પ્રેમથી ૦ ૨

પોષ માસે પરમપદ પામ્યોરે, તાપ ત્રિવિધિના વિરામ્યો રે;
હવે હરી આકાર રંગ જામ્યો. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૩

મહા માસ તો મન માઈ માન્યુંરે, સુખ નીજનનંદ નિત્ય જાણ્યું રે;
ટળ્યું તીમરને કલકયો જાનું. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૪

ફાગળ માસે ન ફિકરા થઈ ફરિયેરે, ખીજ અન્યોપાસના શું કરીએરે;
જ્ઞાન નીજ આતમનું ધરીએ. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૫

ચૈત્ર માસે ચિતામણી સાચીરે, સુરતા સોદં સંગ રાચીરે;
હૂતો ગગને ચઢી હવે ગાજી. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૬

વૈશાખ માસે વિચાર એ કીધોરે, લડાવો ગુરુગમનો લીધોરે;
અજ્ઞાનમૃત પ્યાલો પીધો. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૭

જેઠ માસે જગજીવન મળિયારે, આહર બીનર સહર ભરિયારે;
ફેરા આવામમના ટળિયા. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૮

અષાઢ માસે આનંદમાં રહીએરે, પીકેતાં દેહાર પલપલ લહીએરે;
હવે વહેતામાં શીદ વહીએ. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૯

આવણુ માસે સચિદાનંદ સ્વામીરે, સગવટ વ્યાપક અંતરંગીરે;
એ તો અરૂપ છે અનામી. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૧૦

ભાધરવે ધ્વજામાં ભળિયારે, વિત્યા દિવસ પાછા વળિયારે;
મારાં સરવ કારજ સરિયાં. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૧૧

આસો માસે અખંડ આત્મ જાગ્યોરે, પૂર્ણ નંદ મેં પિછાણ્યોરે;
ઉત્તર કે આપમાં સમાણો. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૧૨

અધિક માસે અનુભવ જાગ્યોરે, સત્ગુર શબ્દનો રંગ લાગ્યોરે;
ભવસંસારનો ભય લાગ્યો. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૧૩

મંચત ઓગણી શીતેરની સાદેરે, કારતકી પુનમને ગુરવારેરે;
સંત પંચાર્યા ગારે દારે. હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૧૪

સદગુર મુક્તાનંદ સ્વામીરે, પુરણાનંદ અંતરંગીરે;
દામ સોમો કહે શીશ નામી, હરિરસ પ્રેમથી ૦ ૧૫

ભજન—(નાથ પુનઃ મનત હો સગ ઘટકી.) એ રાગ.

ખોલતહે સગ ઘટમે, સાહેબ ખોલતહે સગ ઘટમે;

ગુરુગમ જાને ગોતીને બેતાં, પાયો ઉત્તર સુલટમે. સાહેબ. ૨૩.

સાહેબ મુજમે મેં સાહેબમે, અગ નદી સાહેબથી જુદા મેં;

જેમ બાજમાંહી વટ રહતહે, બીજ રહતહે વટમે સાહેબ. ૧

સાહેબ સત્તાસેં સમ હાલત ચાલત, રહતહે આનંદ મગનમે;

ચમક દ્રષ્ટિ જેમ લોહ ચત્રાવે, પણ ક્રિયા ન દિસે ચમકમે સા. ૨

અંતર પડે રહી ખેલ કરતહે, મોદ ખમ્બું જગત ન્યામે;

ખાજીગર જ્યું પુતલીયાંકું, લટક કરતવ અલગમે ન્યામે. ૩

ન્યારા રહેકર નાય નચાવે, વ્યાપક ચૌદ ભુવનમે;

ઠે ખેલે ઠે ખેલાવે, ગાવે ઉપનિષદમે સાહેબ. ૪

પ્રભાતની ગુરુ મુક્તાનંદ મળિયા, સમગ્રયો સાનેમેં;

દાસ સોમેના હવે દાસત નાંહી, અરિન ભાંતિ પ્રિય રૂપમે. સા. ૫

ભજન—તે : કરો દલ્યાળ ત્યાગ પ્રભુ સોનેં ને કલ્યાણ—એ રાગ

સમરી લે શ્રી નામ હો ન સમ શ્રી રામ;

રામ નામ છે સમરણ સાચું, અતે આવશે તારે દામ. હો મન. ૧

ભજ નિરંતર અંતરમાંથી, જેસે નહી કાંઈ દામ. હો મન. ૨

ધન જોખન ભગિનિ સુત દારા,એ સ્વારથીયાં છે તમામ. હો મન ૩

ઠાયા ને માયા જાદવની છાયા, પદ રહે ના દામ. હો મન. ૪

સાચું શરણું લે શ્રીદરિનું, પતિત પાવન વાશ્યામ. હો મન. ૫

ભક્ત ઉધારણ ત્રિભોવન તારણ, સુખસાગર સુખધામ. હો મન. ૬

કહે સોમેનામ સમરણથી, દરીને જેસીશ તું દામ. હો મન. ૭

ભજન—(ધન ગુરુ દાતા મેરા)—એ રાગ.

ધન્ય આજ દેનેરે, ધન્ય જાજ પળનેરે, સદગુરુ સંત પધારેજી.

ચરણ પખાળોનિ ચરણામૃત લેઉં તો, પ્રશ્નિત સવળારે જાયજી. ૧

ગરજના ગોઠડાને, દીનતાના તડીયારે, પ્રેમકરી આદરો બીજાવુંજી;

અગર અંદનીરે, આડ લીલાટે કદ, ચીતરૂપી ચોખરીએ વધાવુંજી. ૨

પ્રેમ કેરા પુષ્પને પ્રેમ કેરા ગજરાયે, હરખનો દાર પેહેરાવું જી.

પંખેથી ઢાળુંરે ઝીણા ઝીણા વાયરાયે,ભાવનાની આરતી ઉતારુંજી. ૩

પ્રીતિનીરે નીતિ નેહને સદગુરુ રીઝયારે, દીયા મહા વાક્ય ઉપદેશાજી;

જનમ મરણદારે જંધન કાપ્યા તો, છુટી ગયા દેહ અધ્યાસાજી. ૪

સદગુરુ મળીયા માદારા સરવે કારજ સ ત્યાંરે, નારગુણનાથ શ્રેય આળ્યાજી;

મુક્તાનંદ પ્રતાપે દાસ સોમેના કહેછે, તો જમકેરા દાણ ચુકાયાજી. ૫

ભજન—પુનમચાંદનીના ગરખાનો રાગ.

હરીજન સમજી થઈને સદગુરુ સંતને સેવજેરે;

ગરબુ થઇને રહેજો, પામવા આત્માગાન;

પ્રથમ માન બહાઈ અહંતા મમતા મેલજોરે;

સાખી—વેદવેતા બ્રહ્મનિજાની, શરણે રહેવું સંજન;

હસ્યાણુકારક એહ છે, ત્યાં અરપો તનમન ધન;

નિઃસંદેહ બોધ પામો, વામો ત્રિવિધિ તાપ,

અનેક જનમનાં અધઓધ, સંચીત મૂળ સધળાં જોરે. હરી. ૧

સાખી—પતંગીયા સંમ પ્રેમથી, કરવો સદગુરુ સંગ;

કીટનો ભ્રમર બને, ચડે સંતનો રંગ;

રંગ તો ચક્રશે સરસે, સેહેજો સધળાં કાજ;

દિનતા ત્યાગીને આવશે દશા રાજનીરે,

હરીજન. ૨

સાખી—નિશ્ચળ અંતઃકરણથી, ધારણ કરતાં ગુરનાં વેળુ;

સ્વયં ભાનું બલકશે, નિવૃત્ત થાશે રેન.

પછી જગત સધળું નિજનંદ રૂપ ભાસશેરે;

થાશેઅંતરમાંથી દ્વૈત ભાવના દૂર.

હરીજન. ૩

સાખી—જીવ શિવ ભેદ બ્રાન્તિ ટળે, આવે સુખ નીજ ઘેર;

હરતાં ફરતાં બેસતાં, ઉપજો આનંદની લહેર;

આનંદ ઉપને સુપને દુઃખને તો દેખે નહીરે,

સાક્ષી થઇને વરતે દેહ સંજાં ભીનો સાથ.

હરીજન. ૪

સાખી—જીવતાં મોક્ષ પદની મળે, અવિચળ સુખ અનંત;

જો જાણે સહુ આપમાં, પશુ પક્ષી જીવ જંત.

અચ્ચિદાનંદ વિના ધતિર કંઈ દેખે નહીરે.

તેને ધ્રુવેતું તજવું થાશે સરવે સમાન.

હરીજન. ૫

સાખી—પૂરવ પુન્ય મતાપથી, ગંધ્યા મુક્તાનંદ ગુરૂદેવ;

ઘસ સોમાપર દયા કરી, લખાયા નીજ બેવ;

અભેદ અષ્ટેદ અડોલ અખંડ અનાદી આત્મારે;
ન આવે ન જરે વેદ સ્મૃતિ નિત્ય ગાય,

હરીજન. ૧

પદ ૧ છંદ —ખિદાગ.

કલ્યાણ કદિ ન થાય, અલ્પ વિચાર વિના કલ્યાણ કદિ નથાય. દેહ
ખાવો થઇને મુરતી પુજે, ઘંટ શંખ બજાય. અલ્પ
બંધે જેડનો વેશજ પહેરે, જગત ધ્રુતિ ખાય. અલ્પ
તાલ તંબુરા નિત્ય બજાવે, તેથી લોક રીઝાય. અલ્પ
તપસી થઇને ધુણિ જે તાપે, પંચામિ જલાય. અલ્પ
ખાણુ સન્યા ઉપર સુવે, દામના ઉર બંધાય. અલ્પ
ભોગ છોડીને ભોગ જે લેવે, માયા નારે તગાય. અલ્પ
ઉદાસી થઇને ફરે જંગલમાં, બમણામાં બટકાય. અલ્પ
ધેર રહીને સાધન જે સાધે, હુંપડમાં મરી જાય. અલ્પ
જે જે સાધન કરે તેમાં, હું માહારૂં નહિ તજાય. અલ્પ
કહે સોમો સદગુરૂ સેવે તો, સહેજમાં કલ્યાણ થાય. અલ્પ

પદ ૨ જુલું —રાગ ઉપરનો-ખિદાગ.

તજે દેહાભિમાન, હે મન માહારા, તજે દેહાભિમાન;
હાડ માંસની બની આ કાયા, મગ મુગ સમાન. હે મન
લોહિ લાળ પર માંહિ બરીયું, ચામ લપેટયું જાણ. હે મન
કાઈ પદાર્થ માંહી ન સુંદર, કાયા નરકની ખાણ. હે મન
ચાર ખાણી થઇ ચોનિયા, નર નારિ પશુ માન. હે મન
આલ્પ ક્ષત્રિય વૈશ્ય નહિ તું, તું નહિ શુદ્ર જાણ. હે મન
જાતિ વર્ણ છે વપુ ફરી, નહિ આત્માની પીછાણ. હે મન
બેખ શેખને જંગમ ભોગી, એ દેહનાં ધર્મ જાણ. હે મન
અલ્પમારિ મહસ્થ સંન્યાસી, કહેવાય પ્રસ્થવાન. હે મન

આર આશ્રમથી આત્મ લિખ છે, તે પદ તું નિરવાણુ. હે મન
કહે સોમો સદ્ગુર બેડે તો, આવે સમજ ને સાન. હે મન

પદ ૧ છું—રાગ ચોપાઈ.

ભમા લજ્જન થકી લય ટળે, નીચે કાળ કરાળ ના ગળે;
ભેખ ધરે ને સીદ્ધી થાય, તો ભાંડ ભવૈયા પેકુંઠે જાય;
જેવો ભાવ તેવા હરી ફળે, ભમા લજ્જન થકી લય ટળે;
મુંડ મુડાને હરિને કાજ, લોક પુજે ને કહે મહારાજ.
મન જાણે હરિએ કૃપા કરી, માયામાં લપટાણો ફરિ;
સહને મન તે કરે કલ્યાણુ, અખા એને હરિ મળ્યાની હાણુ.
અંગ આગસે તપસી થયો, ધર મેલીને વનમાં ગયો;
કામચાણુ ન શક્યો જળણી, રડવડની એક આણી નવી.
જ્ઞાન ભસાવે ને હીડે છકયો, અખા હગ્યો નહી ને ધર નવ રખ્યો;
જ્યાં જોઈએ ભાં કુડે કુડ, સામા સામી જોડા ધુડ;
કાષ્ટ આવીને વાત સુરજની કરે, તે આગળ લેજ ચાંચજ ધરે;
અમારે હજાર વરસ અંધારે ગયાં, તમે દેખતા ક્યાંથી થયા,
હીલા વૃક્ષની ઓઠે રહે, જેમ પારખિ પશુને ગ્રહે;
હરિને ઓઠે ધુતા ધણા, ઉપાય કરે કનક કામની તણા;
અખા એવા ગુર શું ઉતારે પાર, જેના શિષ્ય મધ્યવ ને ગુર કુંભાર.

દોહા.

રામ કહો કૃષ્ણ કહો, કહો ગોવિંદ ગોપાળ;
અનેક નામ આત્મ તણાં સોમા કિર વિચાર. ૧
ગોવિંદ કહો ગોપાળ કહો, કહો રામ રહેમાન;
અથા તાત્રા મુદા કહો, સોમા સર્વે આત્મ જાણ. ૨
હિંદુ તુરક ધર્મની, થઈ રહી જેવાતાણ;

સોમા સમજ્યા વિના, એ સર્વે અજ્ઞાન.
 પ્રભુ સર્વેના એક છે, અન્ય નહીં નીતું કામ;
 દેહ દર્શાને દરી નહી, સોમા વિચારી નેત્ય.
 દિંદુ ભજે રામનામ, તુકું ભજે રહેમન;
 સોમા સમજ્યા વિના, કેમ થશે કલ્યાણ.
 રામ રદિમમાં ભેદ નહી, સર્વેનો એક ભગવાન;
 યોખા કહો ચાવડ કહો, સોમા અગેદ માણ.
 સુંદર સાધન સગ કરે, કહે મેં મુક્તિમેં નય;
 આત્મકે અનુભવ વિના, કહુ મુક્તિ વે નાંહાય.
 દૂર કરે સગ વાસના, આશા રહે ન કાય;
 સુંદર વાંછી મુક્તિ હૈં જીવતેહી સુખ હાય.
 સુંદર જ્ઞાન પ્રકાશતે, ઘોખા રહે ન કાય;
 ભાવે ધર મિતર રહે. ભાવે જનમે સોય.

કાયારૂપી બંગજાનું લજન.

બંગજો અજ્ઞાન જનાયો હોજી,
 બંગજો અજ્ઞાન જનાયો મેરે દાતા, બંગજો અજ્ઞાન જનાયો હોજી. ૧
 હમ બંગજેમેં હમ દરવાજન; ખૂમ સૂરત સોહાયો. મેરે દાતા, બં. ૨
 પાંચ તત્વકે બંગજો જનાયો, કર્મકે કાક રચાયો હોજી;
 મન અજ્ઞાને માગીને લીધો. રજ ખીંદુસે બંધાયો મેરે દાતા. બં. ૩
 સુરતકી સીડી ગ્રાણુ ફેરા થંભા, તૃણામે ચણતર ચણાયો હોજી;
 આપે કીયા આપે મીતારા, આપ અગધર સાહેબ સમાયો. મેરે. ૪
 કાયા બંગજો સસજ જનીયે, એહી મેરે મન ભાયો હોજી;
 બંગજો મીઠ્યો તગ સહેમકું પાયા, ધરબીતર દરસાયો. મેરે બં. ૫
 ખેત ખેટા પણ ખૂશી ખરી હે, પાયો કાયો ઉઠાયોજી;
 કહે સોમા ગુરુગમ જોતાં, બંગજો મેં ના કહાયો. મેરે દાતા, બં. ૬

ભજન ૧

(અમને જોણ કાચારે ભેદ અંતરકા પાયાણ.)-એ રાગ.
 હરીકા ભજન કરંગારે, મરણસેં નહીં કરંગાણ. ટેક.
 મનકું વાળ્ય હરિસંગ ધાવું, કુણ્દિકું તોડુંગારે બાધ;
 કુડકપટ પ્રપંચ છાંડી, ચિત ચૈતનમેં જોડું. હરીકાં ૧
 નુરત મુરતકુ એક ધર લાવું, સુષુમણ્યા સંગ ખેલુંગારે બાધ;
 ઓહસોહકા જાપ જપકે, નીજ આનદમાં મહાલું. હરીકાં ૨
 ધન ગુર મેરા ધન ગુર દાતા, મોહે દીયા ઉપદેશારે બાધ;
 જનમ મરણકા બંધન કાટયા, દુઃખ હે નહિ લેશા. હરીકાં ૩
 પંચભૂતકા બાવ છોડાયા, પંચાતિત પરખાચારે બાધ;
 જામત સુપન સુષુપ્તિ મુકી, તુરિયાતીત કરાયા. હરીકાં ૪
 તુરિયાતીત અચ્યુત ધર પાયા, વહાં નહીં કારણ માચારે બાધ;
 અનર અમર એક આત્મ નિજ હે, ચેહી મેરે મન બાયા. હરીકાં ૫
 જીવ જ્ઞાનકા ભેદ મીઠાયા, આપો આપ ઓળખાચારે બાધ;
 ગુર મુકતાનંદ પુરણ મળિયા, દ્વેષામાકું સમજયા. હરીકાં ૬

ભજન ૨.

હરી હરી ભજન કરી ભેરે, મનવા ઠામ કરીનેજી. ટેક.
 ગુર શબ્દમાં ચિત પરાયા, ચૌદ જ્ઞાંડપતી જોચારે બાધ;
 ઇંગળા પીંગળા સુષુમણ્યામાં, મનવા મેરા મોહ્યા. હરી હરી. ૧
 ખેસતાં ઉઠતાં હરતાં ફરતાં, હરદમ નામ સમરીએરે બાધ,
 પ્રેમના તો છુટે પૂંવારા, આનંદ મગનમાં રહીએ. હરી હરી. ૨
 મુરતા હમારી સોહસંગ રાચી, ઓર કલ્પના ત્યાગીરે બાધ;
 દ્રઢ આસનકીયા અભે ધરમાં, જોયું નેનથી જાગી. હરી હરી. ૩
 આગે પીછે બાહેર બીતર, સચરાચર દરસાચારે બાધ;

નીજ આત્મ ન આવે ન જાવે, એહી નીચે મન આપા. હરી. ૪
આઘ અંતને મધ્યમાં સરખા, ઉત્પત્તિ લયમાં ન આપારે ભાષ;
જળ અગ્નિ પવન ના સોષે, સસ્ત્રેના છેદાયા. હરી. ૫

એક ધાગામાં નામરૂપ મણુકા, જગત સખ લખાપારે ભાષ;
દેરી દેવતા પીર પેગંજર, વાણી વેદ સમાયા. હરી હરી. ૬

પૂરણુ ભાગ્યે સંતજ મળિયા, મુક્તાનંદ ગુરૂ પૂરારે ભાષ;
દામ સોમાને સ રૂપા ખતારી, નિર્મળ વરસે નરા. હરી હરી. ૭

ભજન ૩ (ચૈતન દડી રમત હાથ ચડી.) એ રામ.

હરીજન સતસંગમાં કરો હડી, અવસર આવો નહિ આવે હરી હરી; હરી.
આત્મ જ્ઞાન સંપાદન કરવા, મનુષ્યા દેહ આબ્યો છે મળી;
તેનું તે શું સંધન કરવું, વેગે જતન લ્યો કરી. હરીજન. ૧

આણુ સમજે ક્રિયા કર્યાંથી, મમતા નહી થાય પરી;
મંઝારી કાઢતાં જાંટ પેસે, જાય ચોરાશી ચાકડે હરી. હરીજન. ૨
ગુરૂગમ કુંચી હાથ જો લેવે, તો હું પદની સમે હોળો;

શીરના સાટે બ્રહ્મ રસ પીવો, મોહ માયા મેલો પરી. હરીજન. ૩
હરીજન હોય તે હંસગતી હાલે, કાગમતી દૂર કરી;

સાર અસારનો વિચાર કરી, સાચાં મોતી લે ચરી. હરીજન. ૪
કદમ વૃક્ષ સતસંગ કહીએ, મન ઇચ્છા પૂરણુ લ્યો કરી;

ચાર પદાર્થ પામશોરે. જાશે ગર્ભવાસ દુઃખ દળી. હરીજન. ૫
પૂરવ પુન્યે ગુરૂ મુક્તાનંદ મળીયા; મોક્ષની મોળે મળી;

દાસ સોમો કહે ભાગ્યજ મળીયું, જન્મ સફળ દીધો કરી. હરી. ૬

ભજન—(મણુકા ભજન ના કીયો લોભી મને તેં)—એ રામ.

સતસંગ દષ્ટ ના કીયો અભાગી શ્રવ તેં. સતસંગ.

નિરવરતી તો સ્વપ્ને ન પામ્યો પ્રવરતીપુરમાં વસો.

અભાગી જીવ તે સતસંગ કયુ ના કીયો ૦ ૧

વહેવારમાં સુરોપુરો થઇ હાથ્યો;

પરમારથ અર્થ ના લહી.

અભાગી ૦ ૨

મનુષ્યા દેહી દેવતાકુંડે દુર્લભ,

જન્મ અકારજ ગયો.

અભાગી. ૩

આત્મ જ્ઞાન હિરણ્માં ન આવ્યું,

હંસ થઇ કાગમાં બળ્યો.

અભાગી. ૪

સત્યનેરે છોડી અસત્યે જઇ વળગ્યો,

સત્ય દેહ માની લીયો.

અભાગી. ૫

આશા ને તૃણાના પુરે જઇ મદાંધો,

વિષય વિષ ઘોળી તે પાયો.

અભાગી. ૬

કહત સોમદાસ જેને જીવ જાગી,

અવસર જાય છે વહી.

અભાગી. ૭

લજ્જન—(હમને ખાજી કાયા રે)—એ રાગ.

હરીકા ખોજ કીયા દીક્ષમેં, પાયા બુદ્ધિને પાનમેં;

શુદ્ધિ પઢા લીયા ઉકાર્, નુર આયા નજમેં રે ભાઈ;

સગ જગતમેં છાયા ઉનકી, જત અગિ પવનમેં. હરિકા. ૧

નર ઓર નારી સગ મેં દેખ્યા, દેખા પશુ પક્ષીમેં રે ભાઈ;

જ્યાં દેખું વાં રૂપ ઉસીકા, જાડ પહાડ પત્થમેં. હરિકા. ૨

જત થયમં સાંખ્યા તાસા ખોજતાહે ઘટોઘટમેં રે ભાઈ;

પુષ્પમેં ફૂલ પાસ ત્યાં જત રહેતાહે તનમેં. હરિકા ૩

જયું કાષ્ઠમેં અગિ રહ્યાહે પૂન રહેતા દૂધનમેં રે ભાઈ;

મથન કીયાસો માંખણ પાયા, દરશ્યા અરસપરસ મેં. હરિકા. ૪

ખોજતા તો ખૂંદી પાયા, પરખ્યા દેહ દેવજમેં રે ભાઈ;

અન્નર દેહા હે માંડી થાણા, ના આવે જન્મ મરણમે. દરિકા. ૫
 સૌમાં સરખા અરિનાશી, ખેલ મુક્ત મેળાવેરે આણ;
 અપર નિરાધાર આસન ઉતકા વ્યાપક ચૌકલુચામે. દરિકા. ૬
 રાત દિવસ મગનમે હીએ, નાદીએ સ સંગતમે લાઈ;
 દાસ સોમાને મુક્તાનંદ માળ્યા, વાસ કીયા નિજ પદમે. દરિકા. ૭

ભજન—રાગ ઉપરનો.

ગુરુએ જ્ઞાન અતાયારે, મેરે મન એહિ ભાયાછ. ટેક૦
 અંતરધ્યાન ધરીને જોયા, કુદરતકા રંગ જાપારે ભાઈ;
 ખીના દીપક જોન ઝડકે, માંદી વીશ્વનાથ સમાયા. ગુરુએ ૦ ૨
 વીશ્વનાથકું દમને દેખ્યા, વામે ચીત પરવાયારે ભાઈ;
 અમ કુશુ જોના રહ્યા ન આકી, જોનાથા સો દીખાયા ગુરુએ ૦ ૩
 સમ ઘટ વિષ્ણુ મહારાજ દેખ્યા, જલ યત મેં દસાયારે ભાઈ;
 વિષ્ણુ વિના નદી અન્ય પદાર્થ, એડી ભાવ ઉર આયા. ગુરુએ. ૪
 આકાશ પાતાળ ત્રણ સોકમે, નુર નજરે વરતાયારે ભાઈ;
 કીડી કુંજરે રંક રાયમે, સાહ્ય આપ છુપાયા. ગુરુએ ૦ ૫
 તત્વમસિ પદ કીયા તપાસી, જ્યું કા ત્યું અમળયારે ભાઈ;
 કહે સોમો સદગુરુ પ્રનાપે, નિવૃત્તનંદ ધર પાયા. ગુરુએ ૦ ૬

ભજન—રાગ ઉપરનો.

ગુરુએ નામ સુનાયારે, ગનુત્રા એક ઘેર આયાછ. ટેક૦
 જોગ જુકત ગુરુએ શીખવાડી, અધિક ભાવ બઢાયારે ભાઈ;
 મન ભૂતકુ પ્રાણુ યંભે ઉડ ખેસ કરાયા. ગુરુએ ૦ ૧
 શ્વાસોશ્વાસ એ મત ખલું એહસોદ ધુન લાયારે ભાઈ;
 ખેસતે ઉડતે ચલતે શીરન પ્રેન લહેર ચઢાયા. ગુરુએ ૦ ૨
 દરદમ તો અમ તાર ન તૂટે, અન્નર ધ્યાલા પાયારે ભાઈ;
 લોક કુકુંગકા સંગ છોડકે, સત્યગમે મન લાયા. ગુરુએ ૦ ૩

સત્ય રંગસે મનવા રંગ્યા, અજ્ઞાન રંગ લગાવારે ભાઈ;
જગસે ઊલટા ચક્રણ હમારા, નીજનંદ ઉર છાયા. ગુરૂએ ૪
આડ પહોર આનંદમાં રહીએ, અલ્પસાગરમાં ન્હાવારે ભાઈ;
પંચ હમારા સખસે ન્યારા, પંચાતિત લખાયા. ગુરૂએ ૫
અજ્ઞ કીરીકા કલ્યા ન માને, ગુરૂ બચનકે સંગ ધાવારે ભાઈ;
એહી હે હમારા મોક્ષકા દાતા, સત્ય વચન સુનાયા. ગુરૂએ ૬
અલ્પદરથી ગુરૂ મુક્તાનંદ મળિયા, બેદ ભરમ ઉડાવારે ભાઈ;
દહે સોપા સોદં સમરણથી, ખીલે મન જંતવા. ગુરૂએ ૭

ભજન—રાગ ઉપરનો.

ગુરૂગત જ્ઞાન નિચારારે, આણુંદ ઉર અપારાણ. ટેકો
લાલચુછોડી સુરતા બેડી, સાદં નામ ઉચાર્યારે ભાઈ;
ત્રિગુણ તોડ્યા ગગન ફોડ્યા, ખોલ્યા અલ્પ દ્વાર. ગુરૂ ૧
ખોલ્યા દ્વાર હુઆ અજ્ઞવાળા, સાહેબ નજરે નિહાળ્યારે ભાઈ;
બાળ વૃદ્ધ નહિ શ્યામ સફેતા, સખી રંગસે નિરાળા. ગુરૂ ૨
ગુરૂ મિલ્યા તજ જ્ઞાન પાયા, હુવા અનુભવ અજ્ઞવાળારે ભાઈ;
નીજ આત્મ તો અમર રહુંગા. એહી હે નિશ્ચે હમારા. ગુરૂ ૫
નહિ અજ્ઞ મરના નહિ અવતરના, નહિ આવન જવન હારારે ભાઈ;
ખાના પીના પ્રાણ પુરષકા, ચૈતન્ય નિરવિકાર. ગુરૂ ૪
જન્મ મરણ સખ ધર્મ શરીરા, શોક મોહ મન ધારણ દારારે ભાઈ;
નિરગુણ ન્યારા નહિ વાર પારા, સત્ય સ્વરૂપ સંસાર. ગુરૂ ૬
પાણીસે પતક્ષા પવનસે ત્રીણા, નહિ નેહર નહિ જહારારે ભાઈ;
સોમાને ગુરૂ મુક્તાનંદ મળિયા, કરમ ભરમ બચ ટાળ્યા, ગુરૂ ૬

ભજન—(પ્રથમ પહેલાં સદગુરૂ સમરં) એ રામ.

સદગુરૂને ચરણે નમું, પ્રેમે લાગું પાયણ;
કરેગા મુજ ઉપર કીધી, દીનો આત્મ લખાય;

ભાજ ભારે આનંદ હર અપારજી,

આજીંદ હર અપાર દીની ભરમખા મીટાય.

ભાજ ભારે આનંદ હર અપારજી,

સમર સમરે હાં હાં હાં, સોહં રામ શ્વાસોશ્વાસજી. ૧

ધેનુ ચરવા દાજે જાવે, વન મધે ધાસજી;

અંતર સુરતા વાહરડામાં, પળના છોડે શ્વાસ. આ. ૨

દૂધમાં જેમ ઘૂન રહે છે, પુષ્પમાં રહે જાસજી;

સમાન અગ્નિ કાષ્ટમાં, થાય મથતાં પ્રકાશ. આ. ૩

વાયુનો થયો વંટોળીઓ, ચઢી ધુળકટ આકાશજી;

ત્વંપદ તત્પદ ત્યાગતાં, અસી પદમાં વાસ. આ. ૪

કમળપત્રનો અહોનીસ રહે, જળ મધ્યે વાસજી;

જાગ છતાં અસંગતાને ન લાગે જળનો પાસ. આ. ૫

પુરણાનંદ છે પુરણ પોતે, જેમ વ્યાપક આકાશજી;

સુર મુક્તાનંદ ચરણે, દીસે ના સોમદાસ. આ. ૬

ભજન—(હમને ખોજ કાયારે.)—એ રાગ.

હરિકા દરશન પાયામેં, સમજ્યા ગુરૂકી સેનુમેં. ૮૬૦

મનવા મેરા અજગ્ય રંગીલા, નહાતા આત્મ સિંધુમેરે બાધ;

નિમિષ માત્ર રહે ન ન્યારા, જ્યુ મીન રહેતી જલમેં. હરિકા. ૧

જ્યાં મન જાવે વહાં સાહેબ દરસે, ચીન ચોટયા ચૈતનમેરે બાધ;

દેવી દેવતા સખમેં હમને, દેખ્યા મંદિર મસીદમેં. હરિકા. ૨

દાશી દારકાં પ્રયાગ રાજમેં, દેખ્યા ગોમતી ડોકારમેરે બાધ;

મકા ઓર મદીના સખમેં, તુર આયા નજરમેં. હરિકા. ૩

નિરુશ્વિનાથ સકળ જગ ભરિયા, ભરિયા પિંડ અહ્લાંડમેરે બાધ;

સુર અસુર ભૂત પ્રેતમેં, જોગી મુની જતીમેં. હરિકા. ૪

સોલંખલા સનાતન જાણ્યા, માણ્યા રૂપિયા કમળમેરે ભાણ;
સોમાને ગુર મુક્તાનંદ જિના નહિ આવું ઉત્પતિ જન્મે લગ્ન ૫

ભજન-(શેષો કોમેયા સૈયા મિલતાણ.)-એ રાગ,

આતમ જંગી દેખ્યા રમતા હે રમતા હેણ.

એતો નામ રૂપથી ન્યારા રહેતાર, આતમ ટેક.

ભોગ ના સાધે વાંકું ભોગ નહિ ભાતાણ,

એતો જાણ ને વૃદ્ધ ન દાદાતારે આતમ. ૧

જટા ન રાખે એતો નહિ મુંગતાણ,

એતો કાપીન તુંગડી નહિ રખતારેરે. આતમ ૨

માળા ન પહેરે ન દાઢી જટાતાણ,

એતો વેદ કિતાબો નહિ પડતારેરે, આતમ ૩

હિંદુ તુરક નહિ સાધુ ફરેલાતાણ,

સાદેજ સખ લોક-સે હે મીલતારેરે. આતમ. ૪

કથના મથતીમેં એ નહિ આતાણ,

એતો ગુરૂગમ જ્ઞાને સમજતારેરે આતમ. ૫

સગુરૂ પ્રતાપે આમનાસ કહેતાણ,

મેં તો નિગુણ કા ગુણ ગાતારે. આતમા. ૬

ભજન-(રાગ-નેરા રોમન દાર કાણ મગનમે-ખ.)

સમર મન શ્રેરે દરી. તું મના મેલ પગી સમ મન ટેક.

મનવા જાણે મે કહે, પળ કરન દાર ચરતાર નમ;

તેરા કીયા ન લાયગારે, હાવે દોવન હાર. સમર મન ૧

જમીનમે તો ખીજ ખોયા, ધગી કરે રખતારી રામ;

ખીના જલ તો ઉગે નહિ, દેખા હૃદય ગિયારી. સમર મન ૨

હું કહેં હું કહેં એ, અજાનતા છે તારી રામ;

હુકમ વિના તો પત્તા ન હામે, કુદરતકી મતિ ન્યારી. સમર મન ૦ ૩
 રંકને તો રાય બનાવે, રાયને કરે બીખારી રામ;
 જલ ઠેકાણે થલ ચડાવે, થલ ઠેકાણે થાય વારી. સમર મન ૦ ૪
 ધટમે જેડો ઘાટ ઘડે છે, અકળિા લીલા બારી રામ;
 રૂપ રંગ તો કદ્યુ ન દીસે, નિરગુણ નિરવિકારી. સમર મન ૦ ૫
 હાડ માંસની કાયા બનાવી, જુગતી રચાવી સારી રામ;
 નવસે નાડી માંહી દશ દરવાજા, પ્રાણ પુરૂષ મંચારી. સમર મન ૦ ૬
 કહે સોમો સદ્યુર પ્રતાપે, હરી બળે નરનારી રામ;
 હું મારું સૌ મનથી મેલી, આત્મ દષ્ટિ હો ધારી. સમર મન ૦ ૭

હરીજન—રાગ

હરીજન આત્મ દષ્ટિ કરજો; અનધડ સાહેબને મળજોરે. હોજી.
 મન મંદીરીયામાં મોહન ખેડા, તેના શું સુરતી પરાવજો;
 અખંડ દીવો ઝગકે ઘટમાં, તેને તો નિરખજો. હરીજન ૦ ૧.
 દેખાદેખી શીદ દોડી મરો છો, વિચાર કરી તમે બે જો;
 સલ શબ્દ હિરદામાં ધારી, પંચાતિત પરખજો. હરીજન ૦ ૨
 બાહર તો વળી માયા દિશે, અંતરપુરમાં જોજો;
 દિવ્ય ચક્ષુથી આત્મ દરસે, થાય આણંદની મોજો. હરીજન ૦ ૩
 પ્રેમનો પ્યાલો બરો પરીપુરણ, ભાવ ધરી તમે ખીજો;
 હેતે હરીવર પાસે મળશે, જરજાયો કાંઈ ધરજો. હરીજન ૦ ૪
 સમદમ સાવન સાથે રાખો, એક સોહ નામ સમરજો;
 લક્ષ ચોરાણાના ફેરા ટળશે, અમરાપુરમાં ફરજો. હરીજન ૦ ૫
 ભવસિંધુમાં સંત નાવ છે, તેનો સંગ તમે કરજો;
 ગુરૂ પ્રતાપે ભણે સોમદાસ, અગમ પંથે પરવરજો. હરીજન ૦ ૬

રાગ-(ઇસ તન ધનકી કોન બડાઇ.)

માયાકી ના કરો બડાઇ, માયા માર ખવરાવે ભાઈ, માયા. ૧

મહા બળવંતી હરીની માયા,

શંકર સરખા ગયા મોહાઇ.

માયા૦ ૨

બ્રહ્મજીકા ભાન ભુલાયા,

નીજ બાળાપર કુદૃષ્ટિ કરાઇ.

માયા૦ ૩

બ્રહ્મચારીકા બ્રહ્મચર્ય બીગાડે,

શુદ્ધાશુધ દે વીસરાઈ.

માયા૦ ૪

જ્ઞાની મુનીકું તો જાતી મારે,

બ્યાનીકા દેવે બ્યાન ચુકાઇ.

માયા૦ ૫

જોગીને તો રાણી નાંખે,

તપસ્વી તપમાં ભંમ પડાઇ.

માયા૦ ૬

પામર વિષયી કોન ઇન આગે,

મુઠકું ધુળધાણી બનાઇ.

માયા૦ ૭

જીઝાસુના આગળ ફરતી,

વૈરાગ પદમાં દે વીધન પડાઈ.

માયા૦ ૮

માયા માગે તેને લાતોએ કુટે,

લક્ષ્યોરાશીમેં લે જાઇ.

માયા૦ ૯

મહા ઠગણી ઠગ વિદ્યા કરીને,

હરીભજનમેંદે બંગ પડાઇ.

માયા૦ ૧૦

કહે સોમો નીસપૃહા સંત આગે,

માયાકા કછુ જોર ન ચલાઇ.

માયા૦ ૧૧

હુમરી-(બીગડી કાણુ મુંદારે નાથ બીના.)-એ રામ.

માયાકા હે સમ કોઇ સંગી, બીન માયાકા ન કોઇરે;

બીન માયાકા એકહે સંગી, સરજન હારાસોઇરે.

ટક. ૧

રંક જો શાણું સમજી, વાકી બાત ન માને કોઇ રે;

પેલા ભટકા શ્રીમંતકા બોલે, બાત કહે સત સોધરે. માયા ૦ ૨
 શાની મુની પંડીત પુરાની, માયા દેખી ભક્ત્યાર્થ રે;
 શ્રીમંતકા તો કરે સતકારા, રંકકા ભાવ ન પુછાઇ રે. માયા ૦ ૩
 કળ મુગકાએ બક્ષણ કહીએ, જગકું દયા જુલાઇ રે;
 સત્યે ચાલે ઉસકા સમવહેરી, અસત્યમે ખત્રક છવાઇ રે માયા ૦ ૪
 વીધામીત્રે હરીશંદ્રકા, સત્ય છોડાવન ઘેર આઇ રે;
 સત્ય કારણે કાશીપુરમે નીચ ઘેર પાણી ભરાઇ રે. માયા ૦ ૫
 કળિજીવ નળ રાગને નડીઓ, બાહુક રૂપ દીયા બનાઈ રે;
 અડધે વસ્ત્રે વનમે ભમીયા, નરનારી વીજેગ પડાઇ રે. માયા ૦ ૬
 ચડતી પડતી સોના માથે, કરમ અનુસાર હે ભાઈ રે,
 સોમા સુખ દુઃખ સમ કરી જાણો, ભજ્યા રાખે રહુરાઈ રે. માયા ૦ ૭

હુમરી-રાગ ઉપરનો.

હમને દેખ્યા જગ તમાંસા, હે ગુજરીકા મેળારે;
 ભોર ભગે ઉડ ચક્ત જાવે, જયુ ચડીયાં રેન બસેરા રે. ટેક. હ. ૧
 આપ આપ કે કર્મ સંજોગે, આકે હુવા સમ બેળારે;
 લેન દેનકા મીટ મયા ફંદા, હો જાવે ન્યારા ન્યારારે. હ. ૨
 ભાઇબંધ આર કુટુંબ કમીલ, માયાકા સગા સારારે;
 અપની પામ દમડા નહોવે તો, કાઇ ના લે સંજારારે. હ. ૩
 દુનીયાં સમ માયાકી ગરજ, કીયા હૃદય વીચારારે;
 કાઇ કીસીકા નહિ હે યારો, દુદયા ખલક સારારે. હ. ૪
 નારી કહેવે મેરા સ્વામી, હમકું નહી ઇતિયારારે;
 નીજ તનમે બક્ત જો હોવે, તો સંગ રહે વો દારારે. હ. ૫
 દાસ સોમા સમજ મન અપના, બેઠો સત્ય ભરથારારે;
 જગમે તેરા કાઈ નહી હે, ખીન એક કારતારારે. હ. ૬

ભજન—(હમને ખોજી કાપારે) એ રાગ.

અમને આનંદ મેળાવારે, સત્યકા સોદા વીસ્તાર્યાંજી. ૧
જન તર સાર, છુટ્યા ચિત્તકા ચાળારે ભાઈ,
નિધી નિધિ કું ન જોઈએ, મહા સુખ લાગે પ્યારા. હમને. ૨
મહા સુખ છે મેરા મન માન્યાં, કૃતજ્ઞ બુદ્ધિકું ટાપારે ભાઈ,
જપ તપ તીરથ વ્રત ન કીના, મીલ્યા પીયા હમારા. હમને. ૩
પરવેશ હમને ના છોડ્યા, ના છોડ્યા સંસારારે ભાઈ;
મોહ નિંદ્રાસે સુતા જાગ્યા, મીટ ગયા સ્વપના સારા. હમને. ૪
તુંબી કાપીન હમ ન પહેરે, ન પહેરે રૂદ્રાક્ષમાળારે ભાઈ;
ભગવાં વસ્ત્ર અંગ ન ધારે, એક ભાવ હમારા ન્યારા. હમને. ૫
બલા ભુરા જો કોઈ કહેવે, અપની મતી અનુસારારે ભાઈ;
હાસ સોમાને મુક્તાનંદ મન્ત્રીયા, આનંદ ઉર અપારા. હમને. ૬

ભજન—રાગ— મુગ મંડાણ સંજ ધુન લાગી.) એ રાગ.

વીરા પ્રથમ. ૧
વીર પ્રથમ. ૧

ત્યારે કરેણા કરી છે મોરારી રે,

સતગુરુ સંત મળ્યા અભિજ્ઞાની;

મારી ભેદ ભરમણા ટાળી.

વીરા પ્રથમ. ૧

ગરનાં વચન મેતો ગમ કરી જાણ્યા,

ચડી નીજ નામની ખુમારીરે;

ચડી ખુમારી કેબુએ ના ઉતરે,

સિદ્ધ કીયા વિવેક વીચારી.

વીરા પ્રથમ. ૨

અંતર્યામી આત્મનાં ધરીએ,

જગમગ જોત અજવાળીરે;

ખાહેર બીતર અખંડ અજવાળા,

ખુજી ગગન ધર પારી.

વીરા પ્રથમ. ૩

પુરવની પ્રીતે પરમ ગુરુ દરયા,
મારાં કારજ દીધાં સુધારીરે;
કારજ સુધારી વહાવ વધાર્યા,
ભાવે ભેડયા શ્રી વનમાળી.

વીરા પ્રથમ. ૪

કહે સોમી નામ સ્મરણુ સાચું;
સમરી ઉતરો જન વારીરે;
સતગુરુ સંત મુક્તાનંદ ખરા,
નીમપ્રદા કલ્યાણકારી.

વીરા પ્રથમ. ૫

ભજન-(વીરા મુળ મંડાળુ સહેજ ધુન લાગી.)-એ રાગ.

વીરા હજુ તો સમજ સમજ મન મેરાજ. ટેક.

કરી લે માલીક સાથે ચારીરે;

તેરોતો માલીક હે તુજ માંડીજ.

ખીના દરશન ખુવારીરે.

હજુ તો. ૧

કરકા મળકા દે તું મેલીજ,

મનકા મળકા લે ફેરીરે;

લાક્ષ્ય મુખી સાહેબને સમરોજ,

હરદમ લે નીત્ય હેરીરે.

હજુ તો. ૨

દેહાન બુદ્ધિ દે તું છોડીજ,

આત્મ ચિત્તમાં લે ધારીરે;

પાંચ પચીસના પાર જાવંજ,

શું મરો છે તું દારીરે.

હજુ તો. ૩

છટ ભોતરે તો જાજ્ય તનસાજ,

ખીના દોષક ઇચ્છારીરે;

ગુરુગમ જાને ગોતી લેનાજ,

સોહં નામ લે વીચારીરે.

હજુ તો. ૪

જો જુઓ તો ચોરાશીમાંજ,
ખડોત ફરેગો તું ફેરીર;
આ અવસર તો બનો મલીયેજ,
ચેતી લે સાજ સવેરીર.

હજી તો ૫

સદગુર સંત મુક્તાનંદ મલીયાજ,
શબ્દ સારડી મારીર;
એ સારડી મારા કલેજમાં બાગીજ,
સોમા હો ગઘ આરમપારીર.

હજી તો ૬

ભજન-(રાગ ઉપરનો.)

વીરા સુરત ધારી સોહંરામ સમરાહેજ.

૮૬.

સમરો સ્વાસ ઉસાસારે,
વીરા રામ રામ રણકારારેજ,
કરો સુન મંડળમાં વાસા.

વીરા. ૧

ધંગલા પીંગલા સુખમણા નાડીહેજ,
તરવેણીમાં જોત પ્રકાશારે;

વીના વાદળ વીળ અમકેહેજ,
ત્યાં દેખો અજબ તમાસારે.

વીરા. ૨

મધુરી મધુરી મોરલી વાજેહેજ,
વાં રાસ રમે જુમદીશારે;

ગોપીકા સરવે આનંદ પામે હેજ;
સ્થીર બ્રહ્મા વિગણ મહેશા.

વીરા. ૩

ધીરજ ધારી અંતર ધ્યાન ધરીએહેજ,
કરો એકાંતમાં નીવાસારે;

મ્રમટ નીજ સ્વરૂપ દરશાવેહેજ,
મટે જતમ મરણકા ત્રાસા.

વીરા. ૪

સહયુરે મળ્યા તખ ગમ પાછહેજ,

હુટયા કર્મ કેરા પાશારે;

નામ નીરગુણ નીરબે જાણ્યાજ,

મુક્તાનંદ ચરણે સોમહાસારે.

વીરા. ૫

પદ ૧-રાગ-સરજન દારાને સુરત કરી સમરો—એ રાગ.

ઢાયા શેહેરમાં જુઓ તપાશી. વીરા જહાર કેસે બટકાધ;

અખંડ દીવડો હે દલબીતર, વાડી જોજ કરી છો મેરે બાધરે;

અંતર દષ્ટિ કરી લે મેરા બાઈ, તેરી આવાગમન મીટ જાધ. ટેક.

મનુષ સાધન સંપન્ન રહે જો વીરા, નહિ તો અંતે પરતાધ;

આતમ જ્ઞાન વિના મનુષ્ય જન્મ તારો, અવસ્થા વહી જાધરે.

અંતર દષ્ટિ. ૧

સહયુરે સંતને સેવ્યા નહી અને, મન મુખીડા ઉઠ્યાધ;

ધર છોડીને પરધેર જાવે, મરે દારે દારે બટકાધરે.

અંતર દષ્ટિ. ૨

એકજ ધાયા દુસરા ધાયા વીરા, ગાડર પ્રવાહ ચલાઈ;

જબજાતો જોજ સંતોએ કીધા, આતો માયામેં જમ ભરમાધરે.

અંતર દષ્ટિ. ૩

ઉધર જળ દેખી મૃત ધાયા, પણ સાકી પ્યાસ ન જુઝાધ;

માયાનું મુખ છે કાલું થોયું, જેમ હાડકું જ્ઞાન ચુસ ખાધરે.

અંતર દષ્ટિ. ૪

માયા દેખીને અંધજ પનીયા, પણ મુરખકું તો ગમ નાંહી;

સપનાની જાણ સત્ય કરી માની, ત્યાં અનેક નર ગયા ઠગાધરે.

અંતર દષ્ટિ. ૫

છોડ જગ આશા કરો સોહં મેં વાસા, કાલકી ચોટ દે ચુકાધ,

જાણ સોમાને ગુરે મુક્તાનંદ મળિયા, તખલી તો ગુરે ગમ પાધરે.

અંતર દષ્ટિ. ૬

પદ ૨ જી-રાગ-ગુરૂજીસે લગન કંઠે મેરા બાઈ.

મનવા હજી સમજ મેરા બાઈ.

ખોજ કાયા નગરી દેખ દેદારા, તેરા પીયા હે તુજ માંડી. ટેક.

જપ તપ તીરથ, જગતકી શોણા, મનકા મેલ ન ધોવાઈ;

મેલા પટકું મેંસ જો લાગે, તો અધીક મેલા હો જાઈ. મનવાં ૧

સાચો પ્રેમ ધન પુત્ર દારામાં, તૃણા માયાકી ઉર જાઈ;

છાપાં તીલક ખનાકર ખેડા, લગત નામ ધરાઈ. મનવાં ૨

લકિત બેઠ તો ન્યાસ કહીએ, સદ્ગુરૂ મીસે તો સમજાઈ;

શીરના સાટે છે અવીનાશી, મરજીવા અમ્મર રસ પાઈ. મનવાં ૩

રતયિદ આનંદ આપ કહાવે, સુખ જલાદીક ન લાઈ;

તન મન ધનકું તુચ્છ કરી જાણે, જીવતાં અચળ સુખ આઈ. મનવાં ૪

સંત સોઈ જો મન વૈરાગી, સમદષ્ટિ ખલકમાં જવાઈ;

દાસસોમા સમજ મન અપના, મોહ રામસમરો પ્રેમ લાઈ. મનવાં ૫

પદ ૩ જી-રાગ-ગુરૂજીસે લગન કંઠે મેરા બાઈ.

મનવા આતમ ચીનો મેરા બાઈ.

આતમ ચીન્યા વીના, જો કંછુ કરીએ, તો સુપનાવત સમજાઈ ટેક

કરથી શીરાવે માગાના મણુકા, મનવા આદેસ લટકાઈ;

કામ ક્રોધ ધટ જીતર જરીયા, પાંચ પચીસમાં લુટાઈ. મં ૧

જટા વધારે હરી ન મળે, ન મળે ગંગામાં નહાઈ;

ધુણી તાપી અંગ લલુત લગાવે, ચાર ધામ શીરે જાઈ. મં ૨

પોથી વાંચી પરકું સુનાવે, નીજ ઘટકી ખખર ન પાઈ;

હૃદર જરનેકી કરત કમાણી, માયામાં રહ્યા લજ્યાઈ. મં ૩

હયા ધરમ વીના પાળે આચાર, વીચાર ચીતમાં ન આઈ;

મજ મજ કાયા ઉપરસે ધોવે, દીલકા ઝખ ન જાઈ. મં ૪

ખટ શાસ્ત્રને અઠાર પુરાણ, ચાર વેદ લજો જાણ;
 આપે આપકું ખાજ્યા નહીં તો, બલ સુખ ન પાઈ. મ. ૫
 સાખી સજ્જ બેતેરી ગાવે, તાલ તથુરા બજાઈ;
 ભક્તિ ભેદ જાણ્યા નહિ તો, જનમ મરણ ન ખીસરાઈ. મ. ૬
 જોગી હાકર જંગ જા સાધે, એકાન્તમે આસન જમાઈ;
 જ્ઞાન વિના મુક્તિ ન હોવે, એમ શ્રુતી સ્મૃતિ ગાઈ. મ. ૭
 સદ્ગુરુ વિના પીયા ન પાવે, સાધન સાધે ધેર રહાઈ;
 દાસ સોગા ઉરમાં પ્રેમ જા પ્રગટે, તો વેમ નેમ જુટ જાઈ. મ. ૮
 પદ ૪ થુ-રાગ-ગુરુએ લગ્ન કહણ મેરા લાઈ.

મનવા બલરૂપ જગ સારા,
 આત્મ સિદ્ધ અથાગ જલ્લ લરીયા, નહિ વાર નહિ પારા, ટેક.
 એકમાં અનેક અનેકમાં એકહે, નાના વીધ રૂપ ધારા;
 ખલકમાં અક્ષય આપ સમાયા, અસંગ સંગથી હે ન્યારા, મ. ૧
 ખીજ માહે વટ વટમાં ખીજહે, ખીજમાં વટ રહે સારા;
 પત્ર ફળ ફૂલ વટકા કહીએ, ઘડયા ઝાળ ન રહે ન્યારા. મ. ૨
 માટાકા કારજ અનેક કહાવે, ઘટ સરાંવાદી ગોળા;
 માટી તાઠે નાહે જીર, નામ રૂપ સજ વીકારા. મ. ૩
 ઉપજે વણુસે સાં ધરન શરીરા, મન હરખશોક ધારણુ દારા;
 ખાના પીના પ્રાણુ પુરુષકા, અવનાશી આતમ નિરવીકારા. મ. ૪
 બગલમાં બેટાને ગામમાં ઢહેરા, વીસમરણુકા ભટકારા;
 ખાજ કાયા તપ બગલમેં પાયા, કહે મીત્ર ગયા પુત્ર હમારા. મ. ૫
 અપના ઘટકા લહ ન ભેદા, રહુર વાના ધેર અધારા;
 બ્રાન્તીયા રજ્યુમાં જુજંગ ભાસે, ભડંગ ઉઠે ગંસારા. મ. ૬
 અર્ક ઉગ્યા વના રેનન જાવે, તપ વૃત્ત જપે નીત માળા;
 જ્યાં લગી મનવા થીર ન થાવે, છુદે ન ગરબ દારા. મ. ૭

ખસ એક સત્ય જગત મિથ્યા, વેડ કરે છે પોકારા;
હાસ સોમા સમજ મન અપના, એ પથે સંત સીધાર્યા. મ. ૮

પદ ૫ મું-રાગ-ગુરૂજીસે લગન કઠણુ મેરા બાધ.
મનવા લે રામનામ ગુણુ ગાઈ;

રામ નામ છે સમરણુ સાચું, નીત રોડ પ્રેમ લગાઈ મનવા. ટેક. ૧
રામ મંત્રસે વાંસમીક રૂક્મી કહાયા, કોટી રામાયણુ રચાઈ;
સમુદ્ર ઉપર શીશ્યા તારી, અધીક મહીમા કહાઈ. મનવા. ૨

રામ ભક્ત પ્રહલાદજીકો, તાતા રચંભથી બચાઈ;
ગૌતમનારી સત્યા હોઈ પડી, રામ રંજથી અહલ્યા થાઈ. મ. ૩

શવરી ચરણથી જલ શુદ્ધ બયા, રામ જપકા પ્રતાપ બાઈ;
હનુમાનજીકું વર દીના, રહ્યા તેલ સોદુર ચડાઈ. મનવા. ૪
લીલીપણુને લંકા આપી, ધ્રુવે અચળ પદવી પાઈ;

હાસ સોમા સમજ મન અપના, રામ બળે તો સુખદાઈ. મ. ૫
પદ ૬ કું-રાગ-ગુરૂજીસે લગન કઠણુ મેરાબાઈ. એ રાગ.

મનવા રામે રચના રચાઈ;
શેષ બ્રહ્માદીક પાર ન પાવે, અકુળીત લીલા સદાઈ. મનવા. ૧

કાજ પંડીત પોથીમાં જુવે, વીવાદમાં વલ્યા જાઈ;
આવતં જાવત કાઈ ન દેખ્યા, રૂપ રંગકે પરજાઈ. મનવા. ૨

ખોલતા ચાલતા ખાતા પીતા, ક્ષણમાં દેહ વીખરાઈ;
કાયા પીંજર પડ્યા રહે ખાલી. પવનમેં પવન મીલજાઈ. મ. ૩

કોણુ મુઆ કોણુ ઉક ગયા, કોઈ મરજીવે ગમપાઈ,
જંગતને માથે ખીક છે મરણુની, મારે આનંદ વરતાઈ. મ. ૪

ક્યા લે આયા ક્યા લે ગયા, દોનું હાથ ખાલી જાઈ;
મારૂં મારૂં કરી મુઆ, અંતે જમપુરીમાં રહાઈ. મનવા. ૫

શાસ સોમા સમજ મન અપના, એક દીન દેનાહે ભાઈ;
 સદગુરની સરણે રહીને, રામ જાગે લેહવાઈ. મનવા ૧

પદ ૭ મું-રાગ-ગુરુસે લગન કડક મેરાભાઈ. એ રાગ.
 મનવા લે મનકી માલા શીરાઈ.

શ્વાસો શ્વાસ સોહં રામ સમરો, અજપા જાપ જપો ભાઈ. મ. ૧
 પ્રથુવ મંત્ર સિદ્ધ દહાવે, સાધ્યા વિના ફળ ન પાઈ;
 જલ કહેસે પ્યાસ ન જુગે, ભોજન કહે ભુખ ન જાઈ. મ. ૨

રવી રવી કરે રજની ન દળે, અગ્નિ કહે અંમ ન જલાઈ;
 ભુપ કહેને સેં ભુપ ન હોવે, રાજનીતિ ન આઈ. મનવા. ૩

પોથી માંહી પ્રભ લખીયો, ભણીકે આંહપ્રભ જન જાઈ;
 ભણેથી કાંઈ બટકથુ ન જાગે, અનુભવ વીન ઉદ્ધાર નાંહી. મ. ૪

કહે સોમો ગુર પુરા જો મીલે, અલખ પ્રુષ્પ દે દરસાઈ;
 નીરગુથુ શીરગુથુ બેદ કદપના, સખહી મીટ જાઈ. મ. ૫

અથ થાગ લિખ્યતે.

હરી હેતે જમવા આવોરે, નંદ સહુણા;
 આવો તો લઈએ લાહાવોરે. પ્રોતે પરણા, ૨૬.

વાલાજી મારા સકળ સામગ્રી તમારી,
 લેઈ અરપું દેવ મોરારીરે. નંદ સહુણા. ૧

વાલાજી મારા જગ જુમનાનું છે સાર,
 તમ પાવકીઆ પખાળુંરે. નંદ સહુણા. ૨

વાલાજી મારા ચંદન ઉતારી મેં રાખ્યું;
 માંહી કેસર તો નાખ્યુંરે. નંદ સહુણા. ૩

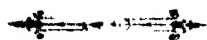
વાલાજી મારા ગુલાબ પુલની ગુંથી માળ;
 હેતે પેહેરાવું હરિ હારરે. નંદ સહુણા. ૪

વાલાજી મારા પ્રેમનાં પદ્મનાં કીધાં સારાં;	
વિવેક વૈરાગ ખટ સંપતિ વાળારે.	નંદ સહુણા. ૫
વાલાજી મારા શ્રદ્ધાનો શીરા મેં તો કીધો;	
પીરશીને આગળ દીધો.	નંદ સહુણા. ૬
વાલાજી મારા ભાવનાનો ભાત છે સારો;	
સામાધાન ધીરોરા વાળ્યો.	નંદ સહુણા. ૭
વાલાજી મારા અંશયનું શાક મેં તો કીધું;	
અટામણ અન્નિતુનું દીધું.	નંદ સહુણા. ૮
વાલાજી મારા અલંકારનાં પાન ખીડાં;	
એકમા અનંક છે મોડારે.	નંદ સહુણા. ૯
વાલાજી મારા મુખવાસ કરજો લાગે;	
દાસ સોમો ગન રીઝારે.	નંદ સહુણા. ૧૦

શ્રી રામચંદ્રજીની સ્તુતિ.

શ્રી રામચંદ્ર કૃપાળુ ભજન મન, હરણુ ભવભય દાહણુ;	
નવકંજ લોચન કંજ મુખકર, કંજ પદકંજ ભરણુ.	૧
કુંદર્પ અગણિત અમિત છળિ, નવનીલ નિરંજન સુંદર;	
પટપીત માનહુ તડિત રચિ સુચિ, નૌમી જનન સુતાવરં.	૨
શિર કિરિટ કુંડલ તિલક આંકે, ઉદાર અંગ વિભૂષણ;	
અગ્નિ ભુજ શર આપધર, અંધાર છત ખર દ્રવણ.	૩
ભાગે દીનઅંધ દીનેશ માનવ દલન દષ્ટ નિ દત્ત;	
મૂલક આનંદ દીનઅંધ શર નંદન.	૪
છમિ વદિત તુલસીદાસ, શાંત શેષ મુનિ મનરંજન;	
મમ હૃદય કંજનિવાસ કરિ. કામા દ અગદ્ય અંજન.	૫

બહેર ખમર.



આ પ્રેમવાણી ભજનમાળાના ભાગ ૪ થી અ-
મારી પાસે હાલ તૈયાર છે. કીંમત ૦—૪—૦

તથા

પ્રેમવાણી ભજનમાળાના ભાગ ૧—૦—૩ ભાગ
મળશે તેની કીંમત ૦—૮—૦ રાખવામાં આવી છે
પ્રેમજી જીવું. મળવાનું ઠેકાણું.

અમદાવાદ—યુકસેલર મહાદેવ રામચંદ્ર જાગૃષ્ટ.

અથ દરવાજા.

યુકસેલર ઝવેરભાઈ ઉમેદભાઈ.

રીચીરોડ

યુકસેલર હરગોવિનદાસ હરજીવનદાસ.

પાનકેરનાકા.

યુકસેલર રણછોડલાલ મોતીલાલ.

નીચાશા.

આ સીવાય મુબઈ—સુરત—ભરૂચ—વડોદરા વિગેરે
સ્થળોમાં પણ યુકસેલરોને ત્યાંથી મળશે.

ડાકોરમાં—બાબા રામદાસ ગુરૂ ગોકુળદાસ પાસેથી
મળશે સરસપુરમાં કર્તાની પાસેથી મળશે.

લી. સોમનાથ જુલાખીદાસ.

